

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
20 MEI 1932 - No. 51

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

ONS ZEELAND

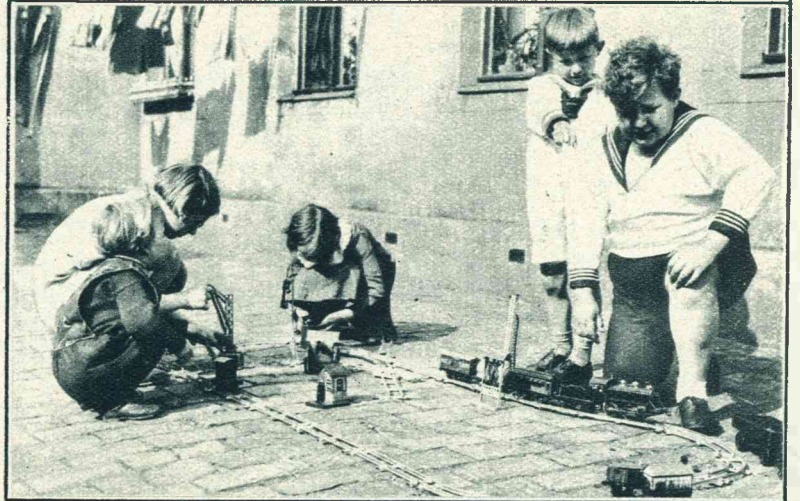
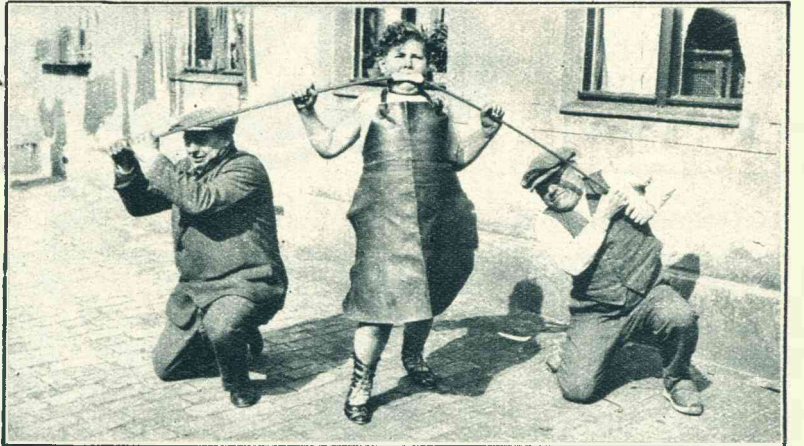
REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-OF-VALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

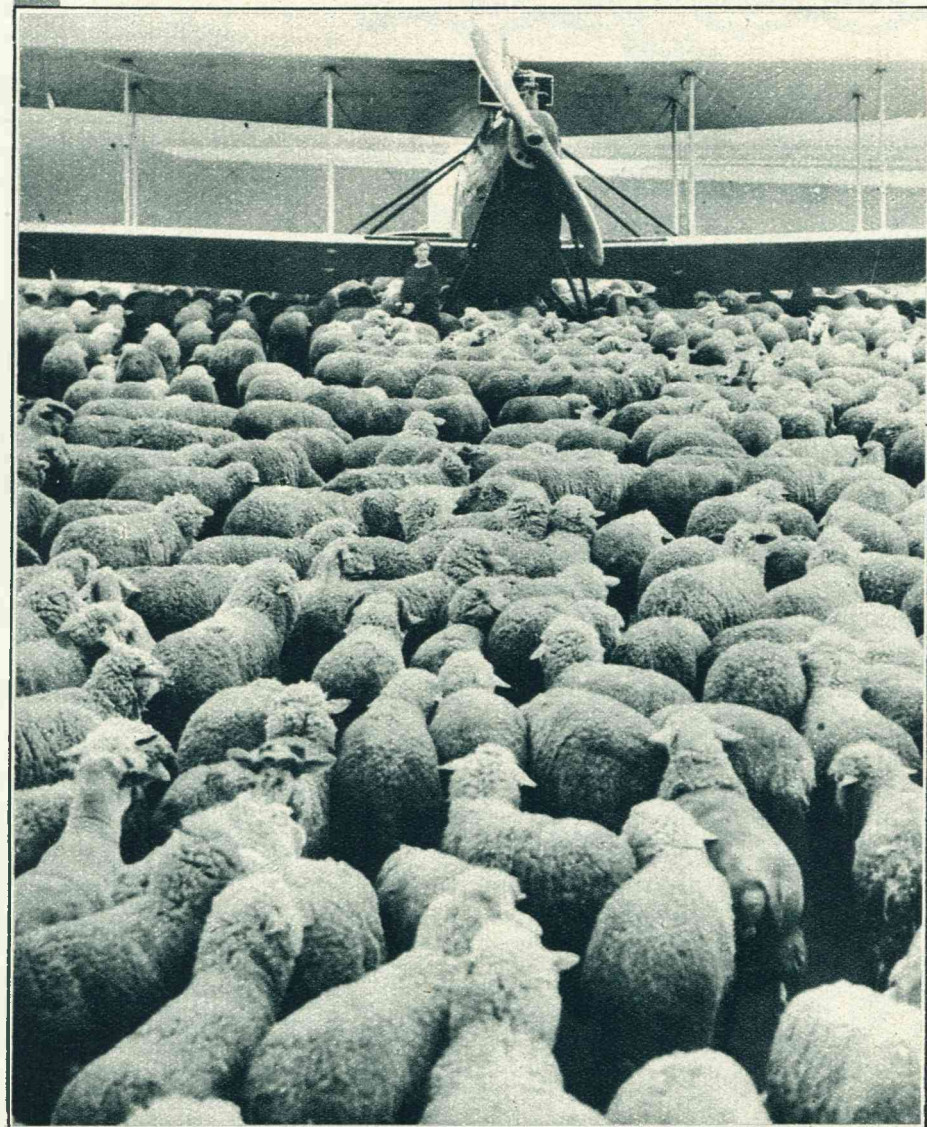

ZELFBEWUST

Erg verheffend is dit plaatje niet van een 12-jarigen Duitscher, die twee mannen een ijzeren staaf in zijn mond laat krom trekken, al kan het jochie zelf er niets aan doen, dat hij toevallig buitengewoon sterk is. Gelukkig is dit soort wonderkind (dat natuurlijk in varieté's optreedt) nog kind genoeg, om graag met 'n treintje te spelen.

BUITEN DE GRENZEN

Het vliegtuig is hier niet de rustverstoorder, hoewel men denken zou dat de machine als een groote roofvogel op de kudde schapen is neergevallen, doch de wollige dieren zijn de rustverstoorders: zij zijn althans op vreemd terrein, n.l. op een gedeelte der Berlijnsche vlieghaven, waar zij werden toegelaten met het doel de kosten van maaien uit te sparen.

In Kopenhagen moest een optocht gehouden worden om propaganda te maken voor hulp aan zwakke kinderen; en men vond dat men dan het meest in den geest bleef, door verschillende sprookjes van Andersen uit te beelden en over de straat te laten trekken. Bij de kinderen had het in ieder geval succes.

Een landbouwer in Bishops Cleeve (Engeland) plaatste onlangs dit bord voor zijn huis, omdat zijn haag voortdurend beschadigd werd, door motorrijders, die de bocht daar onvoorzichtig namen. Zij weten nu vooruit wat zij voor de schade moeten betalen: de berijder van een motor f1,50, van een motor met zijspan f3.- en een automobilist f6.-.

De presidentskeuze in Frankrijk is zoo snel gevolgd op den dood van den vorigen functionaris, dat de nieuwe president, Albert Lebrun, de begrafenis van president Doumer heeft bijgewoond. Hierboven ziet men hoe duizenden in den regen wachten, om een laatsten groet te brengen aan den vermoorden president: links de nieuwe president (in het midden) na zijn verkiezing te Versailles, en bovenaan links een foto van den eersten burger van Frankrijk op tweejarigen leeftijd.

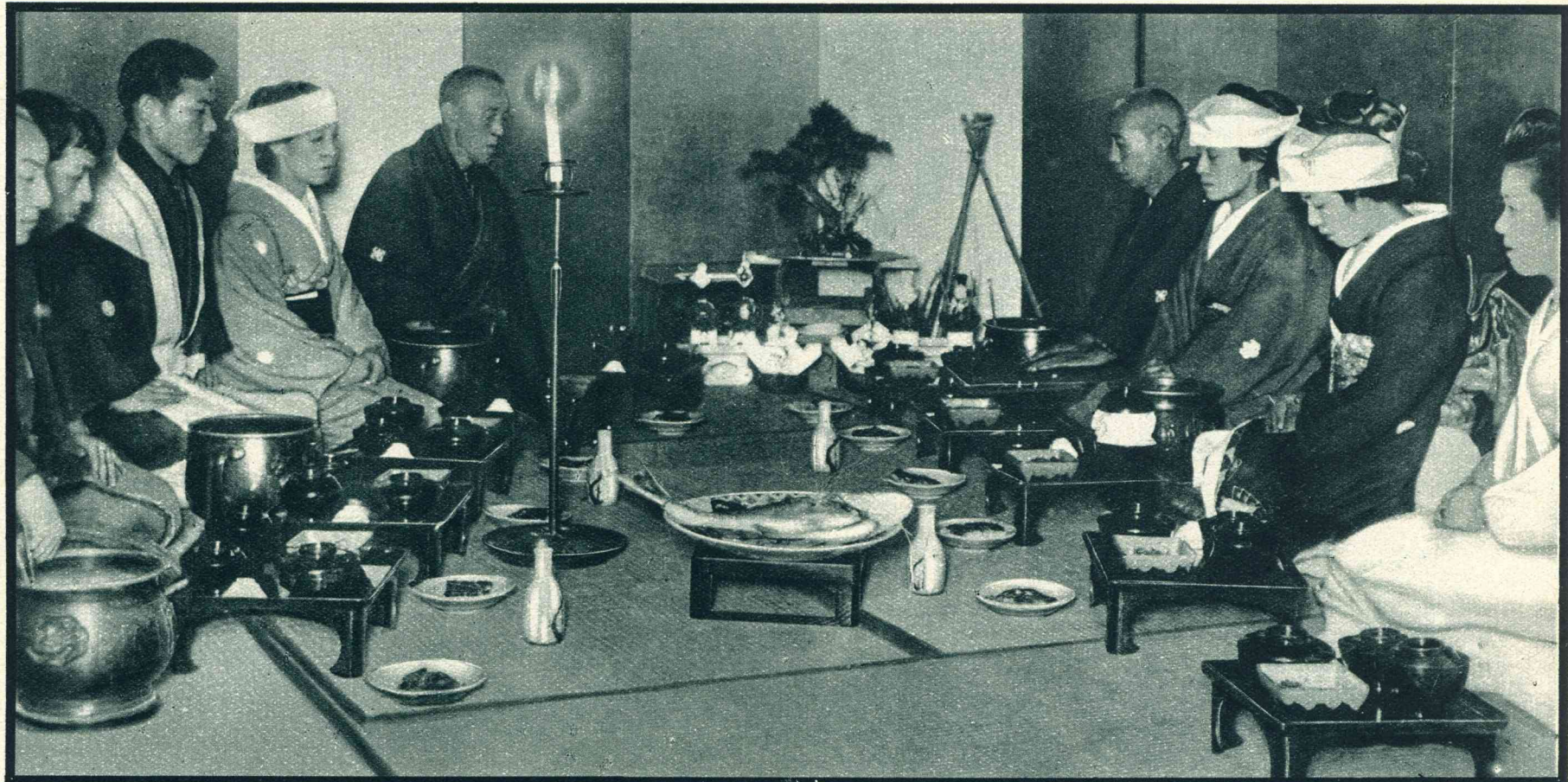
Een sinister beeld uit de omgeving van Sjanghai: een met leger-vlaggen gesierd massagraf van Chineesche soldaten, die in den laatsten strijd tegen Japan gesneuveld zijn.

Hongarije heeft het nieuwtje van de radio-post. Men behoeft daar geen brieven meer te schrijven, doch men kan nieuws aan familieleden of zakenrelatie's per radio overbrengen. Alleen loopt men dan de kans dat ongeveer iedereen in de wereld ook het nieuws kan hooren.

Iedere Rus moet zijn groote mannen goed kennen, en daarom heeft men op het Sverdbov Plein in het hartje van Moskou reusachtige portretten van Lenin en Stalin geplaatst. Men kan moeilijk over 't plein gaan zonder deze portretten te zien.

Het bruiloftsmaal, waarbij de stemming nooit luidruchtig, maar altijd ingetogen is.

HET JAPANSCH HUWELIJK

Hij is korter geleden, dan de meesten onzer vermoeden, die tijd, dat het land van de Rijzende Zon totaal ontoegankelijk was voor Westersche invloeden en beschaving. En de Von Siebold-herdenking, welke thans ten onzent plaats vindt, als hulde aan den Nederlander, die er in slaagde een van de eersten te zijn, die contact kreeg met het in zoovele opzichten voortreffelijke Japansche volk, brengt ons opnieuw de moeilijkheden in herinnering, waarmede het openstooten van de lang gesloten havenpoorten gepaard ging. Thans echter heeft Japan zich in tal van opzichten met het Westen en zijn gewoonten vertrouwd gemaakt.

Japan is een der sterkste naties van dezen tijd, en dat het den strijd niet schuwt hebben en de Russisch-Japansche oorlog van 1905 en de jongste gebeurtenissen in China en Mandsjoerije wel duidelijk be-
wezen.

De ontwikkelde Japanners studeeren en aan hun eigen uitstekende universiteiten en aan de hoogeschoolen in Londen, Parijs en Berlijn, en zoo kan het niet anders of de Westersche invloedssfeer wordt met den dag uitgebreider. In tal van opzichten is het dan ook duidelijk merkbaar, dat de vaderlandsche tradities slijten en in onbruik raken. Maar hoe zeer deze eeuwenoude instellingen op het oogenblik ook mogen wankelen, zeer weinig verandering is er nog te bespeuren in een der belangrijkste instellingen, welke aantoonen of een natie gezond of zwak is: nl. het huwelijk.

Japan mag zich nog zoo moderniseeren, de gewoonten bij het totstandkomen van een huwelijk bleven tot nu toe onveranderd en onaangetast. Het is onze bedoeling niet om het Japansche huwelijk hier te

stellen tegenover het Westersche. Wij willen alleen een en ander over het eerste vertellen, opdat de lezer eenig vergelijkingsmateriaal zou bezitten en dan zelf zijn conclusies kan trekken.

De ceremonie van het sake drinken.

Voorop zij dan gesteld, dat het huwelijk in Japan niet is, wat het bij ons toch altijd is — althans behoort te zijn — een zaak, die tusschen twee menschen moet worden beslist. Het huwelijk in Japan is een familiekwesbie. Het is een zeldzaamheid als de toekomstige bruid of bruidegom zelf haar of zijn keus bepaalt.

Het is de familie van een der partijen, die naar een passende (n) levensgezel (lin) uitziet. Heeft men een goede, passende partij gevonden dan geeft men de totstandkoming van het huwelijk in handen van een bemiddelaar, die een „mi-si”, d.i. een

De huwelijksbemiddelaar vertelt den toekomstigen echtgenoot van alle voortreffelijke hoedanigheden van zijn aanstaande vrouw.

eerste samenkomst tusschen de jongelui, arrangeert. Bij deze plechtigheid, welke in het huis van den bemiddelaar, die voor al zijn diensten natuurlijk wordt beloond, plaats vindt, worden eenige symbolische geschenken gewisseld, o.a. gebraden visch, welke een

hoofdbestanddeel van het Japansch volksvoedsel uitmaakt, en waarmede wordt beduid, dat het dagelijksch brood aan den toekomstigen huiselijken haard niet zal ontbreken. Theoretisch kan na deze ontmoeting het jonge meisje nog weigeren met den voor haar bestemden uitverkorene te huwen; maar practisch komt dit niet voor. De oorzaak hiervan is weer gelegen in het feit, dat gehoorzaamheid aan de ouders een der eerste verplichtingen is, welke het kind in Japan heeft te vervullen, een deugd, welke zeer diep in het volk heeft wortel geschoten.

Nadat een gelukkige dag op den kalender is uit-

gezocht, gaat men bruiloft houden. Bij dit feest betreedt de bruid de woning van haar toekomstigen echtgenoot, terwijl zij in het wit is gekleed.

Wit is in Japan de rouwkleur en met dit rouwkleed wordt uitdrukking gegeven aan de droefheid van de bruid, die nu voor haar familie „gestorven” is en nog slechts als lijk haar nieuwe woning zal verlaten.

De voornaamste ceremonie bij de huwelijksplechtigheid is het „San-san-ku-do”, hetgeen betekent: „drie, drie, negen maal”,

Bruid en bruidegom drinken driemaal te zamen uit drie roode schalen met sake (een soort wijn). De vrouw drinkt het eerst, want zij wordt nog beschouwd als gast in het huis van haar man. Dit drinken kan ongeveer in betekenis worden gelijk gesteld met de bij ons gebruikelijke wisseling der ringen.

Hierna vindt een zelfde plechtigheid plaats in het

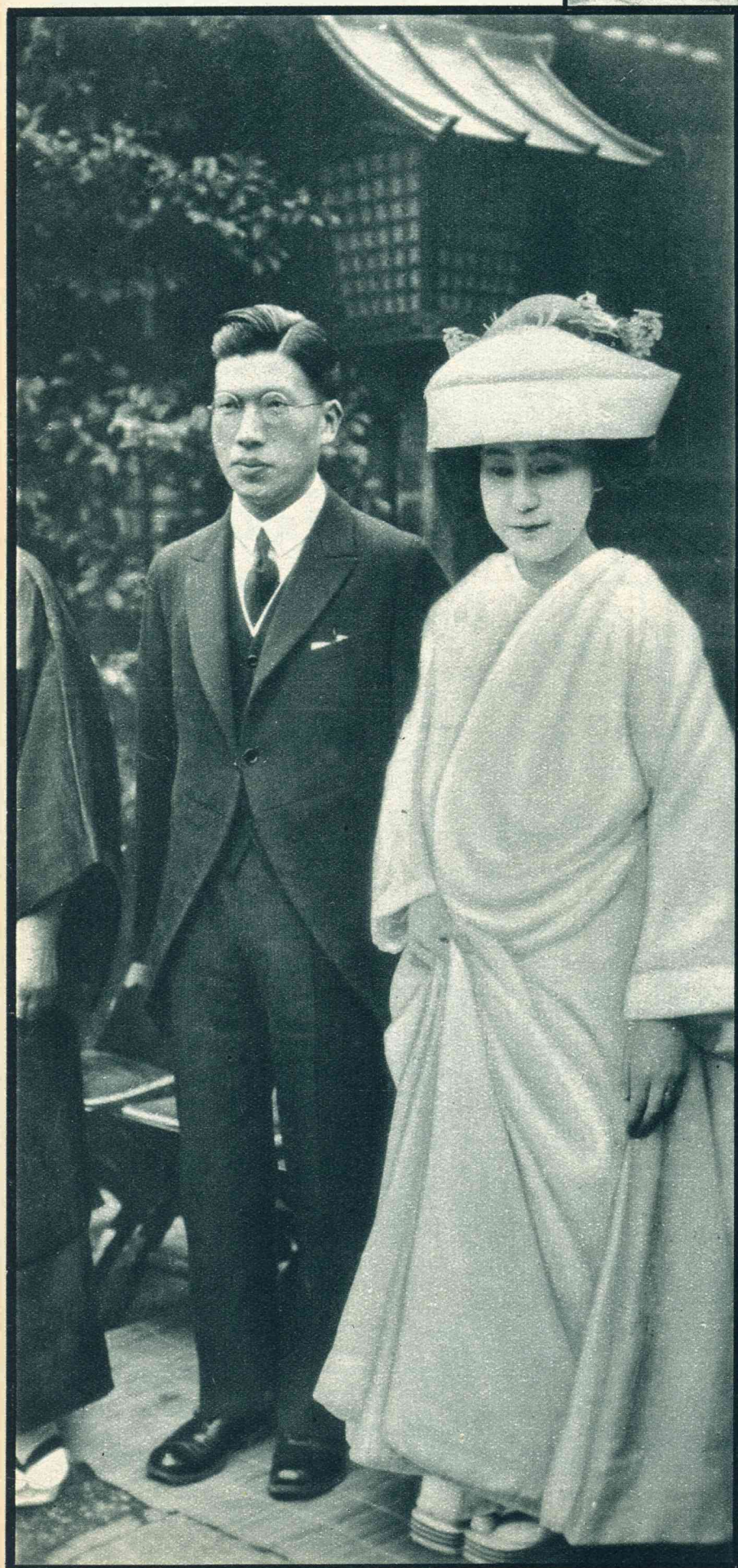
De eerste ontmoeting tusschen de „geliefden”, waarbij geschenken worden gewisseld

bruidsvertrek, maar nu drinkt de jonge echtgenoot het eerst, waarmede wordt te kennen gegeven, dat hij zich voortaan als „nummer een” in huis beschouwt. In Japan is dit gedurende het huwelijk minder een illusie, dan in het Westen.

Van nu af begint de Japansche vrouw haar huwelijksleven, dat zeker niet gemakkelijk is. Want behalve dat de Japansche echtgenoot zijn gade hard laat werken, wonen zijn ouders gewoonlijk bij hem in. En ook in Japan — en dat is tenminste een punt van overeen-

stemming — zijn de schoonouders niet immer even gemakkelijk van natuur.

Geen vrouw heeft het hoogtepunt van haar huwelijk bereikt, voor zij haar man een zoon geschenkt heeft. Als dit geluk uitblijft, moet zij toestemmen in de adoptie van een erfgenaam, die het hoofd der familie kan opvolgen, of zelfs, dat een zoon wordt verkregen buiten haar om. De gelukkigste oogenblikken in het vrouwenleven zijn dan ook die, wanneer zij glimlacht na de geboorte van een zoon, — en als zij glimlacht, wanneer zij hem ten strijde ziet trekken voor het vaderland. Maar intusschen mag zij nooit vergeten, dat haar heer voor alles gaat. Algemeen wordt erkend, dat het succes van een man evenzeer van zijn vrouw afhangt als van hemzelf; als beste aphorisme over ideale vrouwelijkheid werd door 'n blad, na prijsvraag, dit gekozen: „Een goede vrouw legt het fundament voor een standbeeld.”

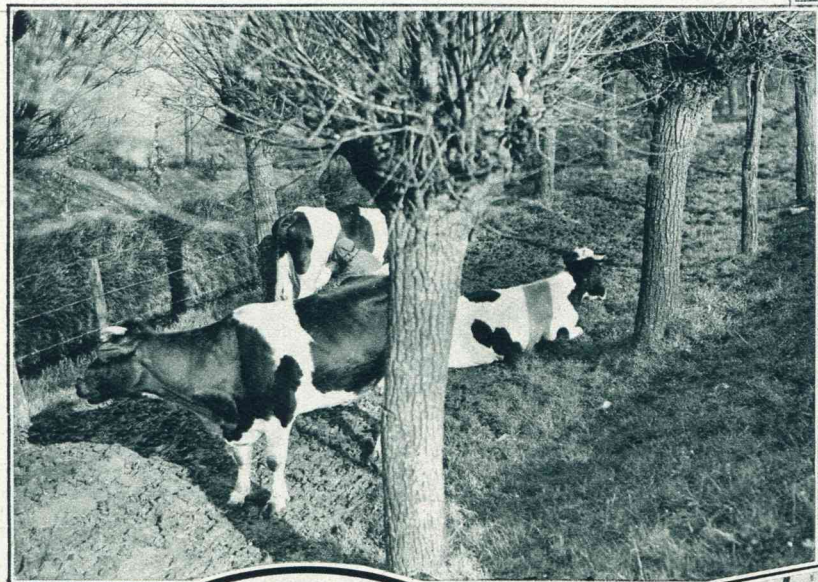

Modern Japansch bruidspaar. De bruidsmisjes zijn echter nog in nationale kleederdracht gestoken.

Een Japansche, gedeeltelijk gemoderniseerde bruiloft. De bruidegom is in Westersche kleedij, de bruid draagt het witte kleeid. (zie artikel)

Straatgezicht van het landelijk gehucht Geersdijk.

Noord-Bevelandsch landschapje onder den dijk in de nabijheid van Wissekerke.

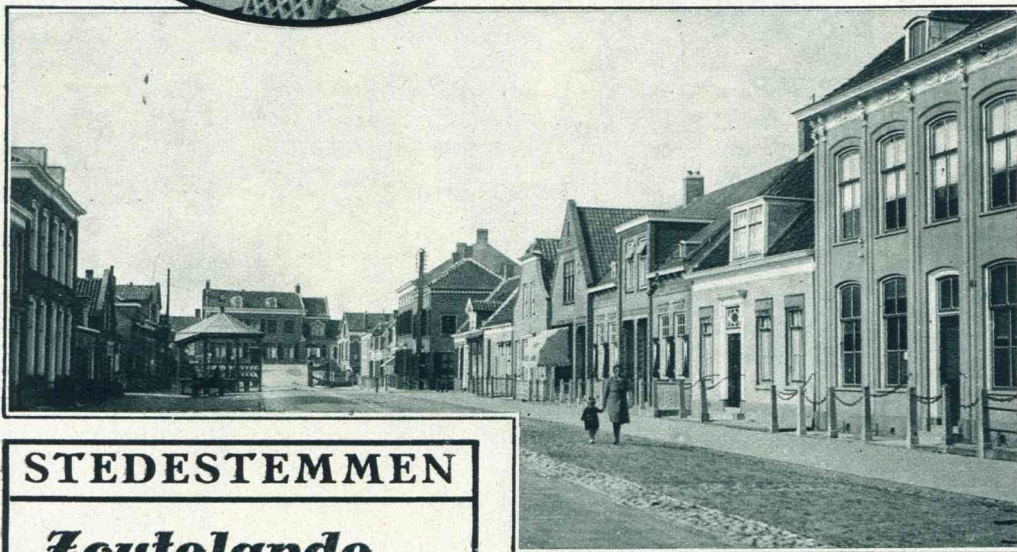

Aan het haventje van Camperland; een oogenblikje schaften.

De Camperlandsche putjesschepper.

KIEKJES van Noord-Beveland

De Voorstraat te Wissekerke.

Het veerbootje te Katsche Veer, dat Noord-Beveland (Kats) met den Wilhelminapolder en overig Zuid-Beveland verbindt.

STEDESTEMMEN

Zoutelande

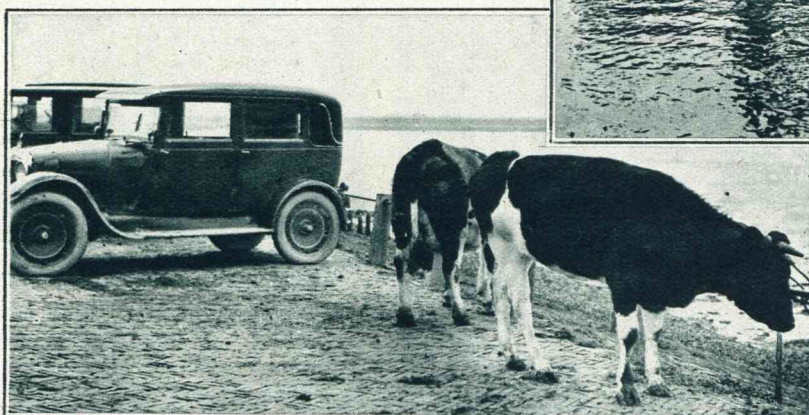
*Zomer komt met gure plagen,
hagelbuien, regen, kou,
somber zien de golven, en lage
luchten hangen zwaar en grauw.*

*'t Strand ligt kleurloos en de boomen
staan er nog verwilderd bij;
Dit is 't blij entree der lieve,
zoo begeerde maand van Mei!*

*De pensions zijn nog gesloten,
het hotelletje blijft dicht,
slechts één gast loopt over 't strand met
een verveeld en boos gezicht.*

*Een kwam nog in mij 't hopen:
d'eerste badgast . . . ha, hoera!
Maar mijn vreugde moest 't bekoopen.
't Was een reiziger uit Breda,
die het trammetje had verlopen . . .*

B. P.

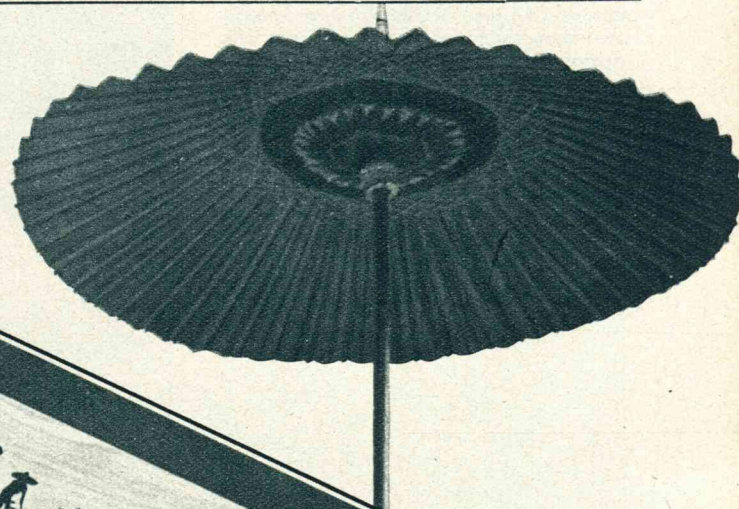
*Aan het Wolfaartdijksche Veer:
Wachtend op de boot van
Kortgene naar Wolfaartsdijk.*

Langzaam vertoont de chaos, die weken lang de weiden van het Westbroekpark te Den Haag bedekte, lijn, vorm en kleur, en nu beseft men ook, hoe royaal en verfijnd van uitvoering de expositie wordt, die dezen zomer vele bezoekers naar de Residentie lokken moet om de inzending te bewonderen, waarmee ons land het vorig jaar ter Parijsche tentoonstelling de aandacht der geheele wereld heeft gevraagd. Vorige week werd het hoofdpaviljoen officieel geopend, en spoedig zullen ook de overige panden geheel gereed zijn om de bezoekers te ontvangen.

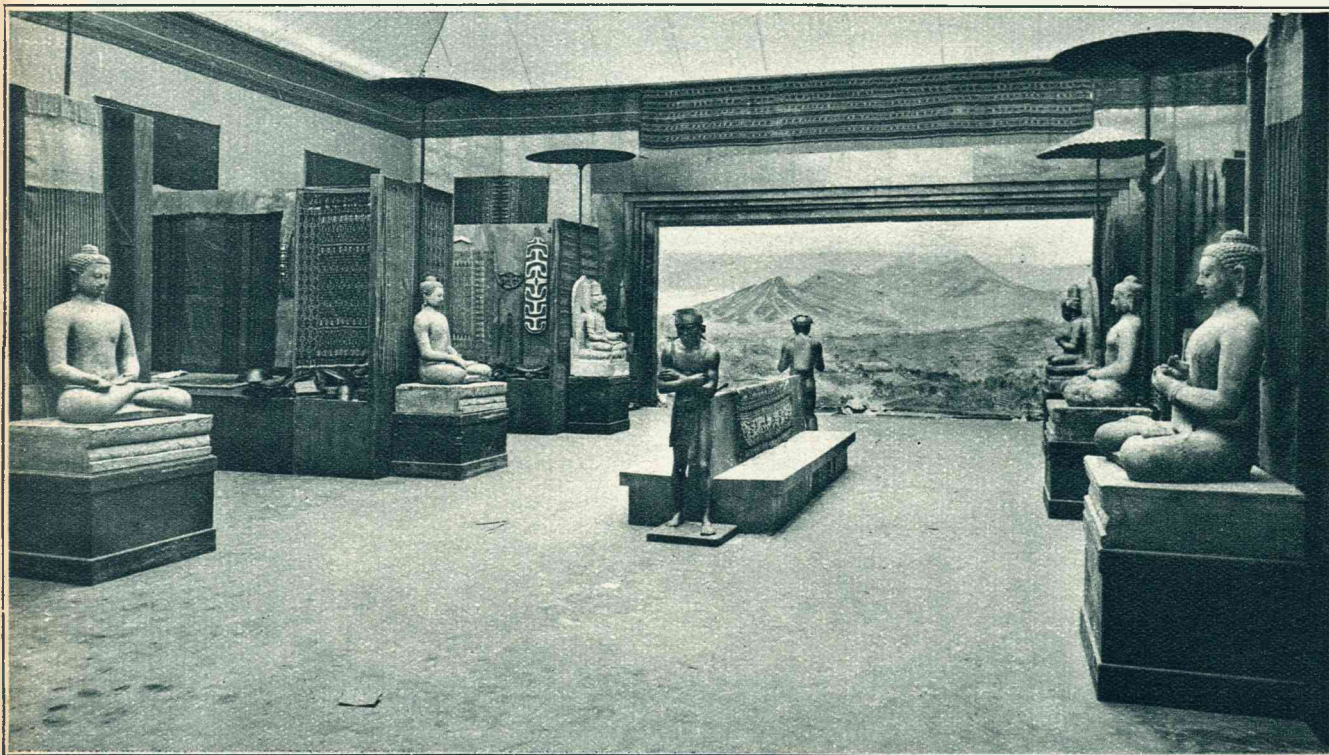

De aankomst van Corn. Houtman te Batavia in 1596, een der wandschilderingen in de ontvangstzaal.

Een typische voorstelling, die cultuur, bewerking en toepassing van djati-hout op Java voorstelt, in den linkervleugel van 't hoofdgebouw.

DE HAAGSCHE KOLONIALE TENTOONSTELLING

Maken reeds de exterieurs der groote paviljoens een tooverachtigen indruk door hun royale conceptie en kunstzinnige uitvoering, een enkel kijkje, dat wij den lezers hierbij reeds geven in het interieur, bewijst wel, met welk een zorg, met hoeveel kosten en hoeveel verfijnden smaak de expositie ingericht werd. De opening van het hoofdpaviljoen hebben wij echter gaarne willen vieren met de collectie opnamen, die wij er in de laatste dagen reeds konden maken.

De zaal der Volkenkunde met het diorama van den schilder J. Elant (achtergrond), verschillende Boedha-beelden (ter weerszijden) en enkele typen van Dajaks (in 't midden).

De groote Boedha, een der mooiste en rijkste beelden in de zaal der Volkenkunde

P. H. Baron Taets v. Amerongen viert binnenkort zijn zilveren jubileum als burgemeester van Markelo (O.). De 77-jarige magistraat bekleedde vroeger tevens gedurende 41 jaar het ambt van secretaris-penningmeester van het waterschap „De Schipbeek.”

Op de Koloniale Tentoonstelling in het Westbroekpark te Den Haag, welke vorige week geopend werd, is ook een Indisch restaurant, waar een neger-band optreedt. Tijdens het schaftuurtje der werkliden, die de laatste werkzaamheden vóór de opening verrichten, geven deze negers een proefje van het amusement, dat zij er zullen geven.

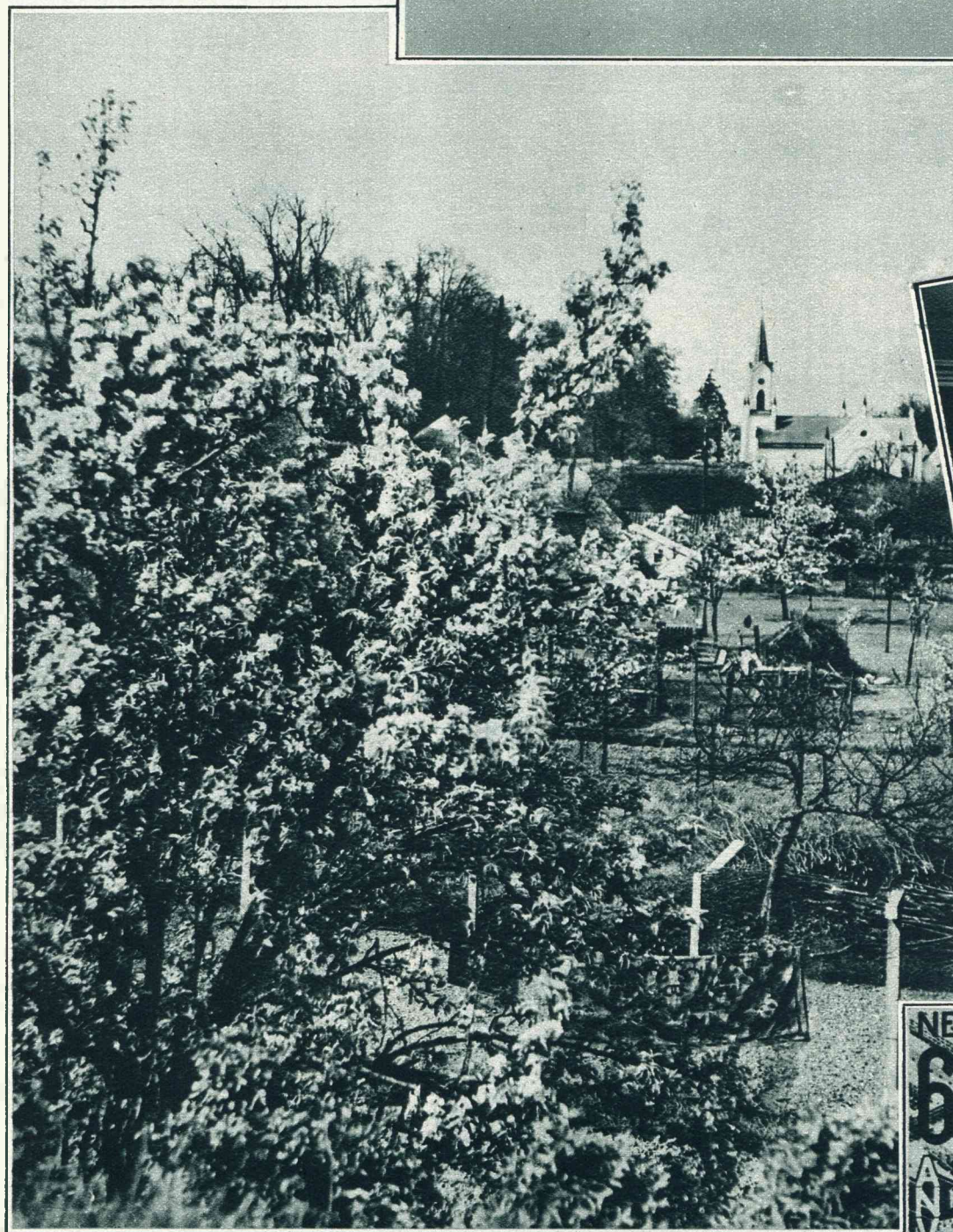
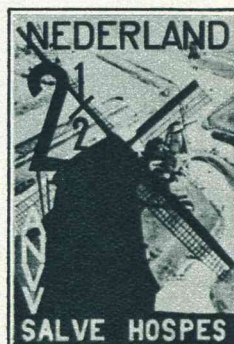

Binnenland

Na een halve eeuw dienst in dezelfde gemeente, waarvan zevenentwintig jaar als hoofd, heeft de heer D. Teer, burgemeester van Oostzaan, afscheid genomen van zijn gemeente.

Binnenkort zal voor de Algem. Nederl. Vereeniging voor Vreemdelingenverkeer deze serie postzegels worden uitgegeven.

De Betuwe bloeit nu en biedt genoeg schoons, om vele bezoekers te trekken — die dan ook in groot getal zijn gekomen, om na de kleurige bollenvelden ook dit wonder van Nederland te zien (Gezicht op Neerijnen tusschen Waal en Linge).

In den avond en nacht van Vrijdag op Zaterdag voor Pinksteren wordt te Haarlem steeds een groote bloemenmarkt gehouden. De Gasthuissingel in de bloemen.

De Nederlandsche Toeristen Kampeerclub hield op de Pinksterdagen te Sassenheim ter gelegenheid van haar 20-jarig bestaan een Rally-kamp, waaraan werd deelgenomen door Duitsche, Fransche, en andere buitenlandsche gasten. Op onze kiek spreekt prof. Jordan de openingsrede uit.

Zaterdag heeft H.K.H. Prinses Juliana de Koloniale Tentoonstelling in het Westbroekpark te Den Haag geopend. De aankomst op 't tentoonstellingsterrein.

Ruim 10.000 leden van „De Graal” gaven Zien Pinksterdag onder buitengewoon groote belangstelling een nitvoering in het Stadion te Amsterdam. Overzicht van het veld tijdens de opvoering van „Pinksterzegen”.

DRESSUUR VAN ZEELEEUWEN

DOOR S. C. CHARLES

DIRECTEUR AFD. DRESSUUR DIERENTUIN SAN DIEGO — CALIFORNIË

heeft net zoo'n goeden mond met tanden als de beste hond. De wijfjes zijn gevaarlijk, als ze jongen hebben, en al heb ik 't honderden malen zien probeeren is met mijn weten nog, nooit gelukt, een zeeleeuwen-baby in gevangenschap groot te krijgen.

Als een zeeleeuw, mannetje of wijfje, op twee- of drie-jarigen leeftijd gevangen wordt, hecht hij zich vaak even zeer aan zijn meester als een goedverzorgde hond. Kapitein G. Allan Hancock heeft al jaren een zeeleeuw op zijn motorjacht. Bubbles, zooals het dier heet, heeft een tank aan boord, en vrijheid van beweging op het achterdek. Hij mag ook in zee zwemmen, blijft dan soms een heelen dag weg, maar komt altijd vóór donker terug.

Zeeleeuwen zijn intelligenter dan honden en precies even hartelijk: ze leeren even vlug, vergeten nooit, en doen sommige kunstjes beter, met name het spelen met vuur. Ik ben al twintig jaar zeeleeuwen aan 't africhten, en nog komt 't dikwijls voor, dat ik mij verbaas en verheug om een nieuw bewijs van hun schranderheid.

Ik herinner me een dier, dat ik jaren geleden gedresseerd heb. Het was bang voor vuur, maar deed de andere kunsten heel goed. Toen ik zijn volledig vertrouwen gewonnen had, begon ik die vrees te bestrijden. Eerst hield ik pas verkoold hout onder zijn neus, zonder vlam of gloed; zoo leerde hij, dat de geur van vuur hem niet kon deren. Toen schilderde ik zijn haier, stok en bal, en den hoorn,

waarop hij blies, helderoranje-rood, zoo goed mogelijk vlamkleurig. Daardoor leerde hij, dat de kleur van vuur geen pijn deed. Daarna wende ik hem aan hitte, door een electrischen bedwamer bij zijn neus te houden, en elken keer, als hij het kalm verdroeg, kreeg hij een stuk visch tot belooning. Het duurde niet lang, of hij speelde volmaakt en zonder eenige vrees met zijn brandenden fakkel.

Als u een gedresseerden zeeleeuw ziet, kunt u er gerust op rekenen, dat hij van een smalle kuststrook aan de Zuidzee komt, ongeveer tusschen Santa Barbara, Californië, en de zuidpunt van het Mexicaansche schiereiland. Nergens ter wereld zijn de zeeleeuwen zoo handelbaar, zoo leerzaam, zoo makkelijk te vangen en zoo makkelijk af te richten.

Door zeelui wordt wel verteld, dat men de „zeehonden”, zooals zij ook de zeeleeuwen noemen, gerust kan naderen op hun rotsen en streelen of voederen, dat men ze met een visch in een kooi kan lokken, en de jongen zoo kan oppakken en met de hand grootbrengen.

Men moet dit echter maar niet probeeren. Men kan een wilden zeeleeuw niet zoo dicht naderen, dat men hem kan streelen — en al kon men wel dicht genneg bijkomen, dan raakte men een hand kwijt, als men die uitstreckte, want de zeeleeuw

zijn baas veiliger en prettiger dan bij zijn soortgenooten.

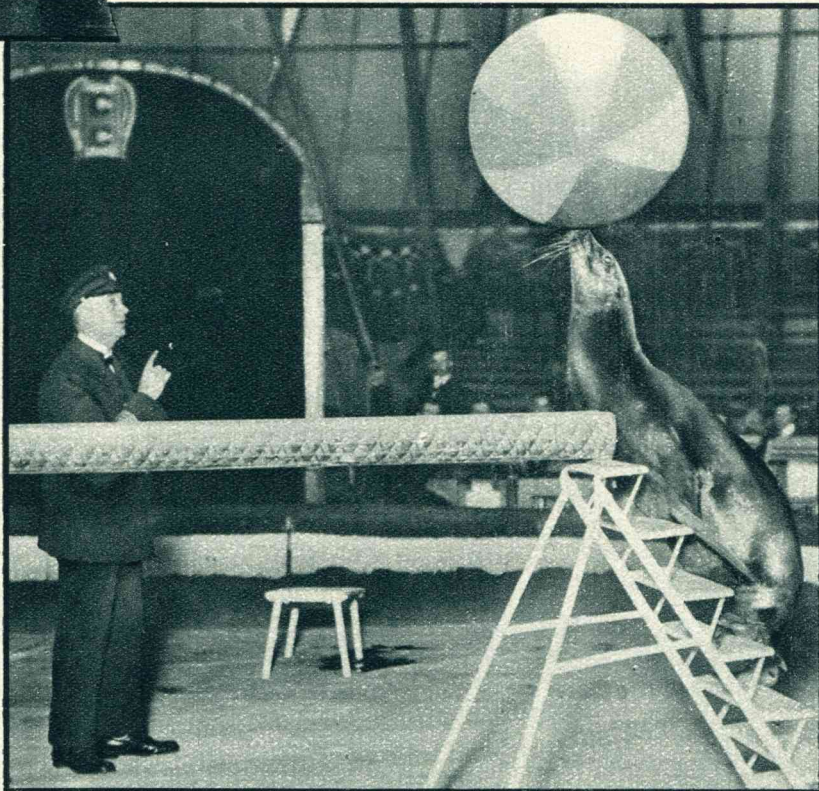
De zeeleeuwen worden gevangen in driedubbele netten met groote mazen. Die worden in kloven op rotskusten gespannen, en de leeuwen raken vast, als ze naar zee terug willen. Werken ze één laag van 't net stuk, dan houdt de tweede of derde wel.

In 't begin willen de gevangen niet eten, enkele vasten wel een week. Maar als ze eenmaal voedsel van hun oppasser hebben aangenomen, is het eerste derde deel van hun dressuur volbracht. We hebben in den dierentuin San Diego vaak heel wat zeeleeuwen in den grooten open vijver, en acht daarvan ben ik nu aan 't africhten.

Er is onder de zeeleeuwen evenveel verschil in geschiktheid en schranderheid als onder de honden en onder de menschen. Sommige worden onmiddellijk tam, als zij zich eenmaal in de gevangenschap geschikt hebben; zij laten zich met de hand voeden en streelen, en volgen hun oppasser overal.

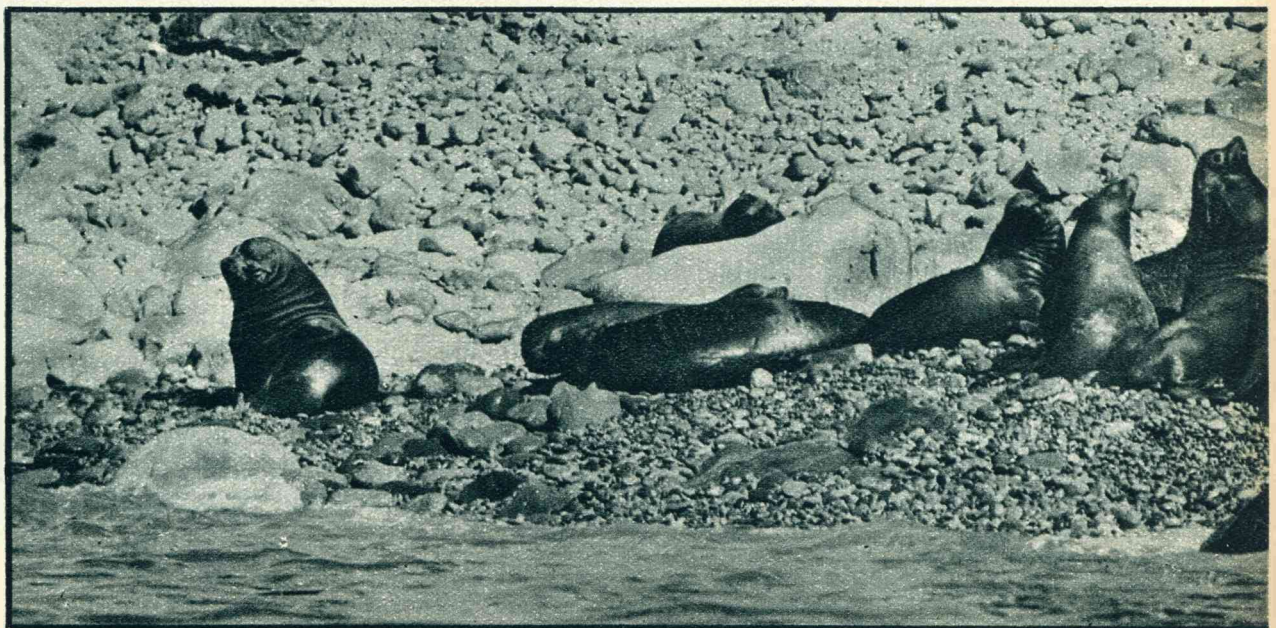
Mijn eerste stap bij de dressuur is: vertrouwen winnen. Dit doe ik, door stil uren lang bij hen door te brengen, als ze pas gevangen zijn. De exemplaren, die me 't meest geschikt lijken, breng ik in 'n prettige tank binnen een der gebouwen, want de dieren moeten van 't begin af wennen aan 't verblijf binnen en aan de tegenwoordigheid van menschen.

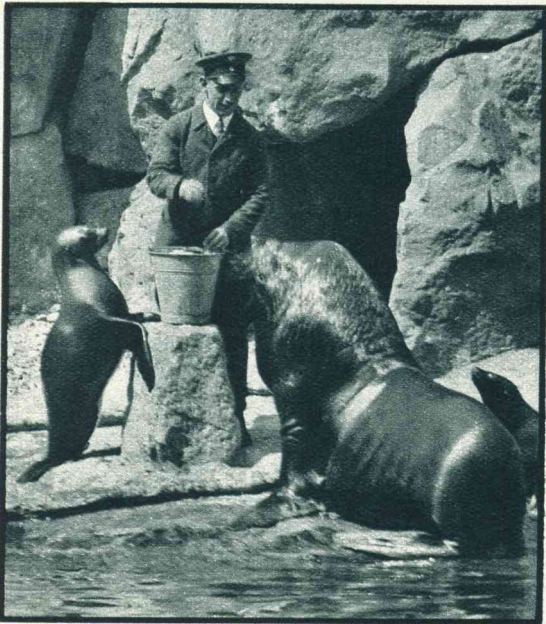
Bij die groep uitgelezen zeeleeuwen zittende of staande, beweeg ik me voorzichtig (geen plotselinge bewegingen) en praat voortdurend, met mijn gewone stem, nooit schreeuwend, nooit boos, nooit vrees toonend, en vooral, hun nooit reden gevend om mij te vreezen. Ze wennen dan zoo aan me, dat ze me met hun neus aanstooten, me opzij duwen, en eindelijk zelfs blaffen, als ik kom. Als er een toelaat, dat ik zijn kop streel, of een ander bewijs van hartelijkheid geef, wordt hij onmiddellijk beloond met de woorden: „Braaf hoor, braaf hoor!” en een stuk visch.

Repetitie voor het balanceer-nummer der zeeleeuwen, die met een grooten bal op hun neus 'n trapje beklimmen en over een balk schuiven.

Een paar maanden geleden echter, toen Bubbles uit zwemmen was, kwam er een kudde wilde zeeleeuwen langs. Het tanme dier vluchtte aanstonds naar het jacht, huilend als een bange hond, en wil nu met geen geweld de zee meer in. Hij vindt 't bij

„Opzitten en pootjes geven” doen ze graag, wanneer het op eten aankomt.

Ik gebruik steeds dezelfde woorden voor bevel of lofprijzing. Eindelijk leeren ze dan bepaalde klanken verbinden met bepaalde bewegingen en met de belooning voor het welslagen. In den dresuurtijd krijgen zij al hun voedsel als belooning voor goed werk. Dit belooft per dier drie à vijf pond visch per dag. Ander voedsel dan visch willen ze niet.

Vervolgens krijgt ieder dier een naam, dien het zijn leven lang houdt. Zij leeren hun naam buitengewoon vlug, en op 't tooneel zullen zij zich niet bewegen, zoolang ieder niet met zijn eigen naam wordt toegesproken. Verschil in schranderheid tusschen mannetjes en vrouwtjes heb ik nooit opgemerkt; wel zijn de vrouwtjes kalmer, en iets vlugger tam.

Ik heb wel eens zeeleeuwen, die hun naam kenden, aan het strand losgelaten zonder halsband of iets. Als ik zoo'n dier bij zijn naam noemde, kwam het onmiddellijk uit het water. Zoo volmaakte gehoorzaamheid komt zelfs onder honden niet veel voor.

Nu en dan echter tref ik een dier aan, dat eenvoudig zijn naam niet leeren kan. Zulke dieren zijn heel goed om tentoongesteld te worden, in een dierentuin bijvoor-

beeld, dus gaan zij terug naar den grooten vijver, waar zij de andere zeeleeuwen helpen temmen, door hun vertrouwen in de menscheit te toonen. Andere echter zijn zoo bij, dat ze tot vijf kunnen tellen — het juiste aantal keeren blaffen — als het getal genoemd wordt.

We zijn nu zoowat drie maanden bezig. De dieren, die naar den grooten vijver terug moeten, zijn niets in hun schik. Ze spartelen tegen bij het vervoer, blaffen protesteerend en willen soms bijten. Een groot maar dom mannetje, vier jaar oud, brak door het vijverhek heen en ging netjes naar het sportgebouw terug. Op een ochtend vond ik hem daar, mopperend tegen de andere zes, die binnen woonden.

Als ieder exemplaar van een groep zijn naam goed kent, begin ik hun twee woordjes te leeren: „hup!” dat zeggen wil: ga onmiddellijk op je zetel, en „hit!” waarop het dier zijn vaardigheid moet toonen met het speeltuig, dat ik hem gegeven heb, bal, halter, stok, fakkel of wat dan ook. Dan komt: „klaar!” en „braaf hoor!” Het eerste gebruik ik, om den troep van de zetels of van het tooneel af te krijgen, het tweede als tevredenheidsbetuiging na goede prestatie. Daar gaat altijd een stuk

visch mee samen. De eenige straf, die ooit gegeven wordt, is, dat een ongehoorzaam dier niet voort mag gaan met zijn kunstje. Dat vinden ze verschrikkelijk. Als men zich van één hunner, die bezig is, afwendt, en een ander aan den gang laat gaan, voelt de eerste zich zwaarder gestraft, dan wanneer hij een pak slaag kreeg.

Als ze eenmaal hun kunstjes in een bepaalde volgorde geleerd hebben, protesteerden ze heftig tegen iedere afwijking van de gewone orde. Ze

willen ook het tooneel niet af, voor ze hun heele repertoire hebben afgewerkt. Ik heb eens 'n dier gehad, dat van zijn stoeltje afkwam, en me aanstiet, eerst zacht en dan steeds

Moeder en dochtertje.

harder, als ik een van zijn kunstjes achterwege liet, of de volgorde veranderde.

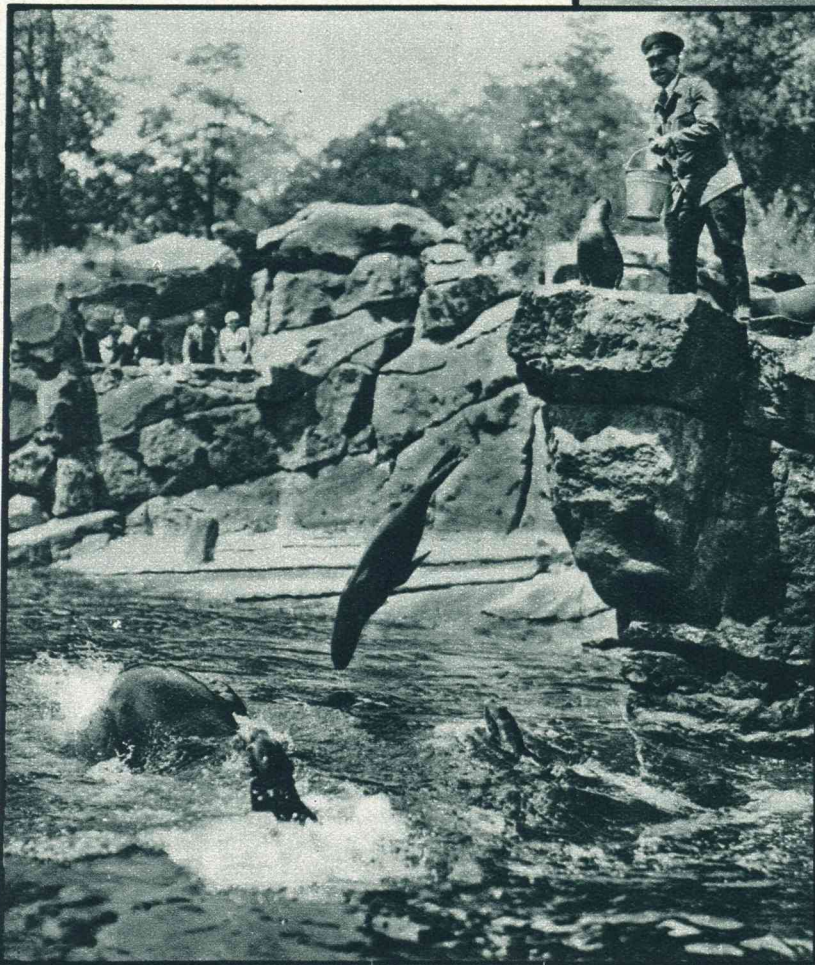
Soms maken zeeleeuwen zelf een nummer. Zoo nam eens een wijfje van drie jaar de gewoonte aan, op haar achtervinnen te gaan zitten, en met haar voorvinnen tegen elkaar te slaan, als ze me zag aankomen met een emmer visch. Dit gaf me een idee: ik leerde haar zes kameraden, óók zoo met de vinnen te slaan, als ze een stuk visch kregen. Zoo scheen het, dat de dieren applaudisseerden, als een collega iets netjes gedaan had, en dit wekte altijd applaus van het publiek.

Een ander dier, een jonge man, leerde alles vlug, maar weigerde, tegelijk met de anderen op zijn zetel te klimmen. Als ik beval: „hup!” ging hij naar zijn stoel, keerde zich dan om, keek me aan, en begon te knorren, en eindelijk te blaffen. Door hem te beloonen met een stuk visch, iederen keer, als hij dit deed, mits hij tenslotte op zijn zetel klom, maakten we een nummer — in schijn een ruzietje tusschen den zeeleeuw en zijn meester.

Er zijn twee à drie jaren noodig, om een zeeleeuw van gemiddelde schranderheid en gewilligheid af te richten, al heb ik wel exemplaren gehad, die in anderhalf jaar klaar waren voor het tooneel. Op 't oogenblik heb ik een mannetje van een jaar

onder handen, „Sunny Boy”, een der jongste dieren, die ik ooit getracht heb, te dresseeren; die zal 'n volmaakt artist zijn, als hij even twee jaar is. Maar ik heb er andere gehad, die ik nog in geen tien jaar klaar zou krijgen voor de planken, al waren ze zoo goedgehartig en gewillig als een dier maar zijn kan.

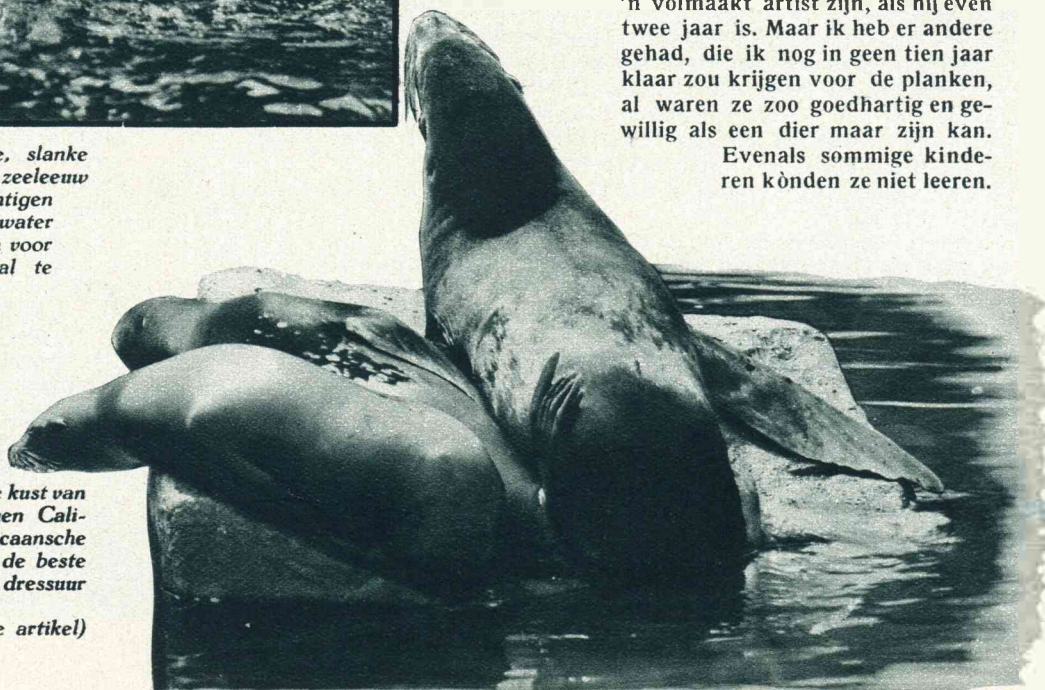
Evenals sommige kinderen konden ze niet leeren.

Als een gladde, slanke visch schiet de zeeleeuw met een prachtige sprong in het water om de visschen voor het middagmaal te bemachtigen.

Zeeleeuwen aan de kust van de Zuidzee, tusschen Californië en het Mexicaansche schiereiland, waar de beste zeeleeuwen voor de dresuur gevangen worden.

(Zie artikel)

IN HET DONKER

DOOR F. JACKSON

Philips bleef doodstil en zwijgend zitten onder den indruk van de woorden van zijn vriend. Hij begon een beetje bang te worden.

„Goeie genade,” riep hij uit. „Is het dan heusch zóó ernstig?”

„Het is zoo ernstig, dat overdrijving onmogelijk is!”

„Ik ga liever dood dan blind te worden!” riep Philips uit.

„Heusch? Dat geloof ik zoo net nog niet. Heb je dan zoo weinig fut in je lijf? Iemand, die niet tegen zijn verlies kan, is wel het ellendigste wezen, dat ik ken. Op slot van zaken is je gezicht nog maar één van je vijf zintuigen. Het is wel een van de allerbeste en prettigste, maar het is toch niet alles!”

„Je praat nou net, alsof ik een beetje troost nodig heb,” zei Philips. „Als ik dat verband goed om houd en al je voorschriften opvolg, is er dan nog gevaar aan verbonden?”

„Denkelijk niet.”

„Maar niet: zeker niet?”

„Met zekerheid kun je zoiets nooit zeggen. Ik sta er nooit voor in, dat een of andere kuur genezing brengt. Je hebt je oogen jarenlang misbruikt en mishandeld... ze op alle mogelijke verkeerde manieren ingespannen, zonder erop te letten als je er last van had... je nam een bril, om toch maar door te kunnen gaan met ze te mishandelen. Geen wonder, dat ze het eindelijk hebben opgegeven. Gelukkig zijn we nog niet te laat met onze behandeling. Maar ik waarschuw je ernstig niets te wagen, door ze nu te gebruiken, hoe kort dan ook! Goed begrepen?”

„Uitstekend gesnapt!” antwoordde Philips.

„En wat miss Larrimore betreft,” vervolgde Burnham op luchtiger toon, „misschien heb ik me vergist. Blauwe oogen schijnen in bepaald licht soms grijs en bruin haar kan vaak een rossigen gloed hebben.”

„Ze zegt zelf, dat haar haar een goudachtigen glans heeft.”

„Nou, dat is wel zoo... nu ik er nog eens over denk... ja, dat kan wel, een soort van roodgouden glans heeft het wel... Is dat nu goed?”

Philips zuchtte en gaf geen antwoord.

„En hoe staat het nu met de pijn?” vroeg Burnham, opeens zakelijk.

„Vandaag heelemaal nog niet gehad.”

„Gisteren dan wel?”

„Ja, tegen den avond wel.”

„Hoofdpijn?”

„Ja... gisteren ten minste... vandaag niet... heel erg geweest.”

„Heb je goed geslapen?”

„Vrij goed. Ik verveelde me te erg om wakker te kunnen blijven,” zei Philips. „En ik zag te veel op tegen den volgende dag.”

„En waarom?”

„Omdat die miss Larrimore dan moest komen...”

„Zoo? Toch waar? Nou, dan heeft die miss Larrimore wel buitengewoon je belangstelling weten in te palmen.”

„Dat is ook zoo,” antwoordde Philips. „En ik kan werkelijk niet zeggen waarom. Ja, natuurlijk, ze heeft een heel aardige en prettige stem en ze is vroolijk en opgeruimd en ik zat me dood te vervelen.”

„En het heeft ook zijn voordeelen, dat je haar niet zien kunt,” bromde Burnham.

„Wat bedoel je daar voor den drommel mee?”

„Wel, dan kun je een beetje nieuwsgierig blijven en jezelf voortdurend afvragen, hoe ze er toch wel uit zou zien. En dan heb je het onbegrijpelijke raadsel, hoe ze eigenlijk bij je gekomen is. Alles bij elkaar genomen, geloof ik, dat ik meer reden heb, om je te benijden, dan om medelijden met je te hebben. Terwijl ik mijn kostbaren tijd moet doorbrengen met naar de klachten van zieke mensen te luisteren en ze beter te maken, kun jij raadseltjes zitten oplossen en het gezelschap genieten van een aardige jonge vrouw met een muzikale stem en een zachte, teere hand.”

„Van handen gesproken,” onderbrak Philips zijn woordenstroom. „Zou je er eens op willen letten, of ze een trouwring aan heeft, of niet? Als ze er geen heeft, sla dan, als je weggaat, de deur hard achter je dicht. Als ze er wel een aan heeft, doe de deur dan zachtjes dicht.”

„Dus slaan, als ze er geen aan heeft, niet waar? ..Zeg jongen, dat wordt ernstig met jou!”

Philips leunde achterover in zijn stoel.

„Mag 'n mensch al niet eens meer ergens benieuwd naar zijn?”

„Welzeker... gerust hoor!”

„Wat zitten we veel tijd te vermorsen,” zei Philips. „Ben je nog van plan, het verband te vernieuwen?”

„Nee, dat is, geloof ik, nog niet nodig. Vandaag nog niet.”

„Wil je haar dan binnenroepen?”

„Met alle plezier.”

De deur ging open en even later weer dicht.

„Nu laat ik hem verder aan uwe goede zorgen over, miss Larrimore,” zei Burnham. Hij nam zijn hoed op en liep naar de deur. Giddings stond op hem te wachten en deed de deur voor hem open. Het was hem onmogelijk de deur dicht te slaan en zoo aan Philips het teken te geven, waarop deze in spanning te wachten zat.

Eenige oogenblikken zat deze stokstijf te luisteren. Hij scheen nauwelijks te durven ademen. En plotseling verslapte zijn houding geheel.

De deur was niet dichtgeslagen. Ze had dus een trouwring aan. Ze had hem dus een valschen naam opgegeven. Ze was getrouwd! Ze hoorde aan iemand anders. Hij had dus geen enkele kans op haar!

Zelfs de mogelijkheid, dat ze nog weduwe kon zijn, gaf hem geen troost. Dat zij in zijn leven gekomen was, en dat hij haar nu niet mocht hebben, was erger, dan wanneer hij haar nooit gekend had, maakte hij zichzelf wijs. Moest hij haar dan nog wel veertien dagen bij zich houden? Deed hij niet beter de met haar gesloten overeenkomst te verbreken? Als hij nasporingen ging doen, zou ze immers uit zichzelf wel....

De deur ging open.

„Bent u daar, miss Larrimore?” vroeg hij gejaagd.

„Nee, ik ben het...” klonk de stem van Burnham van den drempel. „Giddings liet me zoo overhaast uit, dat ik heelemaal vergat je te zeggen, dat je met het drankje na iederen maaltijd door moet gaan.”

„O ja, dat is goed,” antwoordde Philips lusteloos.

En toen sloeg de deur dicht!

Hij schrok niet van den slag. Hij zat onuitsprekelijk vergenoegd te glimlachen.

HOOFDSTUK IV — NADERE KENNISMAKING.

Miss Larrimore,” riep hij opgeruimd. „Bent u daar?”

„Ja,” zei ze. „Hier vlak bij... op den stoel naast u. Ik zit te lezen. Wat denkt u wel, dat ik gisterenavond gevonden heb?”

„Nu... wat dan?”

„Mijn lievelingsboek.”

„En van mij?” vroeg hij benieuwd.

„Nee... het is niet door u geschreven.”

„Wie schreef het dan wel?” vroeg hij jaloersch.

„Anton Nevasky. Het heet „De Koning.”

Philips haalde diep adem.

Jaren geleden, toen hij nog in Parijs voor kunstschilder studeerde en zich beroemdheid hoopte te verwerven met penseel en doek, had hij „De Koning” geschreven en het niet durven onderteekenen met zijn eigen naam, maar het uitgegeven onder den naam van Anton Nevasky. Het was niet zoo beroemd geworden als zijn latere boeken, hij was er niet rijk door geworden, maar het was wel goed genoeg beoordeeld om hem het besluit te doen maken, penseelen en verf eraan te geven en schrijver te worden. En zijn tweede boek, onder invloed van een uitgever geschreven en met eigen naam onderteekend, had hem in het zadel geholpen. Maar van al de boeken, die hij geschreven had, lag De Koning hem het naaste aan het hart, niet alleen omdat het zijn eerste boek was, maar ook zijn beste.

Het was een jeugdwerk, vol opgewektheid, idealen en brandende eerbij en nog niet bedorven door lagere gewinacht.

„Vindt u het ook een mooi boek?” vroeg Miss Larrimore nieuwsgierig.

„Ja, bijzonder,” antwoordde hij ernstig. „Maar hoe hebt u het opgepikt? De oplage was maar heel klein en er is nooit reclame voor gemaakt. Waar hebt u het ergens gevonden?”

„O, aan een boekenstalletje. Ik heb het uit een heelen troep rommel uitgevischt, doordat mijn aandacht getrokken werd door den koninklijk purperen band. Ik vind die kleur zoo mooi. En de titel trok mijn belangstelling. Ik sloeg het open en een schitterende passage ergens aan het einde trof me sterk. U weet wel, als hij zich aan die oproerige menigte overgeeft om bloedvergieten te voorkomen. Het trof me door zijn grootheid. Het was zoo schitterend beschreven en de Koning zelf was zoo echt, zoo grootsch, zoo koninklijk! Hij had nog kunnen ontsnappen. De Koningin en haar hofdames waren al weg onder geleide van Maitremont en die anderen. Hij had zelf ook vrij kunnen zijn, als hij zich niet door zijn eed van trouw aan Frankrijk gebonden had geacht. En die bloeddorstige troep, die om zijn hoofd schreeuwde, was Frankrijk zelf! Hij wist, dat als hij wegvlochten zou, het volk een burgeroorlog zou ontketen. Sommigen zouden hem op den troon willen hersteld zien, anderen wilden hem verdrijven. En zoo offerde hij zichzelf toen op het altaar van den Vrede.”

Ze haalde diep adem.

„Ik nam het boek mee naar huis en las het aan een stuk door. En toen het uit was heb ik gehuild.”

„Toch niet... echt?” vroeg hij verbaasd.

„Toch wel,” zei het meisje eenvoudigweg.

„Maar het is niet echt gebeurd. Het steunt niet eens op werkelijke feiten. Het is niets anders dan een soort les... iets van een zedelijke bespiegeling.”

„Ja, dat weet ik wel... Dat zegt de schrijver zelf in zijn voorrede ook...”

Hij hoorde haar bladzijden omslaan, even stilhouden en aan de verandering in haar stem bemerkte hij, dat ze was begonnen te lezen.

„Dit is een ware geschiedenis, al is ze nooit gebeurd. Ze had kunnen gebeuren. Misschien gebeurt het zoo nog wel eens. Als ik koning was, dan zou ik zulk een koning willen zijn. Dit boek is opgedragen aan alle mannen, in welk beroep ook, die evenzeer als Louis, ernaar streven, om hun werk zoo goed mogelijk te doen.

Anton Nevasky.”

„Ik zou wel eens willen weten,” zei Philips peinzend, „of hij werkelijk zoo'n koning zou hebben willen zijn?”

„Daar ben ik wel zeker van,” antwoordde miss Larrimore beslist. „Uit elken regel, dien hij geschreven heeft, spreekt zijn eerlijkheid meer dan duidelijk.”

Eenige oogenblikken bleef ze stil zitten zonder een woord te zeggen.

„Hij heeft naar mijn meening een uitbeelding willen geven van Lodewijk XVI, zooals hij hem graag gezien had. Lodewijk, zooals hij had kunnen zijn.”

„Ja,” zei Philips, „dat was het geval. En ik heb het portret van Lodewijk XVI, waaruit Nevasky zijn ingevingen putte. Zoudt u het willen zien?”

„O... natuurlijk... dolgraag, als ik mag...”

„Het ligt daar in dat kabinet,” zei hij, „op de derde plank... middenin... in een met diamanten bezet lijstje.”

Ze was de kamer doorgelopen. Even later ontsnapte haar een kreet van bewondering.

„Wat mooi is dat!”

„Bekijkt u het maar eens van dichterbij. De sleutel ligt in die albasten vaas links van de klok. Dan kunt u het gezicht beter zien. De uitdrukking is meer dan wonderlijk!”

Het slot klikte.

„O, wat schitterend,” riep ze uit, „ik heb nog nooit zoo iets moois gezien.”

„Ja, het is wel een goed ding!”

„En... heeft dit hem geïnspireerd?”

„Dat heb ik tenminste gehoord. Het miniatuurtje ernaast boezemt u misschien ook wel belang in. Het is een echte Petitot. Van Lodewijk XI, Van Petitot den ouden natuurlijk. En die twee op wit fluweel zijn van Fragonard. Die groote is door John Smart geschilderd.”

„Ik heb van die dingen erg weinig verstand,” zei ze ernstig. „Zijn ze erg veel waard?”

„Ja, schatten!” antwoordde hij.

„Misschien mag ik ze nog wel eens zien, als ik er wat meer van afweet... ik zal eens eerst wat over miniaturen gaan lezen.”

Hij hoorde, hoe ze het kabinet sloot en den sleutel omdraaide.

„Ik heb er een klein boekje over geschreven. U kunt het in de bibliotheek wel vinden. Neemt u het vanavond maar mee naar huis.”

„Dank u... heel graag,” zei miss Larrimore, bij hem terugkomend. En opeens, met algeheele stemverandering, vroeg ze:

„Waarom hebt u toch nooit een boek geschreven in den geest van De Koning, mijnheer Philips? Dat zou toch werkelijk meer iets voor u zijn, dan de boeken, die u nu schrijft? En u kunt het best!”

„Wat mankeert er dan aan de boeken, die ik nu schrijf?” vroeg hij.

Ze aarzelde met haar antwoord.

„Schrijf ik dan geen fatsoenlijk Engelsch? Heb ik geen spannende verwickelingen, geen goed geteekende karakters?”

„Ja-a....”

„Nou... wat dan?”

„U bereikt er niets mee,” antwoordde ze langzaam. „U amuseert de menschen voor een paar uur en dan wordt u vergeten... totaal vergeten. Uw boeken worden in de prullemand gegoooid.”

„Totdat mijn volgende boek komt.”

„En daarna vergeet men u wèr!”

„Maar denk dan toch eens aan de duizenden, die ik vermaak en die door mij hun zorgen voor een poosje vergeten, doordat ik hun gedachten op wat anders weet te richten.”

„U kon hen beter helpen bij de oplossing van hun hoogere problemen, hun leeren, hoe ze zich voor misvattingen kunnen behoeden en hoe ze sterk en degelijk kunnen worden. Dat heeft Nevasky gedaan. En bovendien heeft hij 'n schitterend verhaal geschreven!”

„Nevasky was een droomer. Als hij nog een paar zulke boeken geschreven zou hebben, was hij van honger omgekomen.”

„Dat geloof ik zoo maar niet!”

„Toch is het waar. Zijn uitgever heeft tegen hem gezegd: „Laat dat wijsgeerig gepraat achterwege en blijf op den beganen grond, dan ben je een geslaagd man. De „handeling”... dat is de hoofdzaak. Het lezend publiek vraagt gezellig bezig gehouden te worden... geen bespiegelingen of onderricht. Als u weer eens aan het schrijven gaat, houd dat dan goed voor oogen!”

„Hoe weet u dat alles eigenlijk?” vroeg ze nieuwsgierig.

„Ik heb Nevasky toevallig leeren kennen,” antwoordde hij bedaard.

„Wat... hebt u hem gekend?” vroeg ze overbluft.

„Ja... nogal goed ook.”

„Vertelt u dan eens wat over hem. Ik heb me zoo vaak afgevraagd, wat hij wel voor iemand was. Ik heb wel eens geprobeerd om erachter te komen, maar dat is me nooit mogen gelukken.”

Hij meende, dat ze nu erg dicht bij hem was komen zitten. Haar stem klonk van zoo nabij en was zoo weetgierig en opgewonden. Als hij Anton Nevasky zelf niet geweest was, dan zou hij zich vast en zeker razend jaloersch gevoeld hebben. Voor zijn boeken had ze lang zulk een bewondering niet getoond als voor dit boek.

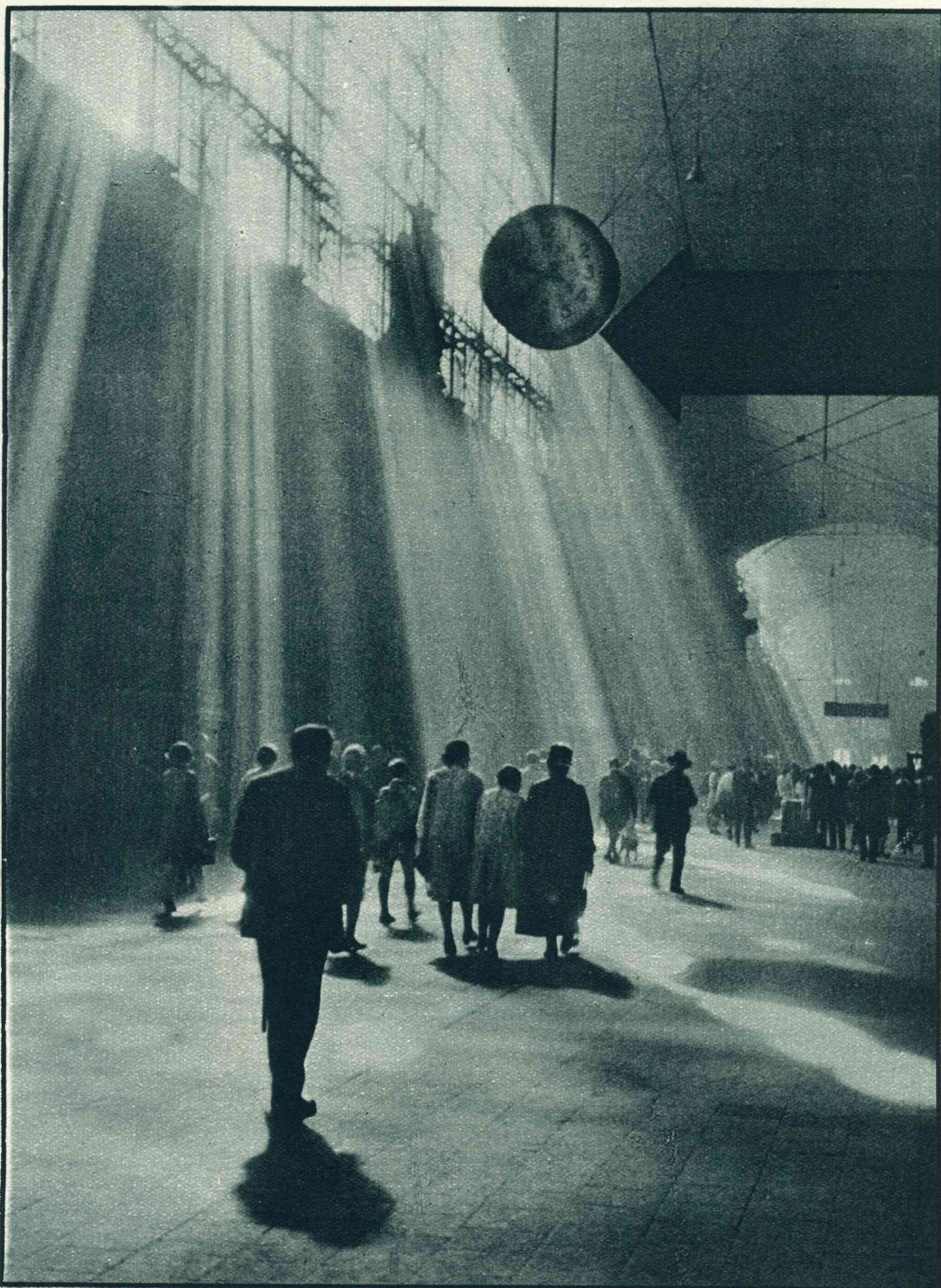
„U bent wel over hem in de wolken,” zei hij. „De man zou u denkelijk verschrikkelijk tegenvallen, als u hem leerde kennen.”

„Hoe weet u dat?” vroeg ze buiten adem van opwindning.

„Omdat hij zoo heel anders is, dan u hem uzelf voorstelt. Dat boek... nou ja, dat was zijn eerste. Daar heeft hij zijn heele levensbeschouwing van zijn twee en twintigste jaar in neergeschreven. Hij was tegelijk met mij in Parijs om als kunstenaar te werken. We bezochten samen dezelfde academie voor beeldende kunsten. Hij had eerst schilder willen worden. Maar het schilderen ging hem niet al te best af. Hij had het allemaal wel in zijn hoofd, maar hij kon het niet op het doek brengen. En hij zat er stevig over te tobben. Hij wilde zoo graag succes hebben, ziet u. Zijn vader was gestorven. En zijn oom betaalde voor zijn opleiding enkel en alleen met het idee, dat hij hem wou laten zien, dat het toch niets met hem werd. Maar zijn moeder stelde wel vertrouwen in hem. En zoowel om haar als om zichzelf wilde hij iets groots bereiken. En toen hij zag, dat de anderen stelselmatig vooruitkwamen en hij maar een beetje door bleef sukkelen, maakte dat hem meer dan woest.”

„Ja, natuurlijk!” riep miss Larrimore uit, toen hij even ophield om adem te scheppen.

„Hij maakte kleine schetsjes voor 'n weekblad, enkel en alleen om niet

Ochtendzon in het station.

Een opgewekte geest houdt U jeugdig en gezond, een lusteloze stemming maakt U oud vóór Uw tijd. Gelukkig geeft de natuur zelf het middel tot nieuwe veerkracht en energie: het zijn de opwekkende eigenschappen en het heerlijke aroma van het edele natuurproduct, waaruit King-pepermunt is bereid. Let vooral op het woord KING in elk tablet.

KING

PEPERMUNT

ONDER CONTRÔLE VAN DR. V. HAMEL ROOS & HARMENS TE AMSTERDAM.

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

Dr. H. NANNING's Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en genezen in korten tijd de ontstoken slijmvliezen. De

maakt het inbrengen zeer gemakkelijk. Verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten à f 1.75 per doosje van 12 stuks.

Een enkele dauwdrop

hergeeft elken morgen opnieuw het rozeblaadje zijn oorspronkelijke frisheid en kleur. Zoo schept het dagelijks gebruik van „Zij“-Crème steeds weer nieuwe schoonheid en kleur op het gelaat van duizenden meisjes en vrouwen.

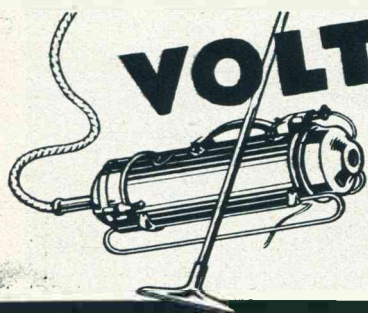
BOOM's Laxeerpillen

verdrijven overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à 30 en 55 cents per doosje.

Adverteeren doet verkoopen!

VAN RIJN'S
Utrecht
De Beste **MOSTERD**

DE stofzuiger, welke zóó volmaakt van constructie is, dat hij door iedereen vakkundigen installateur met warmte en overtuiging wordt aanbevolen. Vraagt uw installateur om gratis demonstratie!

Volta... de Dienstknecht in uw huis

geeft cochet!

Wanneer U, om welke reden dan ook, van Kleermaker wenscht te veranderen,

WELNU

de mooiste collectie Stoffen,
de beste Coupeurs wachten U

PEEK & CLOPPENBURG

N.Y. MAGAZIJN

DE BYENKORF

DEN HAAG

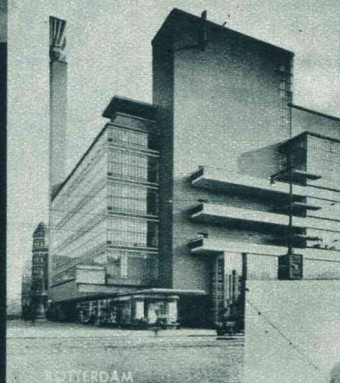
Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoopafdelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.

²⁾ Alleen in Rotterdam.

ROTTERDAM

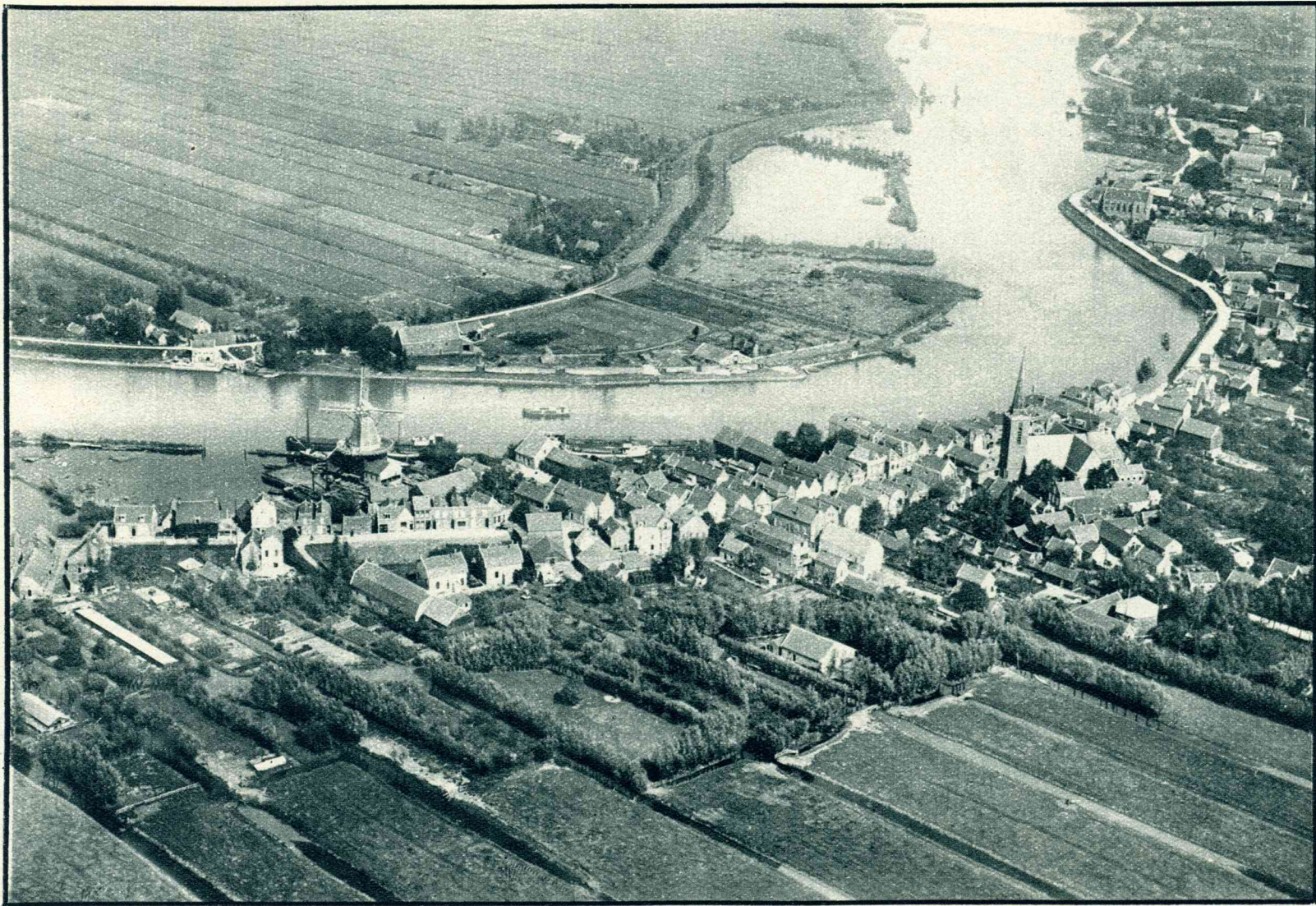

AMSTERDAM

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

Nederland vanuit de lucht.

(Foto K.L.M.)

EEN ECHT NEDERLANDSCH LANDSCHAP LANGS DEN HOLLANDSCHEN IJSEL.

geheel van zijns ooms toelage afhankelijk te zijn. Op zekeren dag kreeg hij een manuscript te illustreren. Terwijl hij het doorlas, om ontwerpen voor zijn tekeningen te vinden, kwam hij tot de overtuiging, dat het niet veel zaaks was. Zoo kan ik ook welschrijven, dacht hij. Waarom niet? Hij had een idee in zijn hoofd voor een schilderij... maar hij kon die niet op het doek brengen. Hij begon erover te schrijven. Voordat hij het zelf wist, was het een boek geworden. Hij ging zoo heelemaal op in het schrijven, dat hij vergat ermee naar een uitgever te gaan. Het werd een deel van hemzelf. Zelfs toen het heelemaal af was, kwam hij niet op de gedachte het aan iemand anders te laten zien, voordat hij in groote geldverlegenheid kwam te zitten. Toen ging hij ermee naar een bekende... naar een uitgever. Zoo werd De Koning een boek."

"Wat wonderlijk!" riep zij uit. "En hoe ging het verder?"

Philips haalde de schouders op.

"Hij stierf onder het schrijven van zijn tweede boek."

"Stierf hij? Waaraan dan? Hoe kwam het?" riep ze angstig uit.

"Uit onvervuld verlangen naar eer en roem. Het ging erg langzaam."

"Hoe meent u dat?"

"De uitgevers wisten hem over te halen zich op te offeren aan den smaak van het groote publiek. En bij die poging is hij gestorven."

"Dat is praat!" riep ze beslist uit. "Zulke dingen gebeuren niet in werkelijkheid. Bedoelt u soms, dat hij geen ander boek kon schrijven of dat hij er geen uitgever meer voor vinden kon?"

"Ik bedoel, dat hij het juist wel kon! Dat was het ergste."

"Maar ik heb nooit van een ander boek van hem gehoord."

"Nee, dat zal wel niet!"

"Waarom niet?"

"Omdat hij nooit meer onder dien schuilnaam geschreven heeft."

"O... dus wel onder een anderen?"

"Ja... dat wil zeggen, onder zijn eigen naam."

"Waarom? Schaamde hij zich voor dat eerste boek?"

Ze scheen zich blijkbaar geen andere reden te kunnen bedenken.

"Nee, daarom niet. Maar hij wilde beroemd worden. Hij wilde graag, dat de menschen hem zouden leeren kennen als een groot novellist. Tot dan toe had hij niet veel te beteekenen gehad. Hij wilde een bekendheid worden. En daarom legde hij zijn schuilnaam af."

"Hoe was dan zijn werkelijke naam?"

"Als ik u dat vertel, dan kent u hem denkelijk wel en dat zou een groote teleurstelling voor u kunnen worden."

"Toe, vertelt u me het nu toch! U wilt toch niet zeggen..."

"Wat?" vroeg hij, haar onderbrekend.

"Dat u..."

Hij knikte zwijgend en zuchtte zachtjes.

"Ja," zei hij. "Ik was Anton Nevasky."

Ze hield haar adem hoorbaar in.

"U?" riep ze, haar hand op zijn arm leggend. "Meent u dat heusch? Maar hoe is het dan mogelijk, dat u zóó onder hun invloed bent komen te staan? Als ik een boek geschreven had, zooals De Koning is, dan zou niets me ertoe hebben kunnen brengen om zooiets te schrijven als bijvoorbeeld „Het Masker" of „Door het Vuur". O, die waren wel boeiend, meeslepend en op hun manier spannend. Maar De Koning is een boek, dat blijft leven!"

"Boeken, die levend blijven, te schrijven, is me niet genoeg," bemerkte hij, ervoor zorgend, dat hij haar hand niet van zijn arm liet glijden. „Iemand kan soms wel eens het verlangen koesteren, zelf ook levend te blijven."

"Maar mettertijd zou men u toch wel erkend hebben als een groot schrijver?"

"Ik was jong en ongeduldig. Ik had geen zin om lang te wachten."

"Dat was een reuzeverginging."

"O, maar ik geloof, dat het me nog al moeite gekost heeft, om hun richting in te slaan. Ik schreef een ander verhaal en mijn uitgever wilde er niet aan. Verschillende andere uitgevers stuurden het me terug. Het moet nog ergens liggen... onuitgegeven."

"Maar nu zoudt u het toch wel gedrukt kunnen krijgen?"

"Dat heb ik nog niet geprobeerd. Maar denkelijk zou het wel gaan."

Ze liet zijn arm los, stond op en begon ongedurig heen en weer te lopen. "Ik kan me best begrijpen, dat u graag rijk wilde worden. Ik kan het u niet kwalijk nemen, dat u succesnummers hebt geschreven. Maar ik vind, dat u uw oorspronkelijke manier van schrijven weer had moeten opvatten, toen u zoover was, dat u de uitgevers dwingen kon om uw zin te doen."

Ze kwam weer naast hem zitten.

"Ik zou dat tweede boek graag eens lezen," zei ze.

"Ik zal 't door Giddings voor u laten opzoeken," zei hij. "Ik zou 't zelf ook wel weer eens terug willen zien. Het gaat over een gezin... een weduwe met vier kinderen, die ze met elkaar wil opvoeden en die ieder van heel verschillende aard zijn."

"Wanneer laat u het hem opzoeken?" vroeg miss Larrimore dringend.

"Dadelijk... als u dan maar even schellen wilt."

Ze stond op, liep de kamer door en schelde. Even later kwam Giddings de kamer al binnen.

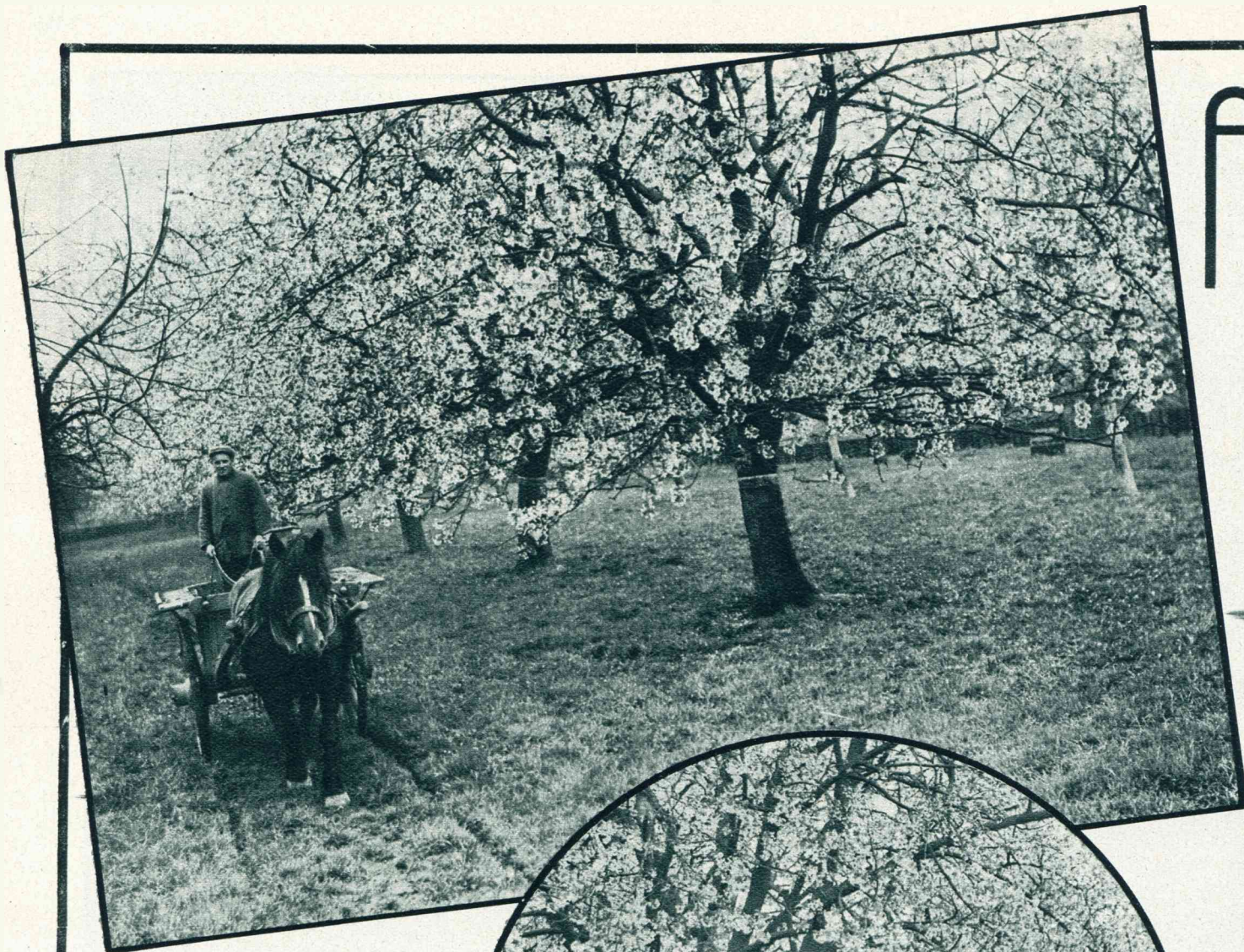
"Schelde u mij, juffrouw?" vroeg hij. "Ik wilde juist komen zeggen, dat de lunch klaar staat."

"Giddings," zei Philips, „tusschen mijn manuscripten moet er een liggen in een blauw käft. Ik zou graag hebben, dat je dat zoo spoedig mogelijk voor me opzoekt. De titel is Stephen de Vierde."

"Dadelijk na de lunch, meneer," zei Giddings. „De lunch staat nu klaar, meneer!"

(Wordt voortgezet)

Als Zeeland b

Rondom Pinksteren is Zeeland één bloemenweelde. (Kapelle)

Er zijn dingen, die zoo vaak terugkomen, dat we dikwijls wel kunnen huilen, als wij ze weer zien. De mensch is nu eenmaal niet volmaakt, en hij staat niet altijd open voor het goede of het mooie. Dikwijls kan het gebeuren, dat hij totaal ongevoelig blijft voor datgene, wat hem anders in verrukking brengt.

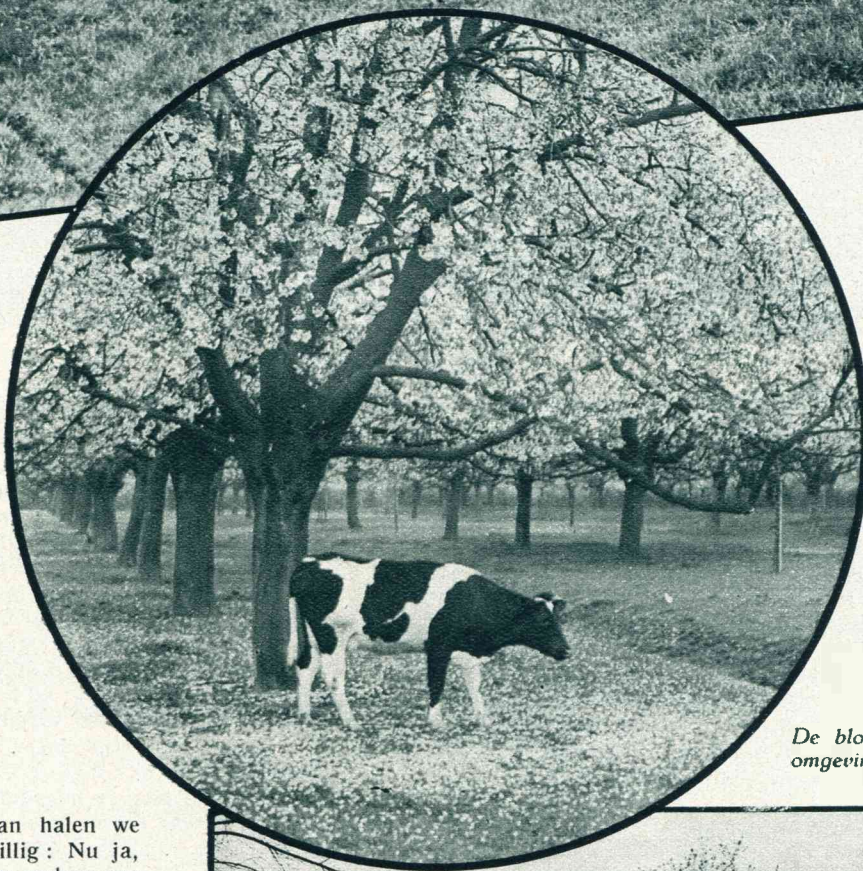
En ook is 't zoo, dat de mensch de neiging heeft, het mooie niet meer te zien. Wanneer men elken dag langs een mooi grachtje wandelt, ziet men het ten slotte niet meer. En als dan een ander er de opmerkzaamheid op vestigt, en zegt: maar wat is dat toch mooi! dan halen we de schouders op en zeggen onverschillig: Nu ja, maar ik wou dat ik toch eens iets anders zag dan altijd maar weer dat zelfde grachtje....

Zoo is het bij ons eenigszins gesteld, als wij ons schikken naar den loop der seizoenen, als wij in den winter moeten schrijven over de sneeuw, in den zomer over den oogst, en dat elk jaar opnieuw. Dat kan makkelijk een kwelling worden, en bijna was het dan vandaag ook zoo ver, toen we op stap gingen, de velden en het voorjaar tegemoet. Moeten we nu wéér over bloemen en het jong groen schrijven, moeten we nu wéér in verrukking staren naar datgene, wat nog zoo kortgeleden plaats vond?

Maar zie! We waren bij een boomgaard gekomen, en zagen hoe de eerste bloesems voorzichtig te voorschijn waren gekomen, om van de warme zonnestralen te proeven. Ineens was onze onverschilligheid verdwenen en de bui van moedeloosheid dreef over. Wat was dat mooi! Neen, zóó hadden we het toch nog nooit gezien. En gedreven door ontroering, hadden we de vulpen al in de hand voor we het goed beseften....

Zoo is de mensch. Zoo zijn we allen. En als dan het leven kwaad met goed vergeldt, dan voelen wij

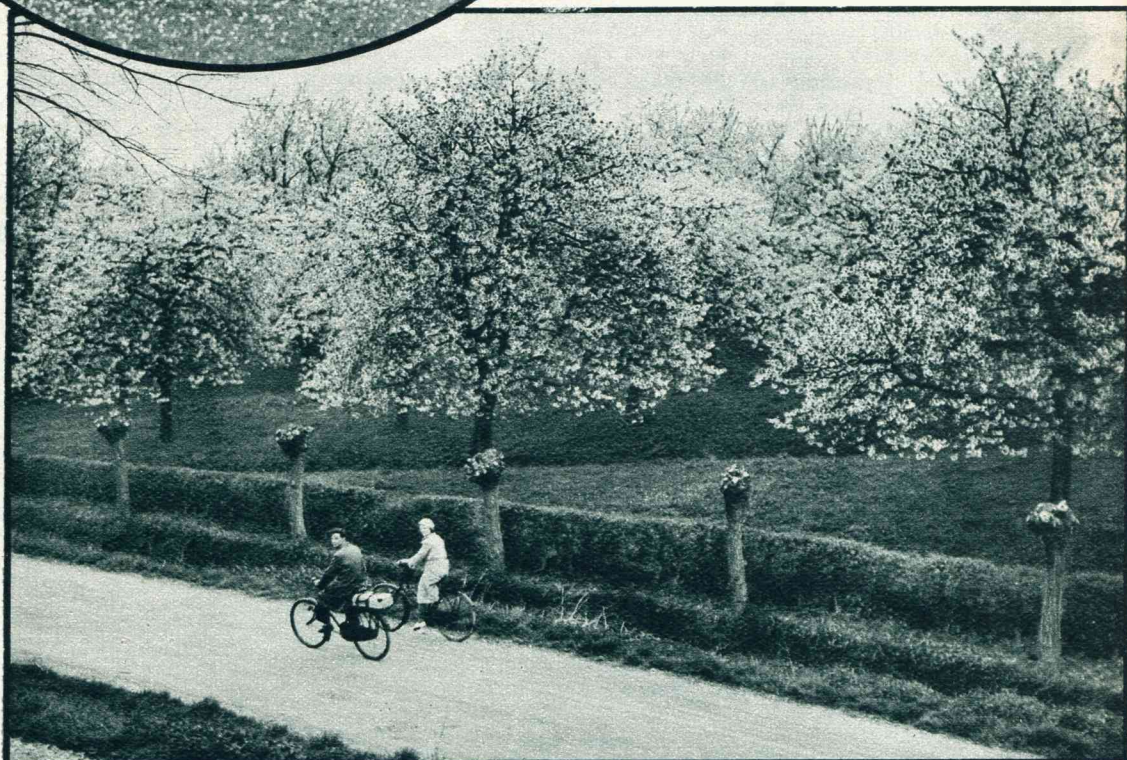
We waren bij een boomgaard en zagen hoe de eerste bloesems te voorschijn waren gekomen. (Biezelinge)

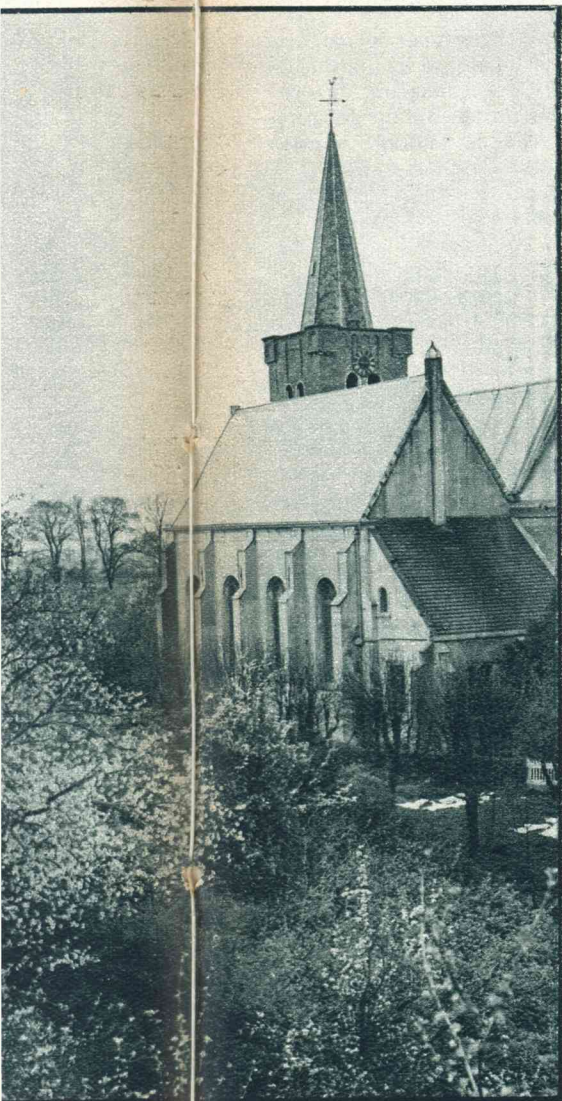
Zeeland bloeit en vooral de uitgestrekte boomgaarden rondom een prachtig vergezicht.

De bloesemweelde in de omgeving van Schore.

De boer kijkt even en zijn blik

eland bloeit

De uitgestrekte boomgaarden rondom Wemeldinge leveren een prachtig vergezicht.

De boer kijkt even op, als hij langs zijn boomgaard komt en zijn blik wordt minder somber. (Koudekerke)

't Leven rondom de boerderij is als vernieuwd door de witte bloesempracht. (Wemeldinge)

ons van binnen een weinig beschaamd over onze opstandige of mismoedige gedachten.

Ja, de bloei is gekomen.

Het moge zijn, dat het vorige voorjaar nog zoo kort geleden lijkt en dat er nog meer perioden van ontwaken zullen volgen: de bloei is gekomen!

En de zieke mag zich dan al verveeld omgooien op zijn bed, en zich ongelukkig prijzen, dat hij met dit mooie weer niet naar buiten mag, als zijn oog valt op den ouden knoestigen pereboom, waarvan hij de kruin juist kan zien, dan zal hij een oogenblik zijn ontevreden gedachten vergeten: de bloei is gekomen!

En de boer, die mistroostig over zijn akkers loopt, mistroostig omdat hij niet weet, hoe hij het eind van het jaar zal halen, kijkt even op, als hij langs zijn boomgaard komt, en zijn blik wordt minder somber: de bloei is gekomen!

Zoo vermag bloeiend Zeeland vertroostend te werken. En in dieperen zin kunnen we er uit leeren, dat het leven, ondanks de vele tegenslagen en teleurstellingen, die het dagelijks brengt, ook voortdurend iets moois te geven heeft aan degenen, die het willen zien.

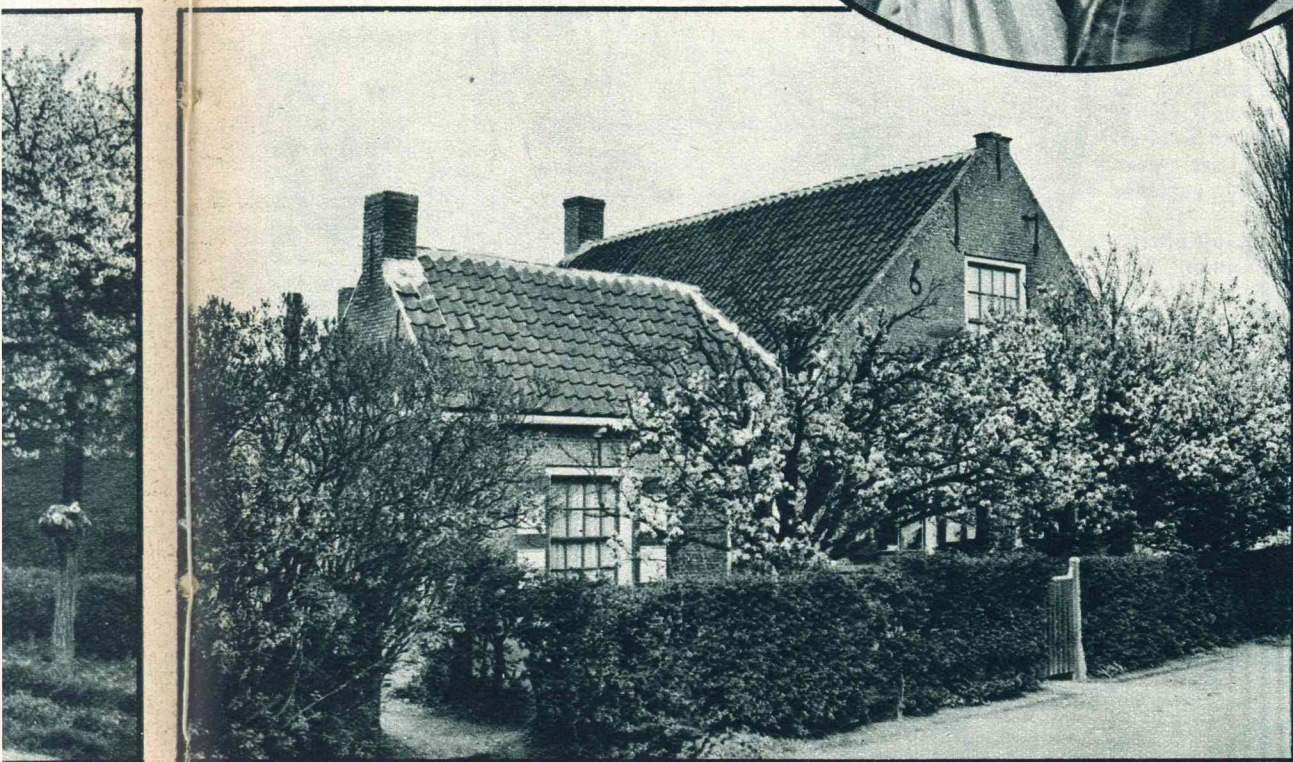
Zeeland bloeit, en die bloei getuigt van een levensdurf, dien wij, menschen, maar al te zeer missen. En hij getuigt tevens van een vertrouwen in het leven, dat ons kan beschamen.

Want het bloeit niet alleen in de boomgaarden, waar de groote, volle bloemtrossen dicht opeen hangen, de bloei is overal.

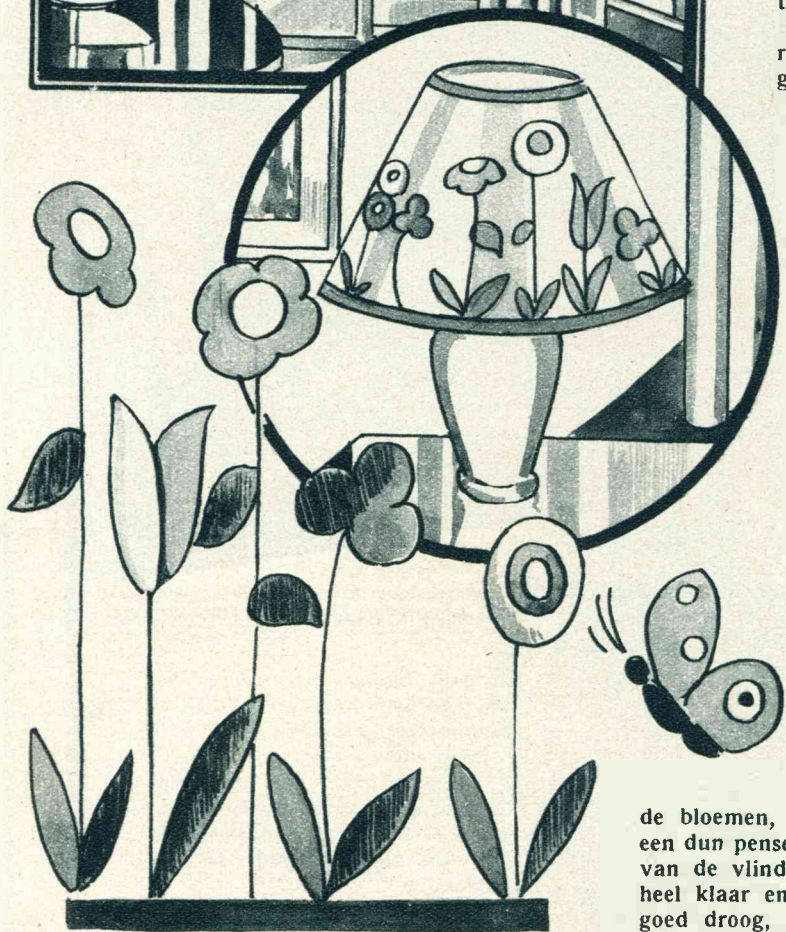
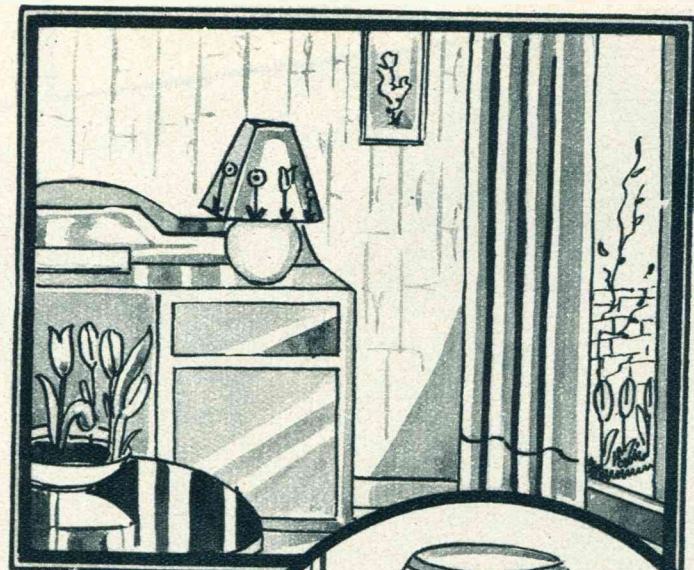
Rondom Pinksteren is Zeeland één bloemenweelde. Overal bloeien de voorjaarsbloemen, groot of klein.

En dat kan ons weer met het leven verzoenen, omdat de telkens terugkeerende bloei getuigt van de onvergankelijkheid en de opstanding van het leven.

Overal, waar je komt, bloeit het, niet alleen in de boomgaarden, maar voor elk landelijk huisje.

Vrouwenleven

Een zomer-motief
voor uw lampekup

Hoewel we nu weer de lange lichte avonden krijgen, avonden waarop we niet zoo vroeg meer 't licht behoeven op te steken, willen we toch nog eens een aardig kapje voor een schemerlamp bespreken. Want niet alleen om te schemeren hebben we die lampjes, maar ook voor decoratie. Ze zijn een sieraad in ons huis, vooral dit lampje is leuk, daar het bewerkt is met bloemen.

U weet nu wel, hoe een doorzichtig papieren kap in elkaar geknutseld wordt, daarover zullen we het dus niet hebben, het bloem-motief is voor elk modelletje geschikt, en u kunt dus iederen willekeurigen vorm kiezen.

De bloemen worden nageteekend op gekleurd papier; dit nateekenen zal in het geheel geen bezwaar opleveren, want de vorm is wel heel eenvoudig. U neemt dun gekleurd papier, de dikte van vlechtmatjespapier, en u begint de bloemen te teekenen; niet te groot.

De tulp heeft een oranje en een geel blad, de andere bloemen kunnen afwisselend oranje zijn met een geel cirkeltje in het midden, donker rood met geel, paars met een oranje hart. Het is goed een aantal bloemen van één vorm te gelijk te knippen, door het papier te vouwen, zoodat steeds hetzelfde model weer terugkeert. Bij de tulp, die overigens zeer eenvoudig is, komt een klein beetje smaak goed te pas. De blaadjes onderaan de stelen zijn groen, alle één kleur, de blaadjes in het midden der stengels, en de klaverblaadjes zijn eveneens groen.

De vlinders: hiervan maakt u er een stuk of drie, vier. Zij kunnen afwisselend oranje en hard blauw worden, met kleine rondjes van wit en daarop weer kleinere rondjes van zwart op de vleugels, het lijfje ook zwart.

De dunne stengeltjes worden niet uit papier geknipt, doch later geteekend met groene waterverf, niet te dun aangemaakt.

U ziet wel, de meeste loopen stijf recht, doch enkele zijn even sierlijk gebogen. Heeft u de bloemen en de cirkeltjes geknipt, dan beginnen we te plakken. Dit gebeurt voordat het kapje in elkaar geplakt is, zoodat we het nog plat op de tafel kunnen leggen. U plakt de bloempjes en blaadjes met vloeibare gom; ook gluton kan hiervoor gebruikt worden, niet te dik insmeren, en u drukt ze even aan met een schoonen doek.

U fantaseert zelf een beetje de eene bloem een weinig hooger, dan weer twee wat lager, zoo ongeveer als het voorbeeld aangeeft. De blaadjes komen alle op een lijn aan den onderkant, hetgeen een regelmatig idee geeft. Later plakt u weer de hartjes op de bloemen, vooral de kleuren afwisselend houden. Het aardigst is het, indien u licht groen doorzichtig papier koopt voor uw kapje, dit is de mooiste achtergrond voor uw gekleurde bloemen.

De drie of vier vlinders worden verdeeld tusschen of boven de bloemen, en tenslotte worden de steeltjes met een dun penseeltje geteekend, en ook de sprietjes van de vlinders. Heeft u dit geheel klaar en zijn alle bloempjes goed droog, dan wordt het kapje in elkaar gelijmd, en als dit weer droog is, en het kapje eventueel aan het ijzerdraad-geraamte is vastgemaakt, dan gaan we het geheel over de bloemen en alles heen lakken, met een sneldrogende lak. Is die heel goed droog (dit duurt wel even), dan lakken we nog een keer, en als dit weer droog is, dan is uw kapje klaar, en is het afwaschbaar, en u heeft geen last meer, dat de geplakte bloemen loslaten.

Indien u dit kapje plaatst op een groen glazen pul, welke met water is gevuld, en waarin eenige bloemen drijven, dan zal het een aardig effect geven. Bij een effen witte of een gekleurde pul staat het echter ook heel goed.

D. D. L.

Een kleedje voor
de speeltafel

Wanneer we gasten krijgen voor 'n partijtje bridge of whist, stellen we er natuurlijk prijs op, hen zoo goed mogelijk te ontvangen. En 'n aardig passend kleedje op de speeltafel kan stellig 'n uitstekende bijdrage vormen tot een prettige ontvangst.

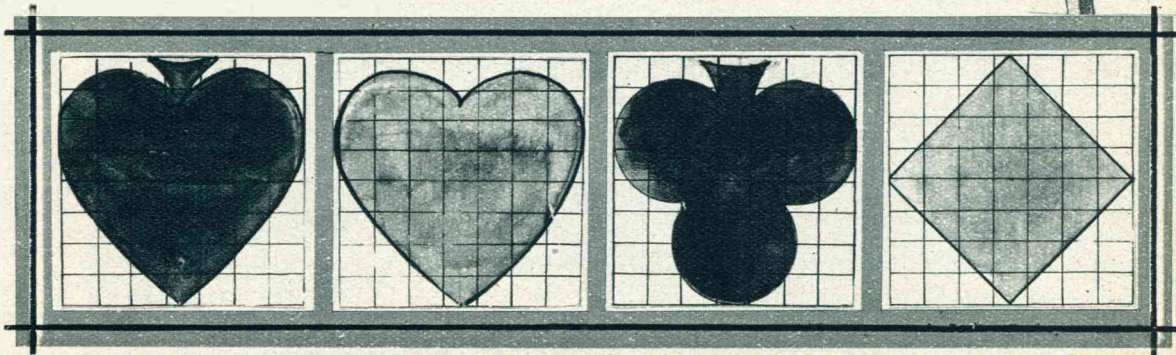
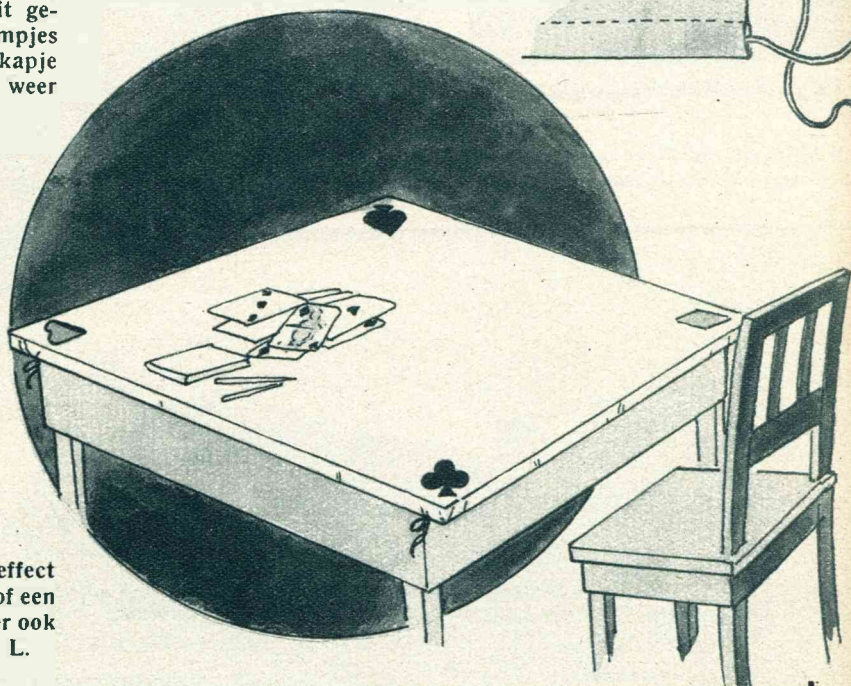
Zooals bijgaande teekening aantoont kunnen we zoo'n kleedje heel gemakkelijk zelf maken. We kunnen er een passenden lap groen laken voor nemen, maar ook heel goed eenvoudig grijs linnen — wat zeker nog wel te verkiezen is wanneer we van plan zijn ook nu en dan eens 'n partijtje te spelen in den tuin.

Om het kleedje mooi sluitend te maken om het tafelblad heen, knippen we uit de hoeken 'n driehoek, welke onder het tafelblad moet komen. De vier kanten krijgen een zoom voor het doorhalen van 'n lint, waarmee het kleedje stevig om het tafelblad wordt geschoven en dat in een der hoeken wordt vastgestrikt; ofwel we halen er 'n elastiek door, dat precies de tafel omspant onder het blad.

De kaart-emblemen worden op het kleedje geappliqueerd van glanzend katoen, satinet of peau de pêche. De roode figuren van harten en ruiten worden met 'n festonneersteel van zwart D.M.C.-garen opgenaaid, terwijl het zwart van klaveren en schoppen door roode steken wordt gereleveerd.

Voor haar die moeilijkheden zouden ondervinden bij het teekenen der figuren, hebben wij die hierbij in ruitjes geteekend. Door een vierkant van ruitjes te maken van 1 c.M. of meer, naar gelang men de grootte der figuren wil hebben, kan men ze daarin van deze voorbeelden gemakkelijk grooter nateekenen.

T. G.

WAT DE LENTEZON IS

VOOR HET JONGE GROEN

Leila Hyams
M.G.M.

Door een dagelijksche verzorging van Uw huid volgens *Pond's Methode* zult ge er steeds frisch en jeugdig blijven uitzien. Reinig voor ge ter ruste gaat Uw gezicht met *Pond's Cold Cream*, die het zich in de poriën bevindende vuil naar de oppervlakte drijft, vanwaar ge het met 'n *Pond's Tissue* kunt verwijderen.

Bet dan Uw gelaat met een weinig *Pond's Skin Freshener*. En wanneer ge uitgaat, 's avonds zoowel als overdag, gebruik dan altijd een weinige *Pond's Vanishing Cream*. Ze geeft U een charmante frissche teint. *Pond's Methode* is voor Uw huid wat de lentezon is voor het jonge groen.

POND'S VANISHING EN COLD CREAM

BON

Een complete monsterdoos bevattende 2 tubetjes *Cold en Vanishing Cream*, een flacon *Skin Freshener* en een pakje *Tissues* ontvangt U na inzendin van 15 cts. porto aan **POND'S EXTRACT Co., Ltd. 16 AMSTERDAM**

NAAM
ADRES

116

De belangrijkheid van het zout—

Op Uw Tafel

De keurige zoutstrooier op Uw prachtig gedekte tafel kan een bewijs van smaak zijn—althans wanneer zij gevuld is met het zuiverste zout in de wereld—droog—fijn—economisch,

Cerebos Zout

Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibles zaken in kleine, middel en groote bussen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor tafelgebruik.

KUNSTGEBITTEN f 55.—

Absoluut pijnlooze behandeling desgewenscht termijnbetaling. Ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam
Iederen dag geopend van 9-3 en 6-8 uur. Telefoon 51943

Voor Dordrecht:
Warmoezierspad 17 (Kromhout)
Iederen dag geopend van 10-12 en 7-8 uur.

Voor Delft: Markt 79
's Zaterdags van 3-5 uur.

ABONNEERT U OP DIT BLAD

VOORHEEN EN THANS

Weste Wagenstraat

BOTERSLOOT 99

is de Firma **A. BERG**

HET adres voor het omlijsten van platen, etsen en foto's. Grootste sortering

Telefoon 15632

Tot besluit van den maaltijd

van die heerlijke krieken! Fijn! En wat geeft het of Uw tanden al blauw worden; er bestaat immers *Pebeco*. Daarvan worden ze weer glinsterend wit. Want *Pebeco* bevat buitengewoon werkzame en reinigende bestanddeelen.

Aan den frisschen, aangenaem-kraftigen smaak bemerkt men al direct dat *Pebeco* iets bijzonders presteert, want ze stelt zich er niet mede tevreden de mondholte vluchtig te parfumeeren, maar reinigt grondig en langdurig, terwijl ze op den bloedsomloop in de weefsels der mondholte prikkelend werkt, zoodat tanden en tandvleesch er sterker door worden.

PEBECO TANDPASTA

Pebeco is billijk
35 en 55 cents
in zuiver tinnen tuben

PEBECO MIJ., Sarphatikade 3, AMSTERDAM-C.

wees frisch, wees opgewekt

wees geen sleurmensch, 's-morgens niet, 's-middags niet en ook 's-avonds niet. Stelt Uw werkkring aan Uw zenuwen zware eischen, blijf ze de baas door geregeld *Wrigley's* te gebruiken. *Wrigley's* na elke maaltijd reinigt het gebit, maakt de mond frisch en bevordert de spijsvertering. *Wrigley's* geeft rust en kalmte, houdt U fit en monter.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak). 5 cent per pakje.

HM-2

WRIGLEY

EEN BOODSCHAP VOOR DEN DOKTER

door WIL WEENEY

Zuchtend overzag Lucy de gedekte tafel. Het was al een half uur over tijd — als de omelet maar niet bedierf! 't Is ongelukkig, dat ongeregelde eten — en er is toch zoo weinig aan te doen, als je getrouwd bent met een jongen dokter, met een stuiptrekkende plattelands-practijk.

Er waren drie dingen, waarop Lucy maar koppig bleef hopen; want hoop doet leven; ten eerste, dat André eens een heele week lang rustig zou kunnen eten, — ten tweede, dat hij ooit gevolg zou kunnen geven aan zijn hartewensch: aan een der groote Londensche ziekenhuizen zich specialiseeren in Chirurgie, — en ten derde, dat André eens zoo'n patiënt kreeg van het ideale soort, een die.....

Toet-toet-toet! Lucy schoot naar het raam. Zoo toeterde André altijd, als hij thuiskwam. 't Is wel een beetje gek, je zoo zenuwachtig blij te maken om de thuiskomst van je man, als je al een heel jaar getrouwd bent, maar 't is tegelijk héél prettig!

André bukte zich om haar te kussen, toen hij over den drempel trad. Zij leek bespottelijk klein naast zijn groote, knappe gestalte.

„Dag professor!” sprak zij plechtig. Dat was een van hun gewone grapjes, waarmee zij zich inleefden in den tijd van zijn toekomstigen roem. „Hoe is het met de hertogin?”

„Keurig. Niet te ziek en niet te gezond. Hare Genade had 't onmogelijk beter uit kunnen zoeken.”

Die hertogin was óók zoo'n grapje van hen. Lucy droomde onophoudelijk van een adellijke patiënte, onmetelijk rijk, die zich verbeeldde, dat ze aan alle mogelijke niet bestaande kwalen leed. Iederen avond hadden zij pret over de hertogin, en vonden daverende klachten voor haar uit, met woorden van vijf lettergrepen. Zoo hielden zij zich staande, als het leven hun koud en saai en vijandig leek. Als de telefoonbel ging, zei Lucy: „Daar zul je de hertogin hebben.” Maar hare Genade had zich tot heden nog niet werkelijk voorgedaan.

André nam plaats aan tafel. Lucy kwam druk de keuken weer uit — zijn speciale lievelings-omelet kon ze niet aan een dienstbode overlaten. „Ik begin te begrijpen,” zei hij, „dat ik alle noodige eigenschappen van een goeden dorpsdokter mis. Ik ben niet oud en niet kaal en ik mis dat lichtelijk tobberige gezicht, waar de patiënten zoo'n respect voor hebben.”

„Die lichtelijk tobberige blik komt van slechte spijsvertering.”

„Ja, dat is 't juist — je eten is te lekker. Als ik een beetje veel honger heb, is er bijvoorbeeld net toevallig een omelet soufflée.”

„Hoe staat 't vandaag met den eetlust, professor?”

Lucy lichtte het deksel van den schotel en toonde haar meesterstuk in al zijn heerlijkheid.

„Me dunkt, dat de patiënt nu wel een stukje omelet....”

Rrrr! De telefoonbel rinkelde.

„Zitten blijven,” beval Lucy. „Waarom worden die menschen altijd net onder 't eten ziek?”

André stond op met een spijtig glimlachje. „Misschien is 't de hertogin,” zei hij, en hij ging de gang in.

„Ik zal weg moeten,” kwam hij een minuut later zeggen. „Naar den Reigerhof. Tijmen Barnes heeft zijn been gekneusd tegen een wagenwiel.”

„Wat een streek!” mompde Lucy. „Hij kijkt altijd even zuur — je krijgt vast je geld niet!”

„O jawel — daar zorg ik wel voor. Wacht maar tot we in Londen zitten, schat! Dan rekenen we ze drie pond, als ze maar even voorbij de groote koperen naamplaat wandelen!”

Zij hielp hem al aan zijn jas. Ze wist, dat hij niet eerst zou kunnen of willen afeten. Een man moest zijn werk doen.

Lucy zat wanhopig naar de ruïne van haar omelet te kijken. Vuriger dan ooit kwam het verlangen in haar op naar de hertogin, die rolde in 't geld, en

jaren en jaren ordentelijk sukkelde en dan stierf, en aan den zorgzamen dokter al haar money naliet.

Zoo wat een week later kwam de hertogin. Toen Lucy dien avond aan de telefoon ging luisteren, kon ze haar ooren haast niet gelooven.

„U spreekt met lady Harrington.”

Lucy dorst het niet te gelooven. Lady Harrington was wel geen echte hertogin, maar toch de huiveringwekkendste persoon uit de streek. Er werden verhalen verteld over haar rijkdom, en nog meer verhalen over haar excentriciteit.

„Zou ik dokter Manning even mogen spreken?”

Lucy verbaasde zich zelf over de kalmte, waarmee ze antwoordde.

„Ik verwacht hem om zeven uur thuis. Mag ik hem de boodschap overbrengen?”

„Ik wil hem dadelijk spreken,” zei lady Harrington gebiedend. „Het geval is van 't grootste belang. Vraagt u, of hij direct op 't Slot komt, als hij thuiskomt.”

„Ik zal 't zoo gauw mogelijk zeggen,” beloofde Lucy met haar rustigste stemgeluid. Maar toen de ontvanger veilig weer hing, danste ze de gang rond.

„Eindelijk de hertogin!” zong ze. „O, feest van vreugde!”

Ze was nog maar een paar minuten weer in de kamer, toen Anny binnenkwam.

„David Barker is er, mevrouw. Hij vraagt of de dokter direct komt.”

„Dat zal niet kunnen,” zei Lucy beslist. „Hij moet direct weer uit, als hij thuiskomt. Er is dringend opgebeld.”

„Ik zal 't zeggen,” antwoordde Anny. „Maar hij is zoo zenuwachtig, hij wou haast niet luisteren.”

„Ik ga wel even,” zei Lucy, en zij ging de gang in. Een forsche buitenman stond zijn pet te verknijpen in zijn groote vingers, en zijn oogen keken gejaagd.

„Dag meneer Barker. Toch niets ergs, hoop ik?”

„'t Is mijn jongste,” viel de man uit met zijn ruwe stem. „Ze is zoo naar, van gisteravond af al. Haar keel is heelemaal rood en opgezet. Als u den dokter wilt vragen....”

„Ja, ik zal 't zeggen; maar ik denk niet, dat hij direct kan. Zoo gauw mogelijk....”

„Vraagt u dan zoo gauw mogelijk? Ze is er zoo erg aan toe....”

„Ja.... Ik zal direct de wijkzuster in 't dorp opbellen. Die zal d'r best doen, tot mijn man komt.”

„Dank u mevrouw.” Aandienlijk dankbaar, nog aan zijn pet frommelend, ging de groote kerel heen.

Lucy belde aanstonds de verpleegster op. Ja, ze zou direct op haar fiets naar David Barker gaan. Nee, als dokter een andere afspraak had, dacht ze niet, dat hij eerst naar Barker hoefde te gaan. Lucy was blij, dat de zuster haar op dat punt geruststelde. Op dezen dag, den dag van de komst der „hertogin,” zou 't eenvoudig een ramp zijn, als André gestoord werd bij zijn eerste officiële bezoek op het Slot. De zuster zou alvast doen wat ze kon, en André zou natuurlijk....

Toet-toet-toet! Daar was de auto. Bevend van opwinding holde zij den tuin in.

„André!” riep ze. „De hertogin!”

„Wat?”

„Ze is er!”

„Waar heb je 't over, schat?”

„De hertogin! De fabelachtige patiënte! 't Is lady Harrington van het Slot. Ze heeft opgebeld, dat je direct moest komen.”

„Hm. Dan moest ik maar meteen gaan.” Hij lachte, toen hij den wagen keerde. „Wat zou ze hebben — dwangnagels of een likdoorn?”

Lucy voelde haar geestdrift plotseling bekoelen. Hij nam de „hertogin” lang niet ernstig genoeg op. Nu moest ze hem de boodschap over het dochttertje van Barker nog geven, — maar kon ze niet beter wachten, tot hij terug was van 't Slot? Hij zou wel niet lang wegblijven. Ze kende André. Als hij hoorde van dat kind van Barker, ging hij daar eerst naar toe. Een dorpskind was voor hem veel voornameer dan de „hertogin” van Lucy. Maar hij zou wel gauw terug zijn....

„Zul je hard rijden, om gauw van je triomf te vertellen?”

„Ik maak negentig, als ik terugkom,” beloofde André.

Langzaam, met een onprettig gevoel in zich, liep Lucy langzaam terug.

„Ik heb niets verkeerd gedaan,” redeneerde ze koppig tegen zichzelf. „Wie 't eerste afsprekt, gaat voor. Wie weet hoe erg 't met lady Harrington is.

En ik heb de zuster gestuurd. Ik zal 't hem zeggen, zoodra hij terugkomt. André denkt veel te weinig om zijn carrière. Ik zou heel verkeerd gedaan hebben, als ik hem de boodschap had overgebracht, vóór hij wegging.”

Maar 't hielp niet — door al die verontschuldigen heen zag zij het gezicht van een grooten, ruigen landbouwer, een gezicht met gejaagde angstoogen.

Ze probeerde het met naaien, maar het hielp niet. De pendule tikte beschuldigend, bijna dreigend. Ze besloot hem op haar fiets tegemoet te rijden, om 't hem eerder te kunnen zeggen.

Ze ging naar boven om een hoed op te zetten. Maar halverwege de trap kwam ze terug. Ze hield 't niet uit. Ze moest het Slot opbellen, om 't hem dadelijk te vertellen. Juist toen zij naar het telefoonboek greep, rinkelde de bel. Ze schrok hevige.

„Ja?” zei haar stem bevend. „Met wie?”

„Met lady Harrington.” De stem klonk hooghartig en bepaald ontevreden. „Ik wou dokter Manning spreken.”

„O,” stotterde Lucy, „hij.... hij is al een heele poos weg, naar 't Slot.”

„O ja?” snauwde de stem van de „hertogin.” „Hij is er nog steeds niet.”

Volgde het geluid van een ontvanger, die op den haak gepast werd, en toen stilte.

Lucy stond roerloos. Hij was nog niet op 't Slot! Dan had hij een ongeluk gekregen. En dat was haar schuld, haar schuld! Haar hoofd warrelde. Nu moest ze direct naar 't dorp....

Ze besteeg haar fiets en traptte wild. Maar plotseling, met een kreetje van dankbaarheid, knelde ze de remmen aan. Want toen zij den hoek omkwam, zag zij André's auto.

Er was niets verschrikkelijks mee gebeurd. Hij stond kalm voor het huisje van Barker. André moest onderweg de boodschap gekregen hebben, die zij had achtergehouden. Gelukkig had haar fout geen kwade gevolgen gehad.

Een groote verlichting kwam over haar. André was binnen en deed zijn plicht — de rest kwam er niets op aan. Maar 'n uur geleden was er iets geweest, dat er véél op aan kwam.... Lady Harrington zat nog woedend op den dokter te wachten. Misschien had André hier nog lang werk — ze was toch halfweg — ze kon wel even doorrijden naar 't Slot, om uit te leggen, dat de dokter opgehouden was.

Toen Lucy, gekalmeerd doordat zij wat doen kon, de oprijlaan infietste, zag zij een sjofel gekleede oude vrouw, die met een schaar in de rozenstruiken bezig was. Zij had een rimpelig gezicht en kleine felle oogjes.

„Wel?” vroeg de oude vrouw. „Wat is er?”

„Ik wou graag lady Harrington spreken,” zei Lucy verlegen.

„En wat wou u van lady Harrington?” De stem klonk hooghartig, gebiedend. Ondanks

de rare muts en de kale zwarte japon begreep Lucy, dat zij voor de „hertogin” zelve stond.

„Ik geloof,” stotterde Lucy, „dat.... dat u een dokter noodig had.”

„Ik?” snauwde de hertogin. „Ik ben nog nooit ziek geweest. Ik ben zoo sterk als een paard. Ik geloof niet in dokters.”

„Maar u zei toch....” wou Lucy beginnen.

„Ik heb opgebeld, omdat ik dokter Manning over zaken wou spreken. Maar hij schijnt geen manieren genoeg te hebben, om te komen, als hij geroepen wordt.”

Op ieder ander oogenblik zou Lucy een scherp antwoord gegeven hebben; maar zij had reden, om zich in te houden.

„Mag ik 't u even uitleggen?” zei ze. „Ik heb uw boodschap aan mijn man overgebracht en hij is dadelijk gegaan, maar hij is onderweg opgehouden door een man.... zijn dochtertje was erg ziek.... lag misschien op sterven. Hij is daar nu. Zoodra hij weg kan....”

„O,” zei lady Harrington, „en hoe kon hij weten, dat ik niet op sterven lag?”

Lucy aarzelde. De kleine, schrandere oogen keken haar scherp aan. Het was een volkomen billijke vraag. Wat kon ze zeggen?

„Ik.... ik ben blij, dat 't niet zoo is,” stotterde ze.

Het gerimpelde gezicht van de hertogin bleef onbarmhartig.

„En bent u misschien trotsch op dien man van u?” vroeg ze, „omdat hij een boerenkind heeft voorgetrokken boven een rijke, nukkige, oude vrouw als ik?”

Lucy sloeg de oogen niet neer.

„Ja,” zei ze kalm en beslist, „dat ben ik zeker!”

Krakend kwamen er wielen over het grint. André sprong uit de auto en snelde toe.

„Goeden avond,” zei hij. „Pardon dat ik zoo laat ben. Ik moest bij een anderen patiënt zijn.”

„En hoe gaat 't met dien hoog belangrijken patiënt?” vroeg Lady Harrington grimmig.

„Op 't oogenblik uitstekend,” antwoordde André. „Haar vader hield me tegen, toen ik onderweg was hierheen. 't Kind maakt 't nu goed, maar ik kon niet van haar weg, voor ik 't zeker wist. Ze slaapt nu als een roos. Dus, als ik u nu van dienst kan zijn....”

„Ik wou u niet hebben,” zei lady Harrington. „Maar mijn schoonzoon logeert bij me. Misschien kent u den naam Austin.”

„De gróóte Austin?” vroeg André eerbiedig.

„Zoo moogt u hem noemen. Ik voor mij heb geen respect voor dokters. Hij zegt, dat u student bij hem geweest bent.”

„Ja juist,” zei André opgewonden, „hij gaf bacteriologie, toen ik....”

„Praat in mijn tuin alsjeblieft niet over bacteriën, jongeman. Hij beweert in ieder geval, dat je dat jaar de eenige was, die hersens had, al geloof ik er niet veel van. U zult wel een massa tijd verdaan hebben met voetballen.”

„Ja, dat is zoo,” bekende André.

„Enfin,” hernam de oude dame, „'t komt hierop neer, dat er een assistent-chirurg moet komen in 't Christoffel-ziekenhuis.”

André Manning, tot wiens beroep de kalmte behoorde, kon zich nauwelijks beheerschen.

„Lady Harrington,” riep hij, veel te hard, „ik...”

Zij bracht hem met een gebaar tot zwijgen.

„En nu we weten,” ging ze fronsend voort, „op welke manier u zich aan uw afspraken houdt en uw patiënten behandelt, lijkt 't mij maar 't beste — en zoo zal mijn schoonzoon er ook wel over denken — dat u maar zoo gauw mogelijk aan de gewone praktijk ontruikt wordt. Komt u nu maar alle twee binnen, dan kunt u wat eten.”

André had zin om te dansen als een schooljongen, maar hij hield zich in.

„Dank u,” zei hij dapper.

„U hoeft mij niet te bedanken,” snauwde de

hertogin. „'t Gaat mij niet aan, dat hij u een mooi baantje wil geven, omdat u vroeger kon voetballen. Gaat u maar vast vooruit. Ik wil met uw vrouw praten.”

André stapte naar het groote huis.

Een paar seconden keken de schrandere oogen van de oude vrouw in de bruine oogen van de jonge, die glinsterden door tranen van geluk.

„Zoo'n schat!” zei de hertogin, heel, heel zacht.

Zij reden naar huis in den maneschijn.

„En, professor?” vroeg Lucy met een kirrend stemmetje. „Hoe gaat 't met de hertogin?”

„Hare Genade gaat mooi vooruit,” zei de professor met een diepe, gewichtige stem. „Maar 't is jammer, dat de bazar al dicht is, lieveling. Anders hadden we meteen een kolossaal blik metaalglans kunnen koopen voor die koperen naamplaat.”

Jeugd tusschen de overblijfselen van het antieke Athene.

Tandaanslag

Rokers! Doet als volgt om Uw tanden wit te houden.

Tandaanslag absorbeert rook. Verwijder den tandaanslag en Uw tanden zijn blinkend wit.

ROOK is niet de oorzaak van doffe tanden maar kleurt slechts den tandaanslag waarmee de tanden bedekt zijn. Om deze vlekken te verwijderen moet eerst de tandaanslag verdwijnen.

Tandaanslag hecht zich aan het glazuur vast. Gewoon borstelen helpt hier niet tegen. In tandaanslag bevinden zich bacteriën, die bederf veroorzaken. Pepsodent heeft uitsluitend ten doel dezen tandaanslag te verwijderen.

De werking van Pepsodent is absoluut onschadelijk, doch de tandaanslag wordt op een grondiger wijze verwijderd dan bij welke andere tandpasta ook.

Duizenden mensen, die dachten, dat hun tanden van nature verkleurd waren, gebruikten Pepsodent en zagen hun tanden weer blinkend wit worden. Pepsodent zal U weer fraaie, gezonde tanden geven.

De nieuwe hedendaagsche Amerikaansche Tandpasta.

Agenten:
N.V. Rowntree
Handels Mij.
Heerengr. 209
Amsterdam

5000

Eksteroogen

Waarom de stekende en brandende pijnen van eksteroogen langer te verdragen, als gij met een eenvoudig voetbad directe verlichting kunt krijgen en uw likdoorns met wortel en al kunt kwijt raken? Gij hebt ze slechts te wasschen en ze zijn voor immer verdwenen. Koopt bij den apotheker of drogist in uw naaste omgeving enkele grammes Saltrates Rodell, doe er een weinig van in warm water totdat door de vrijgekomen zuurstof het voetbad als volle melk uitziet. Als gij uw voeten in een aldus bereid bad dompelt, ondervindt gij dadelijk verlichting. Het met zuurstof overzadigde water weekt het harde oppervlak van de likdoorns, dringt diep door in de poriën tot aan de wortels, waardoor de likdoorns met wortel en al verwijderd kunnen worden. Dit genezende melkachtige middel heelt en verzacht gevoelige en vermoeide voeten en vermindert opzetting. Het brengt den meest pijnlijken voet weer in goede conditie.

Verkrijgbaar bij alle apotheken, drogisten en parfumerie-zaken.

Belangrijke mededeeling. — Wie met zijn voeten sukkelt, moet beslist het nieuwe boek van Dr. Catrin lezen. Het vertelt, hoe men eksteroogen, wonden, vermoeidheid en pijn aan de voeten voor altijd kwijt raakt. Prijs f 1.—. In verband met een bijzondere overeenkomst, ontvangt ieder inzender binnen de eerstvolgende 10 dagen een exemplaar gratis. Aanvragen aan Sanders, afd. 2 D, Keizersgracht 52, Amsterdam. Geen geld inzenden.

Sproeien komen vroeg in het voorjaar, koop tijdig een pot **Sprufol**. Bij alle Drogisten.

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zond onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek over breuken en hare behandeling toezenden, waarin ook mijn Breukverband-Apparaat is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets hielp.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absoluten waarborg, dat het U voldoet zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het koopen kan. Ik zend het op proef ten bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geïllustreerd boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis coupon in en post die nog heden.

Photo v. d. heer C. E. BROOKS die zich zelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde. Indien breuklijdende, schrijf dan nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191 C) Singel 25 - Amsterdam
Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geill. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:

Adres:

„Ik heb onnoodig geleden sinds mijn 15^e jaar”

„Na geruimen tijd Kalzan te hebben gebruikt, aarzel ik niet te zeggen: Kalzan-tabletten zijn een zegen voor de vrouwen, die, zooals ik, op geregelde tijden veel van pijnen te lijden hebben. Ik heb onnoodig geleden sinds mijn 15e jaar. Kalzan heeft voor mij gedaan al wat het beloofde te zullen doen en het spijt mij alleen, dat ik dit uitstekende middel niet eerder heb gekend.”

Mejuffr. M. A. te L.

Waarom zoudt gij berusten in die periodieke pijnen en stoornissen der functies? Gij kunt dit alles zoo gemakkelijk overwinnen! Vele dezer klachten vinden namelijk haar oorzaak in kalkgebrek in het lichaam. Door dit kalkgebrek met Kalzan, het kalkvoedsel, op te heffen, zult gij in korten tijd weer een krachtige, ongestoorde gezondheid genieten. En omdat Kalzan een voedsel is, kan het nimmer schaden maar

moet U goed doen. Bovendien zal Kalzan, omdat het Uw geheele gestel sterkt, ook Uw verdere gezondheid ten goede komen. Kalzan vergroot het weerstandsvermogen tegen „winterkwalen”, het voorkomt en geneest winterhanden en -voeten en overwint al die zwakte-toestanden, die uit gebrek aan kalk in het lichaam voortkomen (algemeene zwakte, tandbederf, hooge bloeddruk, enz).

KALZAN

Vraag gratis monster

Het Kalkvoedsel.

In alle Apoth. en Drog. vanaf f 1.25.

Wij zenden U een monstertube Kalzan met interessant boekje over de kalktherapie gratis toe. Zendt ons deze coupon en sluit 5 ct. postzegel voor portokosten bij. VUL IN:

Naam:

Adres:

Adresseer: N.V. A. WULFING & Co., Oostende 1-3, Amsterdam (C.)

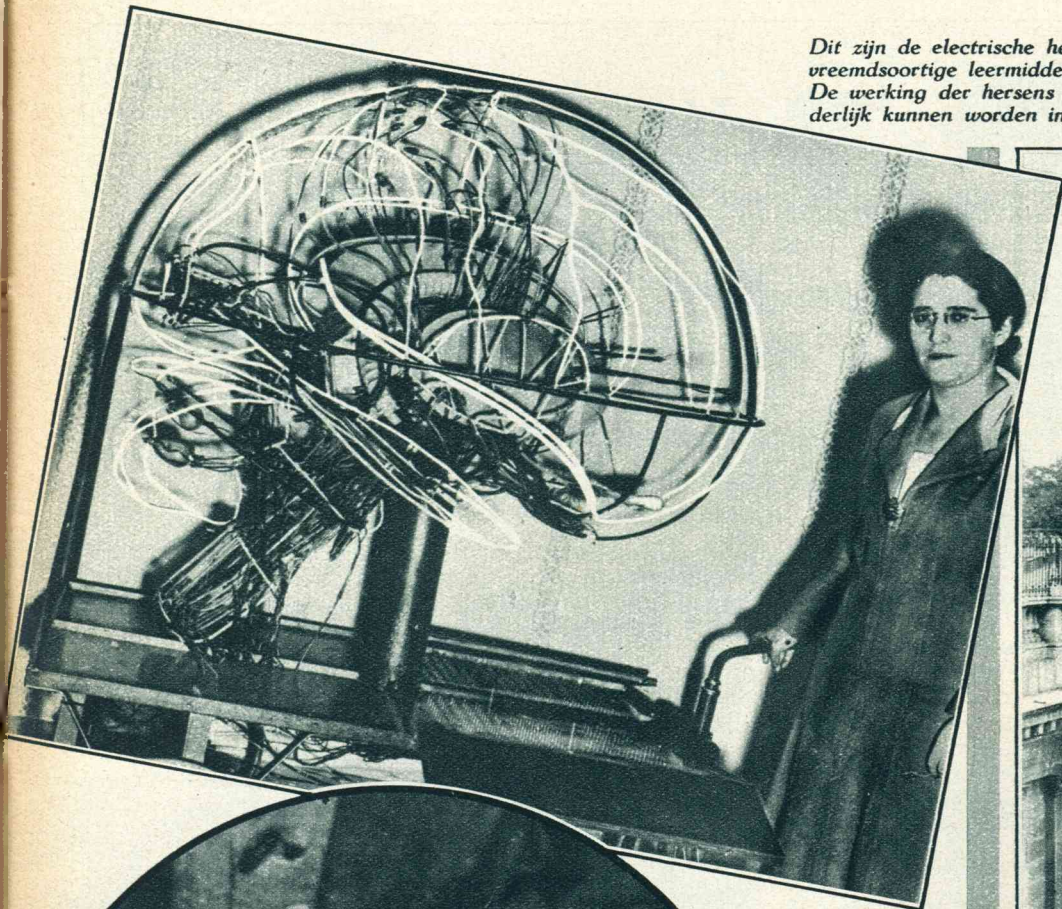
Een schoonheidsideaal

voor elke vrouw is het bezit van een gaaf, frisch en soepel gelaat. Ook voor u is dit ideaal weggelegd, mits u zich maar tot gewoonte maakt één- of tweemaal per week, vóór u zich ter ruste begeeft, uw gezicht gedurende enkele minuten met Purol aan de vingertoppen te masseeren.

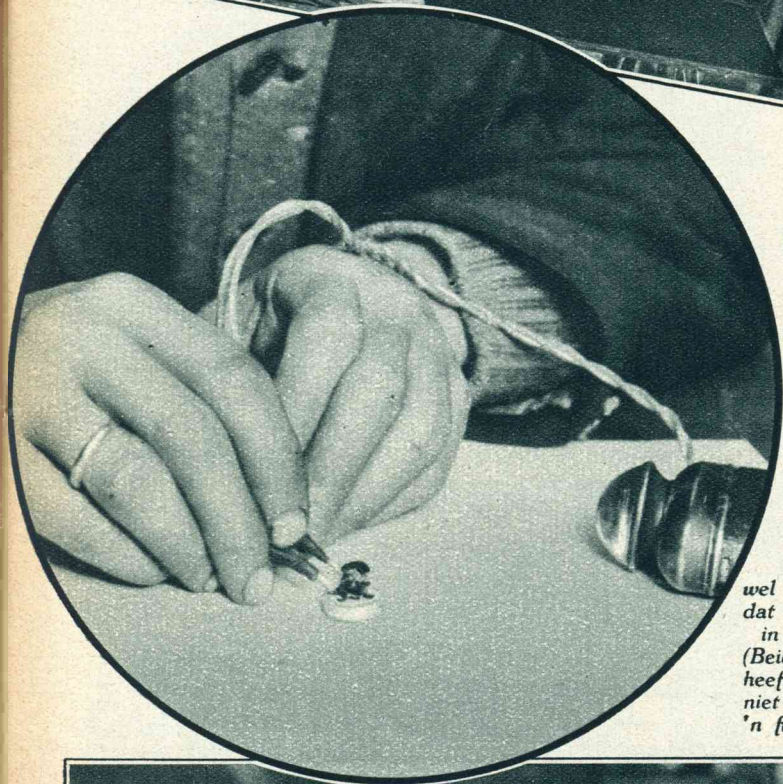

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

Dit zijn de elektrische hersens, geconstrueerd door 'n vrouwelijke zenuwarts te Weenen, die dit vreemdsoortige leermiddel wil gebruiken bij het onderwijs op universiteiten en middelbare scholen. De werking der hersens wordt voorgesteld door ruim tweehonderd neon-buisjes, die alle afzonderlijk kunnen worden ingeschakeld.

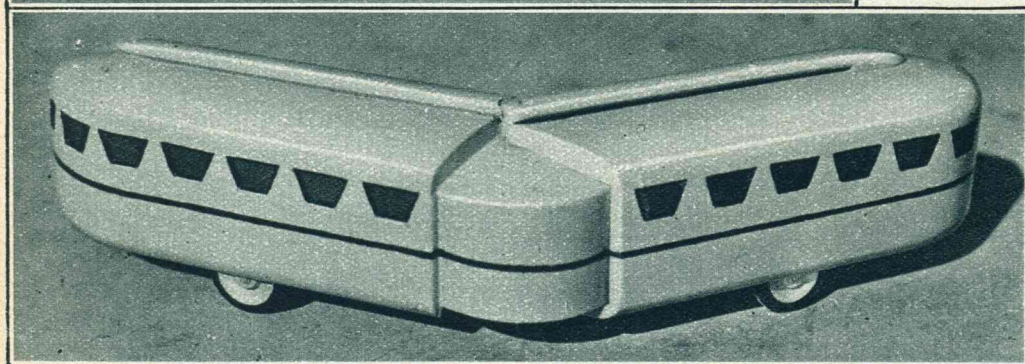
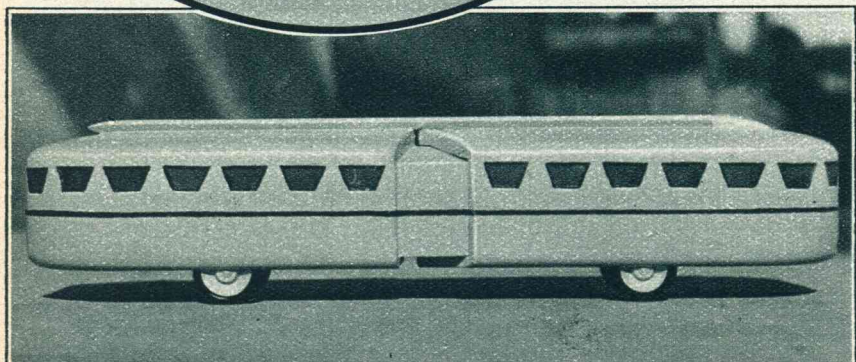
De eigenaardige „hoek" van Via 20^e Settembre en Via Andrea Podesta te Genua. De eene straat loopt boven de andere, waardoor o.a. het hoekhuis van de hoogste straat gebouwd is op 't dak van 't lager gelegen huis.

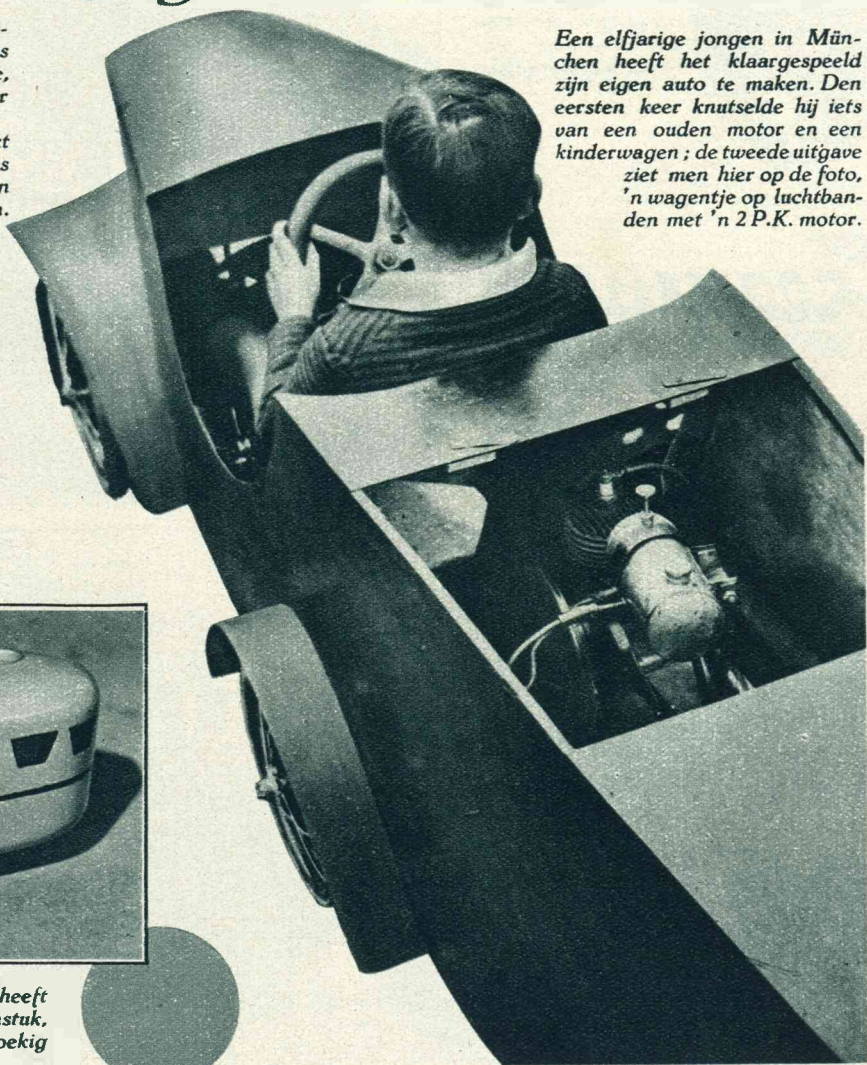
De kleinste elektrische motor is wel het machinetje, dat 'n horlogemaker in Berchtesgaden (Beieren) gemaakt heeft. De motor is niet veel groter dan 'n flinke koffieboon.

CURIOSA

Een elfjarige jongen in München heeft het klaargespeeld zijn eigen auto te maken. Den eersten keer knutselde hij iets van een ouden motor en een kinderwagen; de tweede uitgave ziet men hier op de foto, 'n wagentje op luchtbanden met 'n 2 P.K. motor.

Een groote woonauto van een Franchman, die van dit soort auto's zijn specialiteit heeft gemaakt. Het merkwaardigste van den auto is, dat hij bestuurbaar is door een middenstuk, dat beweegbaar is, en waardoor voor- en achtergedeelte van den wagen bijna rechthoekig op elkaar kunnen komen te staan.

Bie ons op 't durp

Moeie Pietie is 'esturve. Gister kwam de brievegaarder mie een tillegram en 't was à of eloape. 'k Verschrok d'r van, zò mae op den vremde te sturven, mie niemand van de fermielje d'rbie. Afijn, 't was noe zò. Allee, zee de vrouwe, ael je besten goed mae uut de spinne, wan je mò trek vort. En ik nog is in 't spoorboekje 'ekeke, en jewel, d'r gieng net wè een trein. En 'k zatte d'r in voe dà'k 'et wist.

In Roosendaal zag ik neef Joppe en noom Kees, en nog een neef uut Merjaen, Cente, een zeune van een neef van m'n vrouwe die mie een stadscher 'etrouwd is en me giengie mie z'n allen in den trein die à stieng te wachten.

't Is toch wat! zee noom Kees, en 'ie zweette d'r bie. Ik zegge, och, 't mensch is noe uut d'r liejen, en Joppe zee net, dae gee'k joe gelieke in, noom Pier.

En toen zee Cente: Zou ze nog à wat g'ad è? en 'um liet z'n viengers tegen klappe.

Mae toen wier ik toch zovoe giftig, en ik zegge: Wa's dà noe voe praet, je mos j'n eige schaeme, 't goeie mensch lei nog nie eens onder de zooten.

Ik schaem ik m'n eige glad nie, riep Cent, en ik 'ope mae, dazze een bitje in d'r centen zit.

En zò zie je ok à wee, dà die joengen nie mi van de fermielje is, och ee, dà stadsche bloed, dà's niks 'edae.

Ze zegge wè altied, dà'd een boer zò 'ard is as een spieker, mae in stad magge ze d'r ok weze, dà's vast.

Afijn, ik wou d'r nie vee mi van zegge, wan me wazze biena an ok. En jewel, me reeie à binne in dat durp wae die inrichting is. Mae dà's noe toch zovoe gek, de naem bin 'k à wee vergete, mae dà doet t'r noe ok nie toe.

Wulder nae d'inrichting, en dae waere d'r nog à van de fermielje, Gijs en Bette uut Den Oag, die à'k in gin jaeren 'ezie, Gijs is dae bie de belasting, en moei Merite, die woont op een 'oefje in Braebant, dazze van een neef van mansziede gurreven eit. En dan nog een dikke vint, die 'k glad nie kenden, een veekoopman uut Utrecht, mie z'n vrouwe, 'elegaer in de ziede, en niks voe mien.

Dat mos dan een broer van moei Pietie zaeliger d'r man weze, maer 'um was t'r nooit goed mee 'ewist, en zò à'k 'um nooit 'ezie, mae à't op urreven ankomi, o mae!

Afijn, toen kwam d'r een dokter, en wulder nae de sterfkaemer en jewel, dae lag moei Pietie, en ze zag t'r uut of ze twintig jaar joenger was.

Z'ei zeker nie lang op d'r uuterste 'elege? vroeg ik an den dokter, en den diejen, een vriendelijke man, zee: nee, nee, ze was trek wig.

En toen vroeg dien vint uut Utrecht, z'ei toch zeker gin testament naegelae, dokter, mae toen keek d'n dokter toch zò vuul, asof t'n zegge wou schaem je j'n eige nie? en de vint zee niks mi.

Kwà, en wulder nae 't lozement, wan de volgende dag zou ze begraeve worre.

En zò gebeurde'n 't.

Buten de fermielje was t'r netuurlijk niemand as den domenee, en die 'eit 'esproke. 't Was vreed mooi, dà kan 'k je we vertelle, en 'k was d'r glad wig van. En toen dat 'ebeurd was, giengie me nae den notaeris, wan Moeie Pietie à net een testament, en ik mò je toch zegge, dà'k wè een klein bitje nieuwsgierig was. En zò stapten me mie z'n allen nae binnen.

PIER VAN 'T HOF

Groote drukte aan het strand te Vliessinghe op 1sten Pinksterdag. Het mooie weer op 1sten Pinksterdag lokte vele bezoekers naar het Vliessinghe strand.

9 Mei mocht de heer L. Louwerse, commandant der rijksveldwacht te St. Jansteen zich in een 40-jarigen diensttijd verheugen

De heer van Beers herdacht op 17 Mei het feit, dat hij 25 jaar bij de posten was te Vliessinghe.

Een foto, die een duidelijk beeld geeft, hoe warm het was aan het Vliessinghe strand op 1en Pinksterdag.

De Edelachtb. heer M. J. Verhorst, burgemeester van Wissekerke, heeft na een 15-jarigen diensttijd als zoodanig, ontslag aangevraagd.

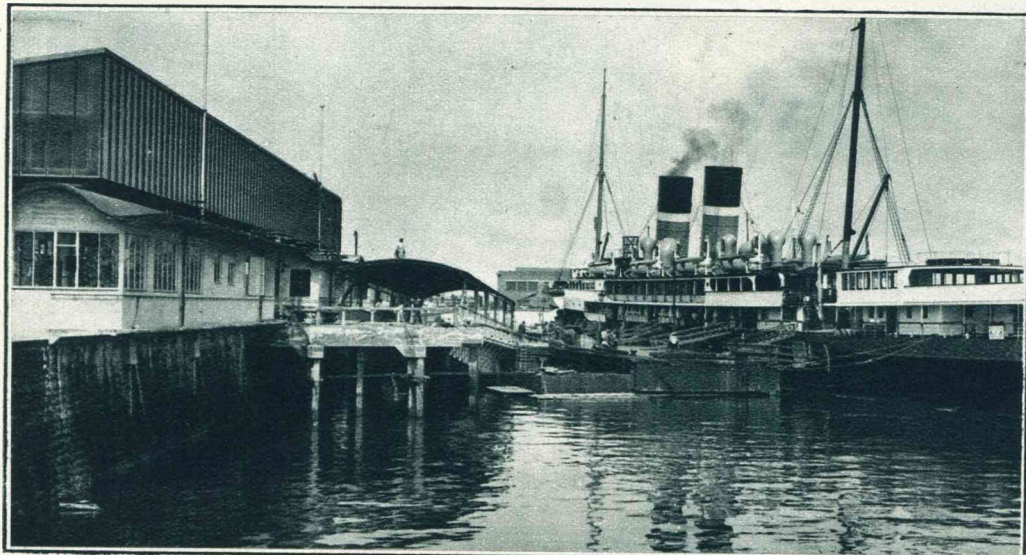
Zeeuwsch

Een overzicht van de nieuwe aanlegplaats voor de mailbooten der stoomvaartmij. „Zeeland” te Vliessinghe, die dezer dagen in gebruik werd genomen.

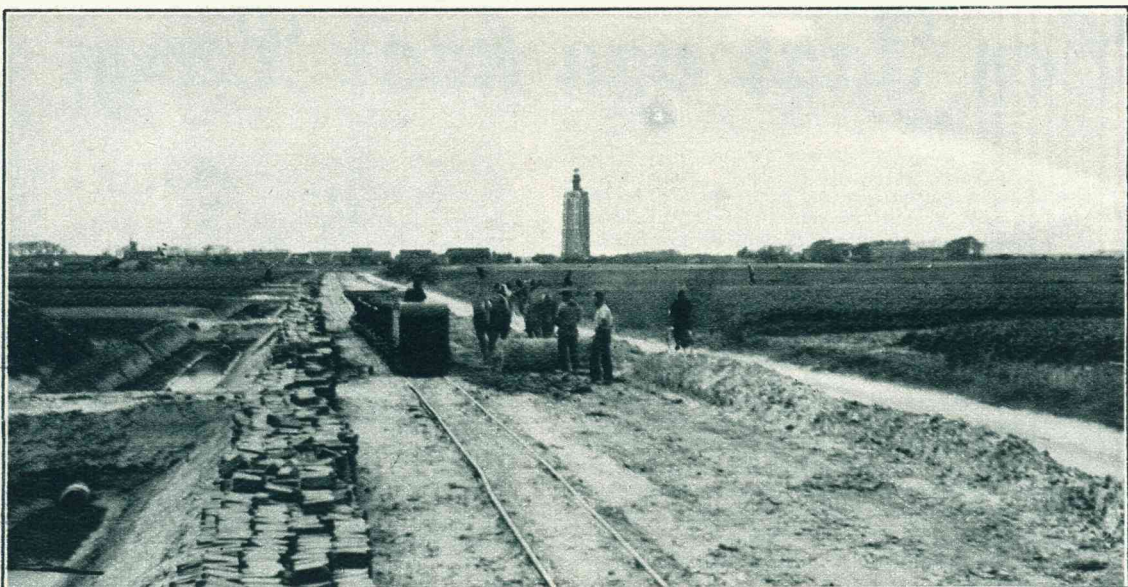
Nieuws

Te Vliessinghe werd dezer dagen de nieuwe aanlegplaats voor de mailbooten der stoomvaartmij. „Zeeland” met de daarbij behorende douaneloods en opslagplaatsen in gebruik genomen. Foto van 't nieuwe complex

Ten bate van het Groene Kruis werd te Breskens een bazar georganiseerd op beide Pinksterdagen. Foto van de medewerkers.

Om van te transpireeren bij het warme weer op eersten Pinksterdag. — Bandenpech met den auto te Goes.

De nieuwe weg naar Westkapelle nadert de voltooiing.

Ter gelegenheid van het zilveren jubilé der Hervormd Christelijke School op 't Sand te Koudekerke poseerden bestuur, personeel en genoodigden voor ons blad.

Ter gelegenheid van 't tien-jarig bestaan van het kinder- en meisjeskoor te Oostburg werd onder de voortreffelijk leiding van mej. Jo Lemaire 'n aardige revue uitgevoerd: „Schijn bedriegt.“ We geven hier 'n groepje weer uit den Waaiersdans....

....en een leuk stel boertjes en boerinetjes.

De eerste vergadering te Tholen van de afdeling Zeeland van den Nederlandschen Bond van Boerinnen.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen omroep. Het verder vertellen van deze berichten is gegarandeerd.

Een bewonderaar van de activiteit van den Zeeuwschen omroep te Kloosterzande, deelt ons mede, dat de gemeenteraad van Hontenisse bevestiging is door een zenuwachtige kortingswoede. Vijfentwintig procent wil men korten op de salarissen van het gemeentepersoneel en vijftig procent op de vergoeding van een deskundige. Onze Kloosterzandsche vriend vreest nog meer stappen in die richting. Dit is niet geheel en al ongemotiveerd, want wij vernamen reeds van andere zijde, dat de plaatselijke barbiërs kuifjes en lokjes willen verdelen in hun ijver om honderd procent „korting“ te geven.

Men meldt ons uit Middelburg, dat een inwoner dezer stad in een weldadigheidsloterij een „vleugelpiano“ won „van het oudst bekende merk.“ Naar het station gegaan zijnde met een vrachtauto kreeg hij 'n kooitje met een kanarie-vogel in ontvangst te nemen. Tableau!

't Was ook in de hoofdstad onzer provincie, dat de Rijksleerschool bezocht werd door een uit 'n transport ontsnapte koe van Walcherens platteland. Hoewel 't dier een omvangrijk iets op de vloermat deponeerde, werd het met man en macht de inrichting uitgedreven. Wij zeggen „hoewel“, want sommigen, die heel wat minder voor den bloei van het onderwijs offereerden, werden met heel wat meer galanterie behandeld.

Men meldt ons uit St. Jansteen, dat de burgemeester, niet-tegenstaande de noodlijdendheid in te noemen artikel, tot eerevoorzitter van de vlas-vereeniging is benoemd.

In de vlaserij schijnt ook alles te zijn verloren, behalve de eer.

Onze onbezoldigde medewerker te Hontenisse meldt, dat bij wijze van bezuinigingsmaatregel het ontvangkantoor zal worden opgeheven. Toch 'n heel andere methode dan in Mexico! Daar drukt men tot verlichting der lasten de ontvangers neer.

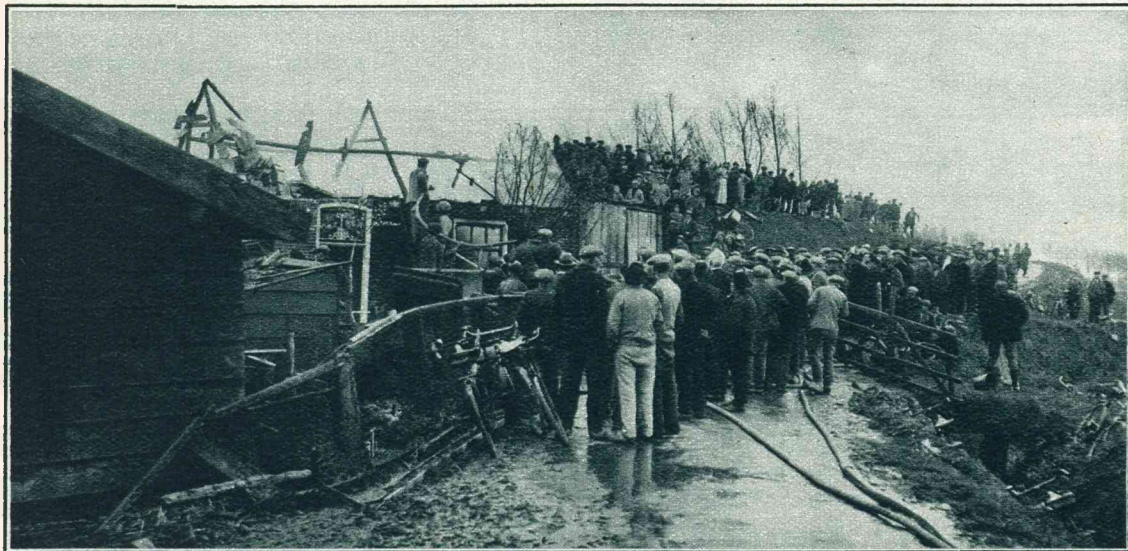
Men meldt ons uit den Anna-Jacoba-polder, dat de werklozen de begraafplaats met een halven meter moeten verhoogen. De gemeenteraad heeft intusschen uitgerekend, dat op de reeds gerestaureerde helft.... 100 jaar achter elkaar begraven kan worden.

'n Eigenaardige manier om aan een eeuwfeest te komen!

De roofvogelarij in Zeeland neemt hand over hand toe. Thans gewagen de bladen van 'n diefstal van veertig kippen te gelijk, welke te IJzendijke voorviel, terwijl te Oost en West Souburg de Zwaan van zijn kleedjes beroofd is; ter opheldering zij medegedeeld, dat hier café de Zwaan bedoeld is en dat de kleedjes op de tafeltjes in de waranda lagen.

De kassen van verschillende polderontvangers in Zeeland vertoonen kale plekken. Ter zake deskundigen verzekeren, dat dit komt omdat sommige dezer ontvangers, evenals de polders, neiging hebben om lang onder water te blijven!

Tot de volgende week dames en heeren!

Maandag 2 Mei brandde het woonhuis van den heer F. Westveer te Ierseke geheel uit, doordat een pan met vet op de kachel vlam vatte.

Een Jaar van haar Leven

DOOR HERMINA BLACK

IV. DE ADVERTENTIE

Gilda had haar besluit genomen. Zij zou trachten hem te redden. En aangezien zij niets anders had dan haar persoon, zou zij zich in volle

Dit is de even mysterieuze als veelzeggende titel van het nieuwste premieboek der Hollandsche Bibliotheek, hetwelk tegen de uiterst geringe vergoeding van slechts 17½ cent, of 70 cent voor een exemplaar in luxe-prachtband, uitsluitend voor onze abonne's beschikbaar wordt gesteld (franco per post resp. 22½ of 80 cent). Zoo ooit, dan is het toch zeker bij dit boek raadzaam vooraf niet al te veel van den inhoud en het verloop te vertellen en geen afbreuk te doen aan de spanning waaraan deze roman zoo rijk is. Slechts willen wij verklappen dat 't hier geldt den wanhopigen strijd van een meisje om den man dien zij in stille liefheeft van een wissel ondergang te redden en dat daartoe het besluit vormt om tegen de benodigde som een jaar van haar leven te verkoopen.... Hoe dat gebeurt en wat er de gevolgen van zijn wordt op treffende wijze geschilderd door de beroemde schrijfster van dit prachtwerk, *Hermina Black*. Het is daarom dat wij een ieder aanraden van deze gelegenheid te profiteren en zich tegen het luttel bedrag van 17½ of 70 cent van dezen roman in het bezit te stellen.

U weet dat onze bezorgers en agenten verplicht zijn U geregeld onze romans aan te bieden.

Gilda ontwaakte den volgenden morgen uit 'n onrustigen slaap, die verontrust was geweest door allerlei verschijningen van den man, dien zij den dag te voren ontmoet had, den geveesden beurskoning, die haar patroon, welken zij in 't geheim liefhad, Robert Cassilis, thans geheel in zijn macht had, Ivan Congreve. Zij wist, dat zij liever tot het andere einde der wereld zou gaan, dan hem weer te ontmoeten. Zij haatte en tegelijk vreesde zij hem op een wijze, zooals zij nimmer had gedacht iemand te kunnen haten of vreezen.

Doch aan het ontbijt vergat zij hem voor een poosje, omdat een andere gedachte geheel en al beslag op haar legde. Indien zij Robert slechts kon helpen! „Ik zou alles ter wereld willen geven — zelfs een jaar van mijn leven — om hem te redden,” zei zij bij zichzelf.

Een jaar van haar leven! Plotseling bleef zij bij deze ingeving stilstaan. Wie zou een jaar van haar leven koopen voor twintigduizend pond?

Veronderstel, dat zij een dergelijke aanbieding deed? Zij lachte bij dit idee, doch het scheen onbewust toch wel eenigen indruk op haar te hebben gemaakt, want gedurende den geheelen weg naar kantoor bleef die vraag bij haar hangen. Een jaar van haar leven. Verkoopen aan iemand, die er belangstelling voor toonde — en gedurende een jaar volkomen onderworpen zijn aan de wenschen van haar koper. Zij trachtte de gedachte van zich af te zetten — en toch: zou het geen middel kunnen zijn om Robert voor een ramp te behoeden? Natuurlijk zou hij nimmer te weten moeten komen, dat zij het had gedaan. Hem redden! Dat was slechts de eenige en uitsluitende reden, die bij haar overheerschte.

Doch hoe moest zij een koper weten te vinden? Zij was er absoluut zeker van, dat die zich in Enge-

land nooit zou voordoen.

Misschien in Amerika?

Den geheelen dag hield zij zich met dit plan bezig. Juist voordat zij het kantoor 's avonds zou verlaten, moest zij nog iets in Cassilis' vertrek brengen. Hij zat recht voor zich uit te staren en de uitdrukking in zijn oogen vervulde haar met groot medelijden en droefheid.

„Mr. Cassilis,” sprak zij zacht.

Met een flauw glimlachje om de lippen keek hij haar aan.

„Ja, Miss Burlington?”

„Is — is er in het geheel geen hoop, dat u dat geld kunt krijgen?”

Hij schudde het hoofd. „Niet in het minst. Ik kan niets anders doen dan hier blijven zitten en wachten, totdat de instorting heeft plaats gehad.”

Zij wenschte hem zachtjes goedenavond en verliet het vertrek...

Cassilis ging recht op in zijn zetel zitten. Bij haar vertrek was plotseling een vreemd gevoel over hem gekomen, alsof ineens de zon was verdwenen. En toch, vóór gisteren had zij voor hem niet meer betekend dan een zeer bruikbare werkkraft. En vandaag, merkte hij bij zichzelf op, haatte hij alle vrouwen.

Toen hij met het hoofd in de handen ging zitten herinnerde hij zich heel scherp, dat de kleur van Gilda's haar goudblond was.

overgave opofferen.

En daar zij bang was, dat zij er nog toe in staat zou zijn, op haar besluit terug te komen, haastte zij zich naar huis en schreef de volgende advertentie:

TE KOOP: Een jaar van een meisjesleven. Stelster dezer is bereid onvoorwaardelijk haar diensten te verleen in elk opzicht tegen betaling van twintigduizend pond. Aanbiedingen moeten in het bezit zijn voor den een-en-dertigsten van deze maand.

Dit was voldoende, daar bovendien de moderne techniek het gelukkig zoo ver heeft gebracht om een foto te laten overseinen.

Op weg naar kantoor, den volgenden morgen, bood zij de advertentie aan bij het bureau van een der voornaamste Amerikaansche dagbladen. En toen zij later haar werkkamer binnentrad, wist zij, dat de teerling was geworpen — de advertentie, die vreemde advertentie, zou verschijnen.

De dagen verstrekten en reeds lang had Gilda eenig resultaat van haar advertentie kunnen tegemoetzien. Doch geen enkele aanbieding ontving zij. Op kantoor had zij zeer veel werk te verrichten, aangezien Cassilis bezig was definitief orde op zijn zaken te stellen. Juist in deze dagen groeide tusschen hen beiden een groote waardeering. Het was, alsof er oogenblikken waren, waarop hij in haar een zekeren steun zag, haar miste, wanneer zij er niet was. Gilda voor zich was overtuigd, dat zijn belangstelling voor haar door niets anders werd veroorzaakt dan door het feit, dat zij een handige secretaresse was, en bovendien doordat hij zich den laatsten tijd zoo eenzaam gevoelde.

Eens, na een zeer zwaren dag op kantoor, noodigde hij haar uit met hem mede te gaan dineeren. Nadien wist zij, dat, indien zich een dergelijke uitnodiging nogmaals zou herhalen, zij haar niet meer zou durven aanvaarden. Het gevoel, dat haar overmeesterde, toen zij zich buiten de vormelijke sfeer van het kantoor aan zijn zijde bevond, deed haar vreezen, dat zij haar innerlijk geheim zou verraden.

Zoo gingen de dagen voorbij en ten slotte was het de dertigste van de maand. Indien haar niet binnen vier-en-twintig uur een aanbod bereikte, zou het te laat zijn. Zij wist, dat Cassilis met wanhopigen moed trachtte het gevaar op het laatste moment nog te doen wijken, doch zij wist eveneens, dat dit slechts door 'n wonder kon geschieden — en wonderen zijn zeer schaarsch in dezen modernen tijd.

Toen zij dien avond haar kamers bereikte, was zij moe door de onrust, die haar den geheelen dag had beziggehouden. De hospita kwam haar reeds bij de deur tegemoet.

„Er is een brief voor u gekomen,” zei zij. „Hij is juist een half uur geleden door een speciaal bezorger afgegeven.”

In dit premieboek bevindt zich ook een prijsvraag waaraan o.m. 'n serie geldprijzen verbonden is.

De uitslag van de prijsvraag uit het boek „Belinda kiest haar man”

Wij voldoen hier aan het verzoek van de Administratie der „Hollandsche Bibliotheek” om den uitslag te publiceeren van het Visitekaartjes-Raadsel, voorkomende in het premieboek „Belinda kiest haar man”. De goede oplossingen zijn: voor Nic. Haft - Soest: Stationschef; voor R. Glyp - Assel: Glasslijper; voor Ir. Cees Punt: Inspecteur; en voor D. Lietje - Goor: Loodgieter. De Hoofdprijs, een boekenrek met sigarenkast, viel na loting ten deel aan den heer: W. L. van Velzel, Gasgracht 2, Meppel; de overige 20 prijzen van f 2.50 aan de Dames en Heeren: H. Huisman, Da Costastraat, Enschede, A. H. Lechner, Scheidingsweg 4, Roermond; T. Schrap, Bergakkerweg, Nunspeet; R. Hamerlinck, Kerkhoflaan 28, Terneuzen; J. F. G. Hac-

québard, Graaf Adolfstraat 15a, Groningen; R. Veerman, Wandelpad 42a, Hilversum; A. H. Baurdoux, Huize „Aryama”, Schoorl; J. C. Fray, Van Beyerensstraat 87, Den Haag; B. Noor, Jan van Lieshoutstraat 5, Eindhoven; J. C. v. d. Net, Duymaer v. Twiststr. 20, Deventer; M. Post, Dodt van Flensbruglaan 193, Utrecht; P. du Bois, Zuiderkade 35, Franeker; L. van Dommelen, Marnixlaan 82, Amersfoort; A. J. v. d. Brandt, Tramsingel 1, Breda; Van Erp, Proveniersingel 29a, Rotterdam; H. de Boer, v. 't Santstraat 83, Nijmegen; J. P. W. Blasberg, Hoofdweg 417, Amsterdam; J. Merbis, Patrimoniumlaan 18, Veenendaal; P. Louwerse, Koudekerkscheweg 10, Vliissingen, en A. M. Rietberg, Vechtstraat 48, Zwolle.

DE PRIJZEN ZULLEN DEZER DAGEN AAN DE BOVENSTAANDE ADRESSEN WORDEN VERZONDEN.

De nieuwe Zuidelijke te klasser „Middelburg”. Wij mensen de ploeg veel succes in de hoogste afdeling.

kansen wisten te scheppen, doch deze werden over het algemeen slecht benut.

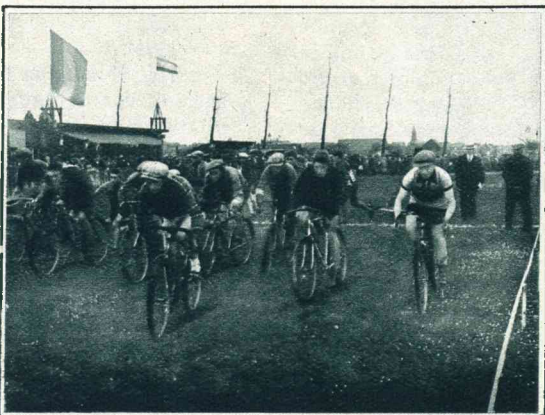
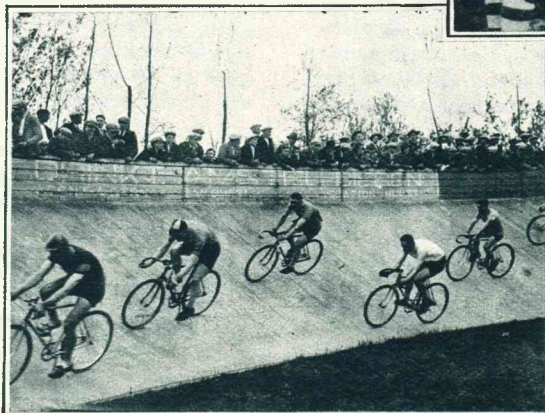
Hieraan was evenwel ook het forsche spel van de Middelburg-backs niet vreemd. Deze beide spelers hebben weer eens getoond hun mannetje te kunnen staan en 'n goede partij voetbal gegeven. Ook den doelman mogen wij niet vergeten, die zijn terrein uitmuntend verdedigd heeft en zijn inzinking van een paar weken terug te boven schijnt te zijn.

Als wij daartegenover de verdediging der Limburgers beschouwen, dan valt dit in hun voordeel uit. Wij vonden deze linie wel de zwakste van het Juliana-elftal en menigmaal heeft hun keeper redding moeten brengen, waar een juist ingrijpen der backs afdoende zou zijn geweest. Steeds weer blijkt de middenlinie der Zeeuwen het te moeten afleggen tegen dezelfde linie der tegenstanders. De kant-halves der groen-witten spelen zelden een wedstrijd, waarin men tevreden over hen kan zijn. De spil daarentegen is nog steeds de harde werker, de zwager van het begin tot het eind. In dezen wedstrijd was het weer precies hetzelfde spel, werken van begin tot eind. De aanval der Middelburgers was vooral voor de rust en vlak tegen het einde zeer

Zeeuwsche Sport

Onder geweldige spanning is de laatste promotiewedstrijd van Middelburg in een Zeeuwsche overwinning geëindigd. Mogen wij de berichten, welke op het oogenblik dat dit verslag geschreven wordt, binnenkomen voor officieel aannemen, dan heeft Helmond een 0-1-overwinning op De Valk behaald en is de kranige groen-witte ploeg er in geslaagd het eerste klasserschap te veroveren. Zeeland weer een eerste klasser, dat is iets, waarvan men in den aanvang van het seizoen nog niet durfde dromen, ja zelfs bij het begin van de promotie-wedstrijden niet. Dacht men niet algemeen, dat Middelburg zou blijken het „zwakste zusje” te zijn? De Zeeuwen werden niet meegeteld, ook toen zij de eerste twee promotie-wedstrijden in overwinningen omzetten. Inderdaad hebben zij de daaropvolgende twee wedstrijden teleurgesteld, doch het herstel kwam in Valkenswaard en de oud eerste klassers moesten in Middelburg hun meerdere erkennen. De kansen stegen weer en wij hebben de vorige week reeds geschreven, dat deze kans een goede was. Helmond was in staat De Valk te verslaan, zeiden wij, Middelburg kon winnen van Juliana. Het is beide gebeurd en hiermee is Middelburg aangeland op de plaats, welke zoo vurig begeerd werd. Wij wenschen de groen-witten hiermee van harte geluk en hopen, dat zij in hun eerste jaar daar een behoorlijk figuur mogen slaan. Het is echter ook hier zooals wij over Vlissingen schreven, toen deze vorige week hun tweede klasserschap veroverden. Er zal gedurende den zomer hard gewerkt en getraind moeten worden, want al is dan de zware promotiecompetitie met succes doorworsteld, dit wil nog niet zeggen, dat de Middelburgers het in de

Wielervedstrijden te Kapellebrug. Een aardig moment tijdens den koppelwedstrijd.

Start van de grasbaan-wielervedstrijden, welke 2en Pinksterdag te Axel werden gehouden.

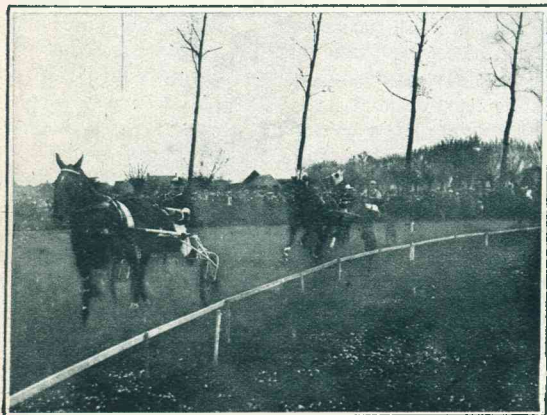
hoogste afdeling zoo gemakkelijk zullen winnen. Dezen laatsten wedstrijd van de promotie-competitie hebben wij wel den mooisten gevonden, welke gespeeld is. Voor ons is daarbij ook komen vast te staan, dat Juliana op het ranglijstje een hogere plaats verdient dan zij inneemt. Naar onze meening doen zij niet onder voor een der overige concurrenten. Het aanvalsspel der Limburgers is van prima kwaliteit en het Middelburg-doel is dan ook menigmaal in gevaar geweest. De beide vleugelspelers en de midvoor zijn heel goede spelers, die wel

De beslissende wedstrijd Middelburg-Juliana. Voor den wedstrijd ontvingen de Zuid-Limburgers uit de handen van den heer Polak een aandenken.

De athletiekvereniging „Marathon” organiseerde 2en Pinksterdag een wandeltocht, waaraan door circa 100 personen werd deelgenomen. Ook het „zwakke geslacht” was in ruime mate vertegenwoordigd, zooals onze foto duidelijk laat zien.

Moment tijdens de draverijen, welke op 2en Pinksterdag te Axel werden gehouden.

gevaarlijk. Geweldig enthousiast is er gespeeld en niet het minst na het eerste doelpunt der Limburgers, dat reeds in de eerste twee minuten gescoord werd. Vanaf dat oogenblik is Middelburg gedurende een geruimen tijd de meerdere geweest. In die periode kwamen ook de beide eerste doelpunten tot stand. Later zakt de groen-witten af en toen Juliana had gelijk gemaakt, vreesden wij het ergste. Plotseling tegen het einde kreeg de Zeeuwsche ploeg den goeden toon weer te pakken. Er werd hard en enthousiast gewerkt, alles drong naar voren, er werd aan beide zijden gevochten om de overwinning. De achterhoede van Middelburg zuiverde met forsche spel, soms zelfs wel eens op de grens van het ruwe, haar gebied. De voorhoede en middenlinie forceerden aanval op aanval, tot ten slotte de linksbuiten zijn kans kreeg en met een fraai doelpunt den wedstrijd en het eerste klasserschap won.

HET TESTAMENT VAN CORNELIUS GULDEN

door
LUDWIG VON WOHL

VIERDE HOOFDSTUK

Cornelius Gulden zat thuis aan zijn bureau, toen de huisknecht den heer Magnussen kwam aandienen.

Even keek de oude heer verwonderd op, toen knikte hij rustig.

Maar toen de huisknecht, even later, aan de deur zei: „Meneer vraagt, of u maar binnen wil komen,” was hij blij, dat hij 't niet was, die nu naar de kamer van den ouden heer moest gaan.

Edgar Magnussen stormde die kamer binnen, en hij schudde den ouden heer den arm bijna uit 't lid.

„Ik ben zoo blij, dat 't zoo goed afgeloopen is, oom... wat 'n afschuwelijke geschiedenis! Ik begrijp nog niet, hoe zooiets gebeuren kan. Waarom hebt u er mij heelemaal niets van verteld?”

„Waarom zou ik je ongerust maken, beste jongen,” zei het oude heertje vriendelijk. „Ga zitten — ja, 't was een vreemd geval. Ofschoon ik niet kan zeggen, dat 't heelemaal onverwachts kwam.”

„Wat zegt u?”

De jonge man keek verschrikt.

„Nee, ik wist, dat ik vijanden had — of misschien moest ik zeggen één vijand. Maar ik had niet gedacht, dat men met zulke krachtige middelen zou werken.”

Edgar Magnussen keek hem aan met niet begrijpende oogen.

„Dus u denkt, dat 't niet maar de eerste de beste roofaanval is geweest?”

„Een roofaanval was 't wel. Maar niet de eerste de beste.”

Er werkte iets in het gezicht van Edgar Magnussen.

Het was een gezond, blozend gezicht, met krachtige trekken en volstrekt niet onsympathiek. Evenals zijn krachtige en ietwat gedrongen figuur vormde het een zekere tegenstelling met de bijna overdreven zorg, die de jonge man aan zijn uiterlijk had besteed.

Zoo kon een jonge gezonde boer er uitzien en dan een, die bij de plattelandschoonen zeer in den smaak viel en daarom deden de smalle gouden armband, de bijna kokette das en de schoenen, die opvallend-sierlijk waren, een beetje vreemd aan. Het oog van zijn oom scheen daar echter niets van te merken.

„Hebt u soms een concurrent, oom — of zooiets?”

„Dank je voor je belangstelling in de zaken, beste jongen,” zei Cornelius Gulden. „Dank je hartelijk. Nee — voor de concurrentie hoef ik niet bang te zijn en die zou nooit naar zulke gemeene middelen grijpen, om den ouden Gulden van de baan te schuiven, al stond het water hun tot aan de lippen — en zóó erg is 't nog niet met ze. Maar ik moet zeggen, 't is heel aardig van je, dat je naar de zaken informeert. Dat ben ik heelemaal niet van je gewend. Je hebt nooit overdreven belangstelling voor de zaak getoond.”

Edgar Magnussen keek een beetje verlegen.

„Ja oom, wat zal ik u zeggen...”

„Je kunt me niets zeggen, dat ik niet allang weet — reken daar maar gerust op, beste jongen. Dat komt in alle dingen uit.”

„Maar beste oompje ik weet ook werkelijk niet, waarom u de oude geschiedenis weer oprakelt. U hebt indertijd van me verlangd, dat ik me in uw — hoe heet 't ook weer in koopmanstaal — in uw branche van den grond af zou opwerken, weet u wel? Dat zijn ideeën, waar ze vijftig jaar geleden mee werkten — tegenwoordig doe je dat zoo niet meer. Kijkt u maar eens naar de zoons van de rijke Amerikanen die doen tot hun dertigste, tweeëndertigste jaar niets dan zich amuseren, reizen, landen en menschen leeren kennen. En dan komen ze op een goeien dag opeens de zaak binnenstappen, ze worden compagnon... en drie maanden later presteeren ze iets. Als ik toentertijd bij u in de zaak was gekomen, als jongste bediende, zooals u 't u voorstelde, met vijftig mark per maand salaris en veertien dagen vacantie per jaar...”

„Dan was je nu een heele kerel, beste jongen, en nu ben je — enfin, heel wat anders. Voor de rest kan ik je volkomen geruststellen — je hoeft niet meer bang te zijn voor de zaak. Je hoeft niet meer van den grond af te beginnen, en je hoeft er ook niet op je tweeëndertigste jaar in te komen stappen, zooals die Amerikaansche plezierzoontjes, die je met zooveel succes naáapt. Hoe gaat 't met de schoone weduwe Malvy?”

„Hoe bedoelt u dat: je hoeft niet meer bang te zijn voor de zaak, oom?” vroeg de jonge man, zonder acht te slaan op de laatste vraag van den ouden heer.

„Precies zooals ik 't zeg. Je hoeft niet meer bang te zijn voor de zaak en ik ook niet meer. Ik heb de zaak verkocht.”

Edgar Magnussen kwam half overeind van zijn stoel.

„Verkocht... dat meent u toch niet?”

„Wel wis en zeker meen ik dat! Ik ben een oude man. Negenenzestig. Ik wil eens een beetje...” Hier schonk Cornelius Gulden zich een glas water in — de karaf stond naast hem. „Ik wil nog een beetje van mijn leven profiteeren, als 't kan. Een mensch moet op zijn tijd van ophouden weten!”

„Ja maar... sinds wanneer...”

„Sinds een dag of tien. Max Kolpe en Co. hebben den heelen boel overgenomen.”

Edgar Magnussen trachtte zich te beheerschen.

„U hebt er toch een goeden prijs voor gemaakt, hoop ik?” No. 3
sprak hij.

„'t Gaat. In ieder geval meer, dan ik verwacht had!”

De jonge man schudde het hoofd. Hij scheen niet te weten, of hij zich verheugen moest of zich ergeren.

„Het komt allemaal zoo onverwachts...”

Cornelius Gulden sloeg niet zonder moeite het eene been over het andere.

„Je moest er zielsblij om zijn,” zei hij vriendelijk. „Nu is je oom tenminste geen voddendaas meer, zooals jij 't zoo schoon noemde... Een papierfabriek is per slot van rekening ook iets ordinairs... Als je zoo eens nagaat, waar we de mooiste soorten van maken — voddendaas, beste jongen, heele gewone voddendaas.”

De jonge man fronste het voorhoofd.

„Ik begrijp niet, waarom u zoo hard schreeuwt, oom.”

Cornelius Gulden had inderdaad met een zekere heftigheid gesproken. Maar nu glimlachte hij alweer. Zijn witte oom-Jonathan-baardje stak in de lucht.

„Ordinaire menschen kunnen hun gevoelens niet in bedwang houden — je kunt van mij niet dezelfde manieren eischen als van je cabaret-vrienden. Ik ben altijd maar zoo'n soort betalende proletariër voor je geweest, beste jongen...”

„Maar mijn beste goeie oompje...”

„Laat mijn hand los! Laat direct mijn hand los, of ik bel om den huisknecht, en...”

Verschrikt deed de jonge man een stap achteruit.

„Ik geloof heusch, dat u nog niet heelemaal in orde bent, oom...”

De oude heer was vaalgrijs in 't gezicht. Het duurde een paar seconden, voor hij zichzelf weer meester was.

„Het gaat werkelijk nog niet erg goed,” zei hij met een heesche stem.

„Dokter Webvogel is er zooveel geweest — hij heeft me naar Noorwegen gestuurd. Ik ga morgen of overmorgen weg.”

„Ja, dat zal u goed doen, oom — u...”

„Ik weet niet, of die mededeeling je veel plezier doet... Want nu zul je natuurlijk relaties in Noorwegen moeten aanknoopen — of je moet wachten, tot ik terug ben...”

„Ik begrijp u niet, oom.”

„Niet? Werkelijk niet? Enfin... Zeg eens, hoe denk je eigenlijk over dien nachtelijken aanval?”

Het kwam er zoo vierkant uit, dat de jonge man hem verbluft aankeek.

„'t Is gewoon afschuwelijk,” sprak hij eindelijk. „Ik weet natuurlijk maar zoo ongeveer, hoe 't gegaan is — van dokter Webvogel; dien heb ik vanmorgen in de Kroon getroffen. Hebt u Goksch op straat gesmeten? Wie weet, of hij met die mooie jongens onder één hoedje speelt. U zei toch, dat u wel iets verwacht had... is 't niet?”

De oude heer stond op.

„Ja,” zei hij, en hij zag er eigenaardig treurig en verstrooid uit. „Nu moet je maar heengaan, jongen — ik ben nog rijkelijk overspannen.”

Hij was zóó overspannen, dat hij de hand niet zag, die zijn neef hem ten afscheid toestak.

Edgar Magnussen was al bij de deur, toen zijn oom hem riep:

„Halt!”

Het klonk niet hard of schreeuwerig, maar toen hij zich snel omkeerde, zag hij, dat de oude man naar hem keek met een gezicht vol onbewimpelde vijandschap.

„Ik wou je nog één ding zeggen: doe de groeten aan je mooie vrienden en zeg maar, dat ze zich over mij niet moe meer hoeven te maken — 't loont de moeite niet.”

Edgar Magnussen keek zeer beleedigd. Geen woord bracht hij uit.

„Als ik namelijk vandaag uitstap, beste jongen, dan heb je daar precies niemandal voordeel van. Vóór dokter Webvogel hier was heb ik vanmorgen notaris Brückheimer bij me gehad. 't Is al heelemaal in orde. Stil! Geen woord! Ik heb mezelf opgelegd, de politie er buiten te laten. Je bent de eenige zoon van Mathilde; ik heb nooit erg veel met haar opgehad, maar dat neemt niet weg... dat wil ik haar en mezelf toch besparen. Ja, bah! Maar 't is me precies 't zelfde, of je nu wat zegt of niet, of uitvluchten zoekt. Nee, je blijft! Ik veronderstel, dat 't je wel interesseert, wie je opvolger wordt. Maar verder hoeft je hier niets meer te interesseeren... nooit meer...”

Twee minuten later verliet Edgar Magnussen de woning van zijn oom. Hij was zeer bleek.

Voor de deur stond zijn wagen.

Hij reed naar de Esplanade-Bar, joeg een paar cocktails naar binnen en telefoneerde met Renée Malvy. Hij sprak af, dat ze hem bij Horcher zou treffen.

„Ik heb een goede lunch nodig — dat kan ik je verzekeren.”

„Wat is er dan gebeurd? Heeft...”

„Ik zal je straks bij Horcher alles vertellen. Tot ziens.”

Renée Malvy trok haar fijne wenkbrauwen hoog op. Die kleine Magnus sloeg daar een toon aan, waar ze niet van gediend was.

Ze nam zich voor hem een heel klein beetje wanhopig te maken.

Maar dat hoefde ze niet meer te doen. Hij was al wanhopig.

VIJFDE HOOFDSTUK

Een half uur later zaten ze met hun drieën. Renée Malvy had den heer Tieffenbach meegebracht. Dat was een dikke, buitengewoon phlegmatieke meneer, die luidruchtig door zijn neus ademhaalde en in opzichtige gewaden gestoken was.

Magnussen sprak zoo weinig, dat het werkelijk beleedigend begon te worden. Hij sloeg er niet eens acht op, welke spijzen Renée Malvy uitkoos, en onverschillig liet hij het gesprek over tooneelrepetities, over het bedrag, dat Edmonde Guy verdiende en over de onbetrouwbaarheid van overeenkomsten, die niet schriftelijk zijn vastgelegd, langs zich heen gaan.

„Hij doet warempel net, of we al jaren getrouwd zijn,” dacht Renée Malvy, en al wijzend met haar fraaie slanke vingers, die zij verzorgde als troetelkinderen, zocht zij een waanzinnige rij kostbare heerlijkheden uit drie werelddeelen bij elkaar, dat vond ze zoo prettig eten. Nee, geen hoofdschotel — dat is te zwaar, en dat stompt den smaak af voor de fijnere dingen: cocktails, kaviaar, snip, mango's, artisjokken en Stilton-kaas. En daar dan tintelende Bourgogne bij.

„U bent een levenskunstenares!”

Tieffenbach maakte vleidend een halve buiging. Zij keek hem glimlachend aan en gaf toen Magnussen door een korten blik te verstaan, dat zij volstrekt niet tevreden over hem was.

Tieffenbach was een impressario van de middelste kwaliteit, die goochelde met een tournée door Zuid-Amerika. Ze dacht er geen oogenblik aan, daar op in te gaan; 't kwam gewoon niet in haar op, nu Europa te verlaten. Hij was absoluut onbelangrijk — ze had hem alleen maar meegenomen, om den kleinen Magnussen te ergeren.

Maar hij had wel belangrijk kunnen zijn. Magnussen hoorde zelfs te vinden, dat hij belangrijk was — en 't was een brutaliteit van hem, daar maar te blijven zitten als een mummie.

Die rare manieren aan de telefoon al... Wat kon er met hem gebeurd zijn? Ze wist, dat hij van plan was, vandaag naar zijn beroemden oom te gaan, om voorschot op de volgende maand te halen; waarschijnlijk had de oude hem een beetje hard aangepakt... goed, dan kreeg Barbengeyer morgen of overmorgen er nog een wisseltje van Magnussen bij, tegen twintig of vijftwintig procent!

Haar gedachten werkten ijverig door. Het was natuurlijk iets heel gewoons, dat een jongmensch schulden maakte, als hij binnenkort een erfenis van twee of drie miljoen te wachten had — als 't tenminste niet meer was; dat kon heel goed, want de oude bezat buiten zijn papierfabriek ook nog bosschen en landerijen in Zuid-Duitschland, en zoo nog een en ander meer. Wat moet zoo'n oude idioot met zoo'n boeltje? 't Is toch 'n ellende, dat 't geld zoo ongelukkig verdeeld is. Als Edmonde Guy werkelijk achtduizend verdiende, moest zij óók achtduizend hebben — maar wie weet, of Tieffenbach er maar niet wat op los kletste, om met zijn wijsheid te pronken. 't Was toch geen goed idee geweest, dat ze hem meegenomen had. Waarvoor eigenlijk? Je kreeg er toch niets dan ruzie mee, en de oom was zeventig en niet meer overdreven taai. En als ze ooit dien heelen ellendigen rommel niet meer noodig had, impressario's en directeuren en de lieve collega's — en af en toe, als ze er humeur voor had, 't gedoe eens aan ging kijken uit een loge — nu, 't was best de moeite waard, voor zoo'n doel een beetje op je tellen te passen. Dus....

Ze begon haar overdenkingen in toepassing te brengen, door Tieffenbach niet meer aan te kijken, al deed hij nog zoo zijn best met glimlachjes. Toen wijdde ze zich met bevalligen ijver aan het eten, kwam onderwijl in een uitstekende stemming, scheen de somberheid van Edgar Magnussen niet eens op te merken, en stuurde Tieffenbach na de Stiltonkaas eenvoudig weg.

„Zuid-Amerika lijkt me heel aardig, maar ik zal er toch eerst nog eens een weekje over moeten denken.”

De impressario had heel goed gemerkt, hoe haar stemming was omgeslagen en hij begon te begrijpen, dat hij niets meer was dan figurant.

Hij verborg zijn ergernis achter een lachje, waardoor de verpleging van zijn tanden in een zeer ongunstig licht werd gesteld, groette de dame tamelijk kort, gaf Magnussen géén hand, en verdween.

Renée Malvy stak een sigaret aan en zette een paar vriendelijke oogen.

Edgar Magnussen zag dat over het hoofd. Evenwel niet opzettelijk.

Hij had ook achter de aanwezigheid van den impressario geen moedwil van Renée gezocht. Zijn geest had het veel te druk met andere dingen.

De impressario was alleen een hindernis, die hem belette over het onderwerp te spreken, dat hij nu bespreken moest.

Moest?

Hij zou 't natuurlijk nog een poosje kunnen verzwijgen — hij kon eens met Oehlschlängel gaan praten, of met Barbengeyer; zes- of achtduizend sloeg hij er nog wel uit — dat wil zeggen, uit Barbengeyer niet zoo makkelijk meer; die had den laatsten keer al zulke kinderachtige bezwaren gemaakt. „Oomes, meneer Magnussen” — hij zei „oomes” — „oomes hebben soms een vervloekt taai leven. Ik heb er een gehad, een broer van mijn moeder, die had maar één nier, en hij is tweeënnegentig geworden, en de nier ook, hahaha. 't Is nu voor 't laatst, meneer Magnussen, spijt me wel. 't Is nu al eenenveertig duizend — dat is geld. Veel geld. 't Spijt me verschrikkelijk.”

Oehlschlängel was nog een beetje toeschietelijker, maar daar nam hij ook drie procent meer voor.

't Had eigenlijk geen doel, langer voor Renée te verzwijgen, hoe de zaken stonden.

Ze kon naar Zuid-Amerika gaan, als hij zweeg, bedierf hij misschien haar kansen.

Renée Malvy was de eenige mensch, die door Edgar Magnussen nog een beetje ontzien werd. Zij was voor hem het ideaal van vrouwelijkheid, met haar elegante, tengere gestalte, haar blonde haar en haar pittige manier van optreden.

Hij had haar leeren kennen na haar eerste première in den Wintertuin, en zijn vrienden hadden er zich over verwonderd, dat hij, die altijd zoo koud en spottend praten en doen kon, tegenover haar tot een soort aanbidding verzonk. En Renée Malvy voelde zich door die eerbiedige hulde sterk aange trokken, des te sterker, omdat zij vierentwintig uur na hun eerste ontmoeting uitvoerige inlichtingen over hem, dat wil zeggen over zijn oom, had ingewonnen.

„Hèb je wat, Ed?”

„Ik heb zorg, Renée.”

Zij wendde zich tot een der ijverig rondzwevende kellners.

„Breng eens een Irroy — meneer Magnussen heeft zorgen.”

De ijverige veroorloofde zich een glimlachje en ging.

„Het spijt me ontzettend, dat ik je goeie humeur bederven moet,” zei hij toberig.

„Vertel maar op, jog. Nooit van je hart een moordkuil maken.”

Renée Malvy was alleen op de aanplakbiljetten uit Parijs afkomstig. Een mensch kan even goed in Kassel wonen, voordat hij zich Renée Malvy laat noemen.

„Mijn oom heeft me verteld, dat hij niets meer met me te maken wil hebben.”

Scherp haalde zij den adem in door haar kleinen, heel licht gebogen neus.

„Dat is natuurlijk niet definitief.”

„Dat is — helaas — absoluut definitief.”

Ze wierp hem een onderzoekend blik toe.

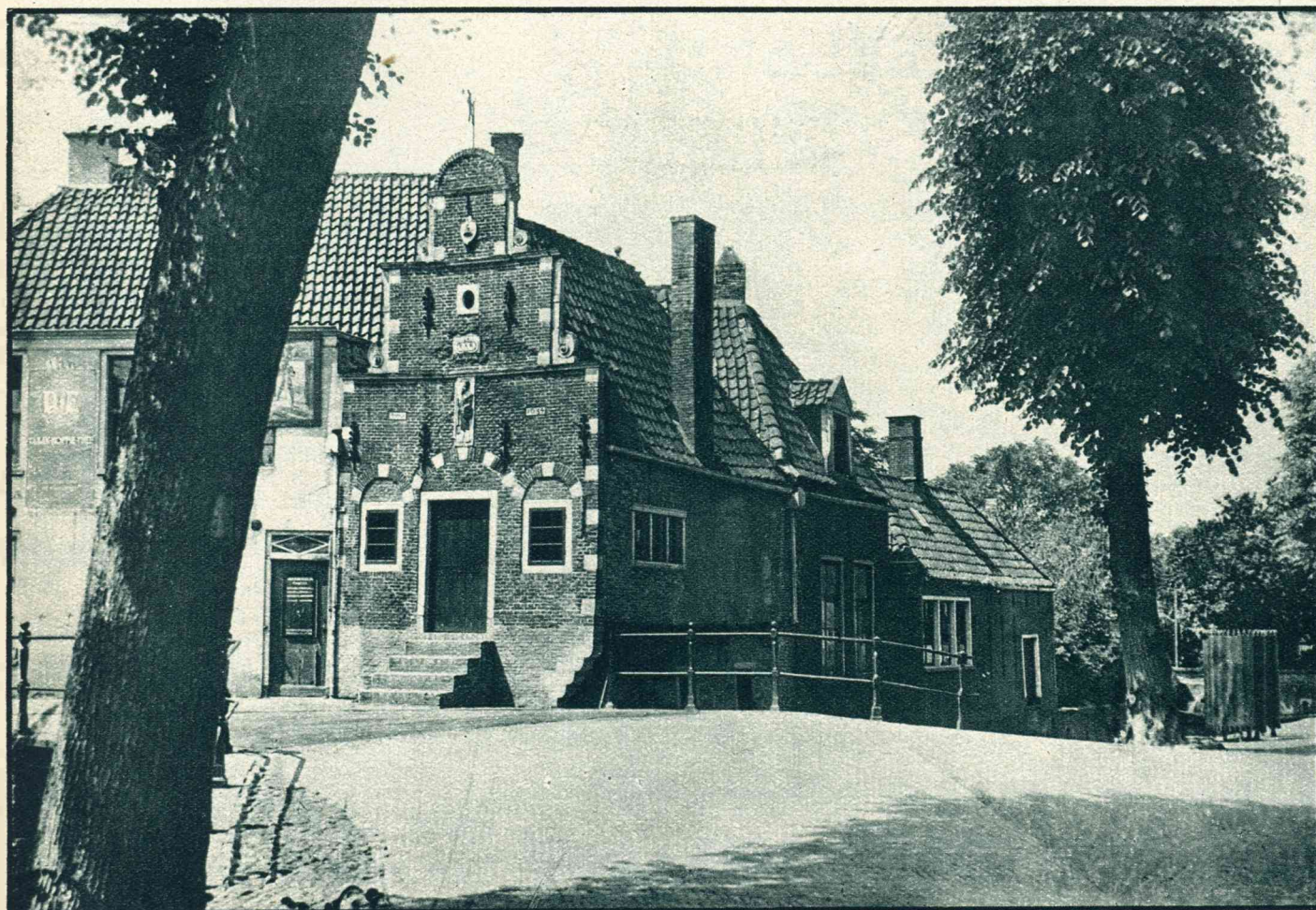
„Heb je een stomiteit uitgehaald?”

Ze denkt natuurlijk, dat ik een valsche handtekening gezet heb, dacht hij. Heele eer voor me. Groote poppenkast, de heele wereld!

„Ik heb een groote domheid begaan, Renée. Een domheid, die niet meer goed te maken is.”

'n Mooi hoekje van historische waarde te Francker:

HET KORENDRAGERSHUISJE AAN DE EISE EISINGASTRAAT.

Hij kon niet lezen door indigestie.

„Sterretjes” voor zijn oogen.

„Eenige jaren voor 1922 leed ik aan indigestie; ik had hoofdpijnen en zag duizenden sterretjes voor mijn oogen, zoodat ik niet kon lezen. Ik besloot Kruschen Salts eens te proberen. Dat was in Augustus 1922 en sindsdien heb ik steeds een beetje 's morgens in mijn eersten kop thee genomen. Ik eet nu alles en ben absoluut bevrijd van indigestie en „sterretjes”.”

F. C.

We kunnen nu wel meteen zeggen, dat wat Kruschen voor hem deed, het voor iedereen doet, die net als hij aan indigestie lijdt. Het is n.l. een feit, dat „de kleine, dagelijksche dosis” eerst de maag tot geregelde toevoer van sap aanspoort om de spijsvertering te helpen, en U daarna iederen dag een volledige en geregelde verwijdering van alle afvalstoffen verzekert.

Kruschen Salts

Spoedig nadat U met Kruschen bent begonnen, zult U de weldadige uitwerking reeds voelen. U zult tot uw groote voldoening bemerken, dat U van uw voedsel kunt genieten zonder onaangename gevolgen. En, zooals U zult bemerken, de verlichting, die Kruschen Salts brengt, is een blijvende.

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisterijen à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

HAROL
REUKLOOS HAARWATER
ONMISBAAR VOOR
SCHOLGAANDE KINDEREN

FLACONS 30-45^{cc} BIJ DROGISTEN

KOUWATERVERF
IN
VERSCHILLENDE
KLEUREN
GEET NIET
AF
AF
ELECTR
VERMALERIJ
HOOD
MOLEN 68
STRAAT
L.J. BOONE

MET
SUPERBUM
ALTJD SUCCES!
WIT 30 cts. per Kilopak
GEKLEURD
45 cts. per Kilopak
Overal verkrijgbaar

Kunstlanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE
BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijksche termijnen, ook voor Ziekensfondsleden. Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering. Adm. G. DE WAARD, Mathenesserlaan 398 b bij de Hoozdriift - Tel. 30013 Te bereiken met alle lijnen naar het Westen.

Voorheen van Heusdestraat 13b. Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:
STOUT, Alwinstraat 23 (Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B Barendrecht
DEREK, Betje Wolffstraat 44.
DE ROON, Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN, Asterstraat 77 (Bloemhof)
KREUKNIET Wolphaertsbocht 181 (Charlois)
BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam
KREUKNIET, Strijenschestraat 56. Schiedam

MENGELKAMP'S

houtwaren zijn beter en niet duur.

Trapleeren
Strijktafels
Spanramen
Kuijen
Stampers
Tafels
Stoelen, enz.
Oudste adres.
Onze zaak bestaat al 32 jaar, dus een goed bewijs.
Achterklooster 67
Tel. 15036 - Let op den naam

MENGELKAMP

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplaag van 225.000 exemplaren. - Voor advertenties wende men zich tot de administratie van dit blad

VACANTIE VOOR IEDEREEN
aan het Vierwoudstedenmeer te HERGISWIL
Prospectussen door de Kurverein

LUGANO bij station. Heerlijk uitzicht aan het meer. Omg. van palmentuinen. Str. water. Lift. Kamers v.a. fr. 4. Pens. v.a. fr. 11. Zelfde Dir. Erika Schweizerhof. Kamers vanaf fr. 3, Pension vanaf fr. 10. Garage

REICHENBACH
712 M. boven zee
KIENTAL
1000 M. boven zee
GRIESALP
1500 M. boven zee
ZWITZERLAND
Hotels in alle prijsklassen.
Verlaagde prijzen.
Prosp. door het Verkeersbureau in Kiental.
Het ideale vacantie-oord zonder weerga!

Grand Hotel
SONNENBERG
boven Luzern
(Zwitserland)
Heerlijke ligging. Schitterend panorama op stad, meer en gebergte. Comfortabel huis. Verlaagde prijzen. Volledig pension vanaf Zw. fr. 8.—. Zorgvuldige bediening

Bij Hoofd-en Kiespijn
MIJNHARDT'S POEDERS
Doo's 45ct. Per stuk 8ct.
Bij Uw drogist.

Wat
ONS ZEELAND
U allemaal geeft
voor 12½ ct. per week:

- 1e. Een mooi uitgevoerd weekblad vol actueele foto's en gezellige verhalen;
- 2e. Als inlage het gratis weekblad de „Humorist”, om eens gezond te lachen;
- 3e. Een gratis ongevalverzekering voor abonne's;
- 4e. Het recht om tegen den zeer lagen prijs van maar 17½ cent per stuk, boeiende romans van bekende schrijvers te verkrijgen.

Een heele week ontspanning, afleiding
van den dagelijkschen sleur voor maar **12½ cent**

Dàt geeft U een abonnement op
ONS ZEELAND

N.V. J. HENIGER JR.

VOOR ELK Z'N KEUS

Kipstraat, hoek Pannekoekstraat
Groene Hilledijk 212, hoek H. Croesinckstraat

Verhelder
Uw
glimlach
door
ERASMIC Tandzeep
FABRIKAAT ERASMIC COMPANY LTD. LONDEN
IMPORTEURS: FIRMA B. MEINDERSMA, DEN HAAG.
X ESD 320-0259A

Adverteeren doet verkoopen!

ARENA
STATIONSPLEIN 12
HET VARIETE VAN ROTTERDAM
10330 TELEFOON 15918

Weer iets anders!

De operette:
De Boemel-Baron
met
Piet Köhler
Jo Remy
Jean Jansen
Nora de Vos
Matth. v. Eysden
Louise Pleuron etc.

Dans:
Tjemkanoff & Partner

Solozang:
Albert Heinemann

„Er bestaan geen domheden, die niet meer goed te maken zijn,” verklaarde ze, en vluchtig gingen haar gedachten terug naar haar eigen vroegere jaren — zij was óók niet altijd zoo bij de pinken geweest als tegenwoordig, en toch dronk ze nu even prettig haar Bourgogne! Ze was eerst verloofd geweest, en toen had ze alles bedorven door haar kuren. En toen getrouwd.... 't was allesbehalve goed gegaan, maar Max was gestorven, dus nu was 't toch weer in orde. Later was ze bijna weer getrouwd geweest — met Luigi Servanelli, ofschoon ze anders nooit om donkere mannen gaf. Maar ze wist niet eens, of die 't wel echt meende. Hij was alleen maar jaloersch. Ze moest zoo'n man hebben als Edgar Magnussen, die je heelemaal je zin gaf, en veel tijd had.

Als je getrouwd bent, is 't verschrikkelijk vervelend voor een vrouw, als haar man altijd werkt. Dan kom je veel te weinig uit en zoo....

Renée Malvy moest zichzelf echter toegeven, dat de vooruitzichten op 't oogenblik niet al te schitterend waren; wat kon de rakker toch uitgespookt hebben? Hij was beslist tragisch vandaag.

Zeker een geschiedenis met een chèque of zooiets.

Maar dat was toch altijd wel weer in orde te krijgen.

„Zeg eens, Ed, je zou toch alles erven — van dien beroemden oom Cornelius, is 't niet?”

„Ja, Renée, daar zit 't 'm juist....”

„Wie erft er dan, als de beroemde oom Cornelius niets meer van je weten wil? Wacht — wil hij misschien trouwen? Dat zou natuurlijk....”

„Onzin, er is geen kwestie van trouwen, Renée.”

Wild zat zij met het kleine houten klutsertje in haar champagne te roeren.

„Maar wie erft er dan.... een honden-asyl? Een kleine-kinderbewaarplaats? Doe je mond dan toch eens open.”

„Zooiets,” zei hij gedrukt.

Een oogenblik dacht hij er aan, haar alles naar waarheid te vertellen — van Saczewski uit de Groote Frankforter-sstraat en zijn plan, en van dien dommen samenloop van omstandigheden, waardoor het plan mislukt was. Maar zooiets aan een vrouw vertellen? En als Saczewski er achter kwam, dat hij gepraat had, was hij zelf zijn leven niet meer zeker.

Hij zou toch al aardig opspelen, als hij hoorde, wat de oom vandaag gezegd had. Edgar Magnussen dronk snel zijn glas leeg. Dokter Webvogel had vanmorgen tamelijk duidelijk laten doorschemeren, dat 't met den ouden heer lang niet goed ging. Je moest er niet aan denken, dat je de gevaarlijkste dingen op touw had gezet, om te bereiken, wat je anders misschien in een paar weken vanzelf gekregen had.... en dat je dan nog van de baan geschoven was óók, juist dáárdóór.

„Maar hoe zit het nu dan — met de erfenis,” drong Renée ongeduldig aan. „Je kon heusch wel een beetje minder geheimzinnig zijn, Ed....”

Hij schrok wakker uit zijn onrustige gedachten.

„'t Wordt niets met de heele erfenis,” zei hij bitter. „Dat is 't eenige, dat ik je zeggen kan....” Hij zette het half opgeheven glas weer op het tafeltje. In zijn gezicht vertrok er iets.

Renée zat hem niet zonder bezorgdheid aan te kijken. Ze had gedacht, dat ze bij hem zoo veilig was. Zou ze dan toch....

Maar opeens liet hij het glas los; hij keek haar aan met schitterende oogen en hij riep uit:

„Ik heb een idee! Misschien wordt alles nog goed!”

ZESDE HOOFDSTUK

Tommy Quint keek de verkoopster aan met een pijnlijk gemengd gevoel, van spijtigheid en verlegenheid.

Daar stond een jong meisje, ongetwijfeld knap, al glom haar neus een beetje; zij had hem tot nu toe gehouden voor een eleganten heer met een innemend uiterlijk, zooals het in de betere huwelijksadvertenties genoemd wordt, en binnen enkele minuten zou ze hem vast en zeker voor een krankzinnige aanzien. Maar daar was nu eenmaal niets aan te doen.

„Ik zou graag wat zeep willen koopen,” zei hij bijna ootmoedig.

„Alstublieft meneer. Wat mag 't zijn?”

„Eh.... laten we zeggen Pear's zeep.... ja. En Lavendel. En Atkinson. En leliënmelkzeep....”

„Dat zijn vier stukken, twee van éénvijftig....”

„N-nee, dat zijn veertig stukken. Ik.... ik wou van iedere soort tien stuks hebben.”

Zij viel er niet van om. Wat zou het ook eigenlijk!

„Kan ik u nog ergens anders mee dienen? Poeder? Parfum?”

„Jawel, alle twee alstublieft.”

Zij scheen zich te verheugen.

„Welk parfum wenscht meneer?”

Tommy Quint slaakte een diepen zucht.

„Ik zou 't werkelijk niet weten,” zei hij somber. „Zoekt u maar wat voor me uit, wilt u? Van ieder tien stuks.”

Nu gingen haar oogen toch wijd open.

„Duitsche of Fransche parfum, mijnheer?”

„Alstublieft van allebei wat. Van ieder tien. Van iedere soort bedoel ik.”

„Caron? Houbigant? Coty? We hebben ook....”

„Alles, behalve Coty. Wat u zelf wilt. Vier soorten, en van ieder tien fleschjes. Blijft u vooral kalm. En laten we de poeder niet vergeten. Poeder is een belangrijk artikel. En scheercreme. Veertig tuben scheercreme. En dan.... Cutex, of hoe heet dat goedje.”

Het jonge meisje worstelde om adem te krijgen.

„Ook veertig?” wist zij nog uit te brengen.

„Ja, ja, ook veertig. En dan nog lippenstiften. Rooie. En eh.... eau-de-cologne.... ja.... veertig flesschen.”

Hij zag het wantrouwen als een wolk opkomen in het ronde gezichtje van de verkoopster.

(Wordt voortgezet)

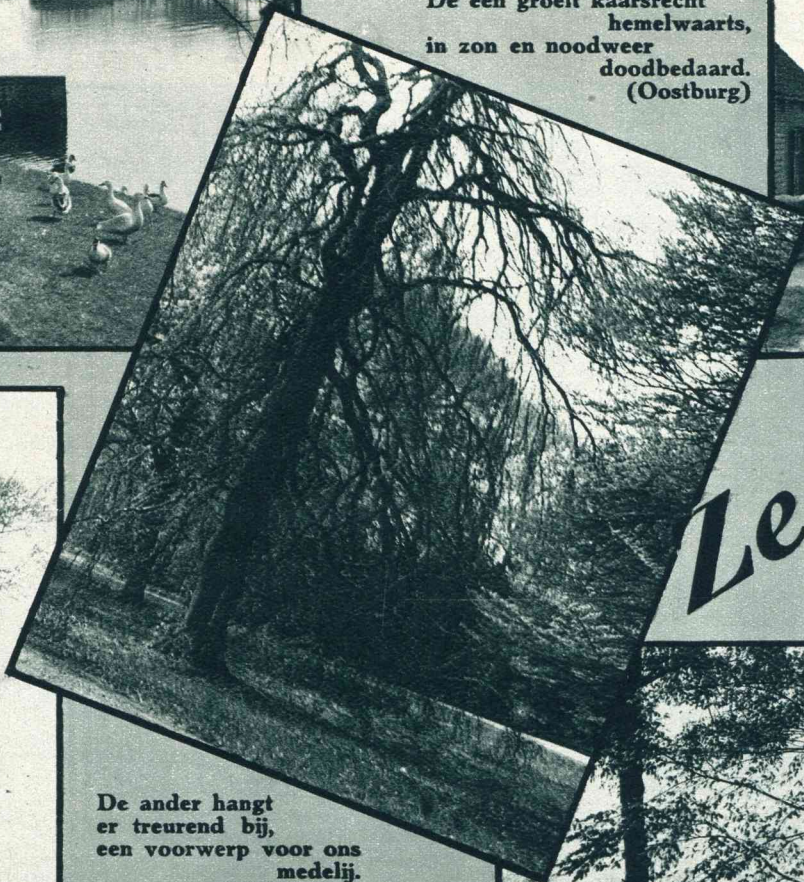
Op de grens van Utrecht en Gelderland: Yeenendaal

Wat zou het Zeeuwsche landschap zijn
zonder zijn boomen, stoer en fijn?
(Waterland kerkje)

Sommige zijn nog bijna kaal,
maar groen worden ze allemaal.
(Middelburg)

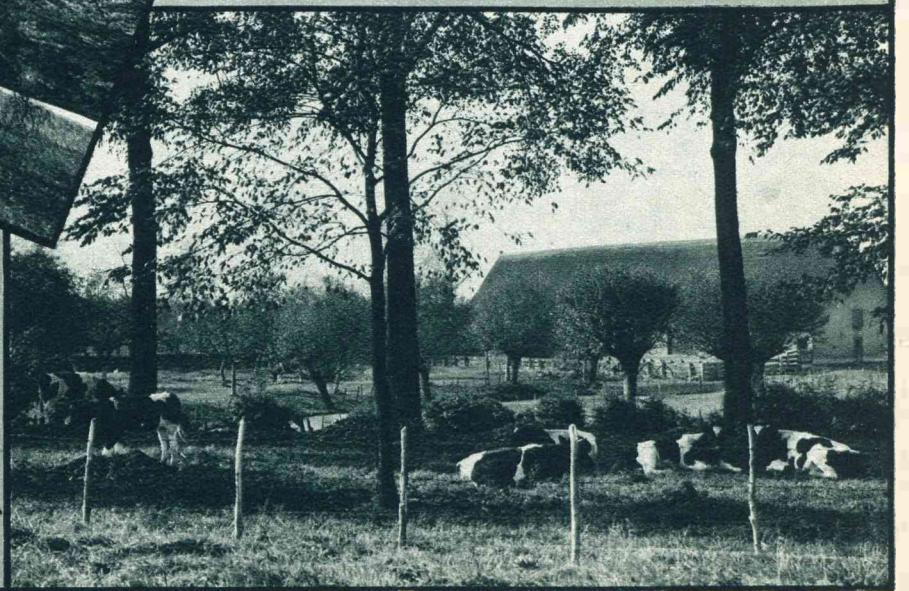
De één groeit kaarsrecht
hemelwaarts,
in zon en noodweer
doodbedaad.
(Oostburg)

De ander hangt
er treurend bij,
een voorwerp voor ons
medelij.
(Koudekerke)

← Weer and'ren, door den wind
verward,
staan kromgetrokken en verward.
(Zanddijk)

Maar al te zamen, droef of blij,
dragen z'aan lentes schoonheid bij.
(Sluiskil)

Zeeuwsche FILM